לאחר שהמשטרה הרומית נכנסה למשיח, יחד עם היהודים,

כדי להרוג אותו, התפזרו התלמידים. כולם רצו להינצל

מאי 2023 לספירה / 1444 AHנכתב על ידי: מג'יד בן סולימאן

על ידי מלקות אותו. הם לא שיננו את הבשורה ולא הפיצו את המסר של ישו, כי הם הפכו לפחד קיצוני. של אויבי המשיח, אז הבשורה אבדה. ואז, לאחר עשרות שנים של זמן, באו יוחנן, מתיו, מרקוס ולוקס, והם כתבו את מה ששמעו

את זה מהאנשים, וכל אחד מהם קרא לספרו בשורה, וקרא לזה בשמו בשורת יוחנן, בשורת מתי, בשורת מרקוס, בשורת לוקס ומצוין שאיש מהם מעולם לא אמר שמה שהוא כתב היה אותה בשורה שהייתה ב- יד המשיח.

לפיכך ברור מעדויות היסטוריות שספר הבשורה המקורית דבר האלוהים שהיה בידי המשיח לא נשמר ע"י השליחים, ולא הועבר לדורות. לפיכך, אין זה נכון. לתאר את הבשורות האלה כדבר אלוהים.

חוקרים חכמים בדת הנוצרית הסכימו על עשרים וארבע עובדות חשובות הקשורות לברית החדשה ארבעת הבשורות ועשרים ושלוש המכתבים המצורפים להן, שהן:

עובדות תיעוד

אובדן מקורות הברית החדשה אף אחת מארבע הבשורות המצויות בידי הנוצרים כיום אינה בשפת המקור בה היא נכתבה. העותקים המקוריים של כל ארבעת הבשורות חסרים ואי אפשר למצוא.

התרגומים המקוריים משפת המקור של אותם הבשורות, עברית או ארמית, אבדו ואי אפשר למצוא אותם.

זה החמיר את המצב, שכן אובדן העותקים המקוריים של ארבעת הבשורות נחשב לאסון בפני עצמו בדת הנוצרית, אז מה אם מקורי התרגומים שלהם אבדו לאחר מכן

העותקים הנפוצים של הבשורה הם תרגומים של אותם תרגומים, ותרגומים אלה הוכנו כמה מאות שנים לאחר תאריך התרגומים המקוריים, כך שהם תרגומים של תרגומים רחוקים מהם בהיסטוריה.

ואז ידוע שהתרגום אינו זהה למקור, לא משנה כמה אומנות ומיומנות יש למתרגם בשפה ממנה הוא מתרגם, ובשפה שאליה הוא מתרגם - בהנחה של כוונות טובות עד הסוף. - מילים וביטויים רבים מאבדים את המשמעויות והסמלים המדויקים שלהם, בנוסף לאובדן כוחם ואלגנטיותם, כאשר... העברתו משפת המקור שלו לשפה אחרת, וההשפעה השלילית של גורם זה על הטקסט גוברת בכל פעם שהתרגום הוא תורגם לשפה אחרת.

עובדות על הדמוית

האישיות האמיתית של מחברי הבשורות הללו אינה בטוחה, והשמות המלאים של המחברים הללו אינם מוזכרים בבשורות.

בורות האישים של המתרגמים הראשונים של אותן בשורות, וחוסר האפשרות לדעת אותם.

לנוכח הרדיפה, הדיכוי, העקירה וההחרמה והאיסור של כתבי הקודש שלהם שהדת הנוצרית והנוצרים היו נתונים להם בידי האימפריה הרומית במשך מאתיים וחצי מאות, ולפני כן בידי היהודים לפני כן. ואחרי עלייתו של ישו, זה בלתי אפשרי לנוצרים לספק תמיכה מתמשכת לארבעת הבשורות שלהם, שלדעתם הן אותנטיות, כמו גם להודעות המצורפות לה.

ידוע כי ארבעת הבשורות הללו והמכתבים המצורפים להן, המצויים בידי הנוצרים כיום, מיוחסים לאלה שלדעתם הם מחבריהם ששמותיהם הפרטיים מוזכרים רק עליהם, כלומר: מתי, מרקוס, לוק. , ויוחנן. הם לא התגלו למשיח, ישוע, בן מרים, על ידי אלוהים, כפי שישוע המשיח לא כתב את זה, וגם לא הכתיב את זה לכותביו, ולא הורה לאיש מהם לכתוב את זה. , הוא לא ראה אותו ולא הביט בו, כיון שלא היה קיים בחייו, והוא אינו מיוחס לו, אלא הוא מיוחס למי שחושבים שהם מחבריו, ששמותיהם הפרטיים מוזכרים בו. רק איך יכול להיות נכון שהבשורות הללו - במצב זה - יתוארו כדבר אלוהים

התראה חשובה

הבשורה של "מתי" במצבה הנוכחי, אף אחד לא יכול להיות בטוח שהיא הוכנה על ידי "מתי" עצמו, כי היא מכילה ביטוי המבטא זאת, והוא:

" וכאשר ישוע עבר משם, הוא ראה איש יושב במשרד המס בשם מתיו, ואמר לו: לכו אחרי. אז הוא קם והלך אחריו." הבשורה של "מתי"

השאלה כאן היא: מי כתב את הביטוי הזה המוזכר בבשורת מתי

זה בהחלט לא "מתי", כי הביטוי נוצר על ידי מישהו שמדבר על "מתי", ולא הדובר "מתי" בעצמו. זה ברור. אם "מתי" היה כותב הבשורה של "מתי", הוא היה אומר:

"וכאשר ישוע עבר על פניו, הוא ראה אותי יושב, ואמר לי: לכו אחרי. אז קמתי והלכתי אחריו."

כמו כן, הדובר אינו ישו, והסיבה זהה לקודמתה. הביטוי מדבר על ישו, והדובר אינו ישו עצמו.

אז, כל שנותר הוא לומר שמחבר המילים הוא אדם אנונימי שהכניס את דבריו לבשורה זו המיוחסת ל"מתי." ואז אמרו הכוהנים שהבשורה של "מתי" היא דבר אלוהים

החוקר פרופסור עבדול והאב אל-שייע, שאלוהים ישמור עליו, אמר:

חוקרים נוצרים מערביים שחקרו את הנצרות הגיעו למסקנה שכותב בשורת מתי הסתמך על בשורת מרקוס במידה רבה ובאופן שרירותי.

כיצד יכול אדם שנחשב לאחד מתלמידיו של ישוע המשיח, כמו "מתי", להסתמך על העברת בשורת מרקוס, שלא היה אחד מתלמידיו של ישוע המשיח

בנוסף, עשרים ושלוש המכתבים שצורפו לכל ארבעת הבשורות נכתבו גם לאחר עלייתו של ישו, מה שהופך את סך הכל לעשרים ושבעה ספרים. ספרים אלה נכתבו על ידי אנשים שלא הוכח כי פגשו את ישו לרגע אחד. במקום זאת, מה שמוכח שכתבו אותם לאחר עלייתו לשמים, והם בתוכן אינו זהה, לא בטקסט ולא בתוכן, ויש ביניהם הרבה סתירות והבדלים.

כיצד נכון - במקרה זה - לתאר את הבשורות הללו כדבר אלוהים למרות קיומו של הבדל ובלבול כה גדול ביניהן

אני אומר: אחת העדויות הברורות ביותר לסתירה של ארבעת הבשורות המוכרות בכנסיות היא שכל אחת מהן מתארת את ישו באופן שסותר את הבשורה האחרת. הבשורה של "מתי" מתארת את ישו כ"איש האנושות ."

"הבשורה של מרקוס מתארת את ישו בדמותו של "אריה", ומי שדבק בתיאור זה הם כת "המלכות".

הבשורה של לוקס מתארת את המשיח בדמותו של "שור". הם אומרים שהיא מזכירה להם את פני ההקרבה והצלב. איזה כבוד יש למשיח בתיאור הזה

הבשורה של יוחנן מתארת את ישו בצורת נשר, המייצג את האלוהות והסגידה לו.

אם מוסיפים לעשרים ושבעה ספרי הברית החדשה התנ"ךאת ארבעים ושישה ספרי הברית הישנה המורכבים מהתורה ואחרים, סך הספרים הופך לשבעים ושלושה. הפרוטסטנטים מאמינים בשישים- שישה מהם, ואינם מאמינים בשאר, בעוד שהאורתודוקסים והקתולים מאמינים בכולם.

כיצד נכון שהבשורות הללו - במצב זה - יתוארו כדבר אלוהים למרות קיומו של הבדל ובלבול שכזה ביניה התאריך המדויק של כתיבת כל בשורה אינו ידוע. ידוע כי ארבע הבשורות הללו נכתבו עובדות לגבי תאריך ומיקו כולן שנים רבות לאחר עלייתו של ישו. לחוקרים נוצרים מערביים יש דעות שונות בקביעת תאריכים משוערים לכתיבת הבשורות הללו. הם ממקמים אותם בין שנת לספירה לשנת לספירה. אחרים מציבים אותו בין השנים ל- אף אחד .מקום החיבור של כל בשורה אינו ידוע לספירה. כיצד ניתן לתאר זאת - במקרה זה - כדבר אלוהים ממחברי הבשורות לא הזכיר שהוא כתב אותם בהשראת רוח הקודש, וגם לא אמר שהבשורות שכתבו היו דבר אלוהים, אלא אלה שאמרו וטענו שהם הכוהנים עצמם.

החוקר פרופסור עבדול והאב אל-שייע, שאלוהים ישמור עליו, אמר:

ברור שמחברי הבשורות בצורתם המקורית, ולפני שהן עוותו במשך מאות שנים - על ידי מחיקה, הוספה או " שינוי, בכוונה או שלא בכוונה - רשמו את זיכרונותיהם של ישוע המשיח, או את מה ששמעו מאותם שראו את המשיח והאמינו בו, כלומר, הם כתבו מה שאפשר לכנות התעלות: ביוגרפיה של חייו, אמירותיו ומעשיו של המשיח ס.

אף אחד מהם לא חשב שהוא כותב ספר שיום אחד יהיה קדוש, או שהוא כותב בהשראה או השראה משמיים.אף אחד מהם לא טען שקיבל השראה משמים לפני או במהלך כתיבת הבשורה שלו. אחת הראיות החשובות בהקשר זה היא מה שנאמר בהקדמה. בשורת לוקס. את המילים כיוון לוקס לחבר שלו בשם תיאופילוס. האם זה יכול להיות דבר אלוהים

כך גם לגבי כותבי האיגרות המצורפות לבשורות, למעט פאולוס, שטען כי קיבל התגלות ממשיח, ולעתים טוען כי קיבל התגלות.

עובדות הקשורות לביקורת על תוכן הבשורות מאלוהי

כאשר החוקר חסר פניות מעיין בכל אחת מארבעת הבשורות - מההתחלה ועד הסוף - כדי לדעת את האמת, הוא מופתע מכך שהיא אינה נשלטת על ידי נקודת מבט אחת או דוקטרינה אחת.

כמו כן, כאשר הוא משווה את הבשורות ביניהן, או עם המכתבים המצורפים אליהן, הוא מגיע לאותו רושם, כלומר שהם אינם נשלטים על ידי נקודת מבט אחת או אמונה ספציפית אחת, אלא הם מכילים הטרוגניות. תערובת של אמונות וסיפורים סותרים, סותרים ומבולבלים, שהורסים זה את זה, כאילו כל בשורה נכתבה על ידי כמה אנשים, ללא סידור או תיאום ביניהם, מה שמעיד על השינוי והשינוי התכופים על ידי מחיקה והוספה שהבשורות הללו היו נתונות, בכוונה ובלא מכוון, במשך מאות שנים.

מו כן, יש לציין כי אין בארבעת הבשורות נרטיב רציף ומקושר זה לזה על האירועים הקשורים לחייו של ישו. במקום זאת, מה שנוכח הם קטעים ללא קשר ביניהם. הם גם שונים בקריינות שלהם או בפרטים מבשורה אחת. לאחר, וחלקם עשויים להזכיר באופן ייחודי אירועים שהאוונגליונים האחרים, או חלקם, משמיטים. אירועים חשובים אלו, שמרק ויוחנן התעלמו להזכיר בבשורות שלהם, הם נושא לידתו וילדותו של ישו. בנוסף, הטקסטים המיוחסים למשיח בבשורות והמכתבים המצורפים אליהם מעטים מאוד.

שייח' מטוואלי יוסף שלביאומר על ארבעת הבשורות: "הם אינם נושאים את איכות הקריינות, אפילו בצורתם הקטנה ביותר, אשר חייבת להיות זמינה עבור ספר שמימי או תורתו של נביא

זאת בנוסף לעובדה שהבשורות מכילות מידע או אירועים שונים או מתנגשים זה בזה, או שהם צוברים מספר ניסים, חוכמה, הטפה והדרכה שהם מייחסים למשיח, מבלי להתחייב לנסיבות ולאירועים. שבהקשרם התרחשו אותם ניסים, חוכמה ודרשות, מה שמעיד על כך שמחברי אותן הבשורות לא דאגו למיין ולשנות את הנרטיבים שבעל פה ששמעו לפני שכתבו אותם, או שהדבר נבע מהידיים שהושיטו אותם מאוחר יותר. עם עיוות ושינוי.

האוונגליונים מסתמכים על חזיונות וחלומות

ישנם היבטים חשובים רבים בדת הנוצרית הנוכחית, דוקטרינותיה וחוקיה, התלויים בחזיונות ובחלומות, והקורא ימצא זאת מוכח בארבעת הבשורות שלהם ובמכתבים המצורפים אליהם במקומות כמו:

מעשה השליחים

ראה גם מה טען פאולוס, שהאדון קרא לתלמידו של המשיח בשם חנניה בחלום וציווה עליו ללכת אל פאולוס כדי לומר לו שהוא הפך לנביא

למעשה, יש מכתב שלם המצורף לבשורות, שהוא "התגלותו של יוחנן התאולוג." מחברו, יוחנן, טוען כי המשיח הראה לו את החזון הזה באמצעות מלאך שנשלח אליו, והכל הוא חלום.

תגובה

על בסיס זה, בניין הנצרות נחשב לבניין שביר, שאינו מבוסס על התגלות שנשלחה משמיים, אלא מבוסס על חזיונות וחלומות, שכן הם אחד ממקורותיו המקוריים. כיצד יתכן שהתביעה של פאולוס לנבואה אינה מבוססת על חזון שהוא טוען שראה? ידוע שפאולוס הוא המפתח העיקרי של הנצרות. הוא הכניס אמונות לחוק המשיח וביטל אותן, מה שגרם לשינוי קיצוני ועיוות של דת המשיח. אז מה בא אחרי זֶה

פאולוס טען שהוא שליח שמונה על ידי ישוע.

פאולוס טען שישוע גילה לו בשורה.

פאולוס טען שישוע הוא בנו של אלוהים.

פאולוס טען כי חטאם של אדם אבינו וחוה אימנו לא נסלח, וכי האנושות ירשה אותו במשך מאות שנים, והוא מכונה "החטא" או "העבירה הראשונה

פאולוס טען שישוע נשלח על ידי אלוהים, ולכן הוא ירד לכדור הארץ כדי להצליב ולעונה ככופר עבור האנושות מחטא הוריהם, אדם וחוה.

לפיכך, פאולוס הרשע הוביל את המוני הנוצרים הרחק מהדת האמיתית של ישו, שקוראת לעבודת אלוהים בלבד ולנטוש את סגידה של כל אדם אחר, לדת שאין לה קשר לדת המשיח, שהיא פגאניות. , שהוא עבודת אלילים שהוא

אם מוסיפים לעשרים ושבעה ספרי הברית החדשה התנ"ךאת ארבעים ושישה ספרי הברית הישנה המורכבים מהתורה ואחריםסך הספרים הופך לשבעים ושלושה. הפרוטסטנטים מאמינים בשישים- שישה מהם, ואינם מאמינים בשאר, בעוד שהאורתודוקסים והקתולים מאמינים בכולם.

כיצד נכון שהבשורות הללו - במצב זה - יתוארו כדבר אלוהים למרות קיומו של הבדל ובלבול שכזה ביניהן

עובדות לגבי תאריך ומיקום

התאריך המדויק של כתיבת כל בשורה אינו ידוע. ידוע כי ארבע הבשורות הללו נכתבו כולן שנים רבות לאחר עלייתו של ישו. לחוקרים נוצרים מערביים יש דעות שונות בקביעת תאריכים משוערים לכתיבת הבשורות הללו. הם ממקמים אותם בין שנת לספירה לשנת לספירה. אחרים מציבים אותו בין לספירה. כיצד ניתן לתאר זאת - במקרה זה - כדבר אלוהים

מקום החיבור של כל בשורה אינו ידוע.

אף אחד ממחברי הבשורות לא הזכיר שהוא כתב אותם בהשראת רוח הקודש, וגם לא אמר שהבשורות שכתבו היו דבר אלוהים, אלא אלה שאמרו וטענו שהם הכוהנים עצמם.

החוקר פרופסור עבדול והאב אל-שייע, שאלוהים ישמור עליו, אמר:

"ברור שמחברי הבשורות בצורתם המקורית, ולפני שהן עוותו במשך מאות שנים - על ידי מחיקה, הוספה או שינוי, בכוונה או שלא בכוונה - רשמו את זיכרונותיהם של ישוע המשיח, או את מה ששמעו מאותם שראו את המשיח והאמינו בו, כלומר, הם כתבו מה שאפשר לכנות התעלות: ביוגרפיה של חייו, אמירותיו ומעשיו של המשיח ס.

אף אחד מהם לא חשב שהוא כותב ספר שיום אחד יהיה קדוש, או שהוא כותב בהשראה או השראה משמיים.אף אחד מהם לא טען שקיבל השראה משמים לפני או במהלך כתיבת הבשורה שלו. אחת הראיות החשובות בהקשר זה היא מה שנאמר בהקדמה. בשורת לוקס. את המילים כיוון לוקס לחבר שלו בשם תיאופילוס. האם זה יכול להיות דבר אלוהים

כך גם לגבי כותבי האיגרות המצורפות לבשורות, למעט פאולוס, שטען כי קיבל התגלות ממשיח, ולעתים טוען כי קיבל התגלות.

מאלוהים

עובדות הקשורות לביקורת על תוכן הבשורות

כאשר החוקר חסר פניות מעיין בכל אחת מארבעת הבשורות - מההתחלה ועד הסוף - כדי לדעת את האמת, הוא מופתע מכך שהיא אינה נשלטת על ידי נקודת מבט אחת או דוקטרינה אחת.

כמו כן, כאשר הוא משווה את הבשורות ביניהן, או עם המכתבים המצורפים אליהן, הוא מגיע לאותו רושם, כלומר שהם אינם נשלטים על ידי נקודת מבט אחת או אמונה ספציפית אחת, אלא הם מכילים הטרוגניות. תערובת של אמונות וסיפורים סותרים, סותרים ומבולבלים, שהורסים זה את זה, כאילו כל בשורה נכתבה על ידי כמה אנשים, ללא סידור או תיאום ביניהם, מה שמעיד על השינוי והשינוי התכופים על ידי מחיקה והוספה שהבשורות הללו היו נתונות, בכוונה ובלא מכוון, במשך מאות שנים.

כמו כן, יש לציין כי אין בארבעת הבשורות נרטיב רציף ומקושר זה לזה על האירועים הקשורים לחייו של ישו. במקום זאת, מה שנוכח הם קטעים ללא קשר ביניהם. הם גם שונים בקריינות שלהם או בפרטים מבשורה אחת לאחר, וחלקם עשויים להזכיר באופן ייחודי אירועים שהאוונגליונים האחרים, או חלקם, משמיטים. אירועים חשובים אלו, שמרקן ויוחנן התעלמו להזכיר בבשורות שלהם, הם נושא לידתו וילדותו של ישו. בנוסף, הטקסטים המיוחסים למשיח בבשורות והמכתבים המצורפים אליהם מעטים מאוד.

שייח' מטוואלי יוסף שלביאומר על ארבעת הבשורות: "הם אינם נושאים את איכות הקריינות, אפילו בצורתם הקטנה ביותר, אשר חייבת להיות זמינה עבור ספר שמימי או תורתו של נביא

זאת בנוסף לעובדה שהבשורות מכילות מידע או אירועים שונים או מתנגשים זה בזה, או שהם צוברים מספר ניסים, חוכמה, הטפה והדרכה שהם מייחסים למשיח, מבלי להתחייב לנסיבות ולאירועים. שבהקשרם התרחשו אותם ניסים, חוכמה ודרשות, מה שמעיד על כך שמחברי אותן הבשורות לא דאגו למיין ולשנות את הנרטיבים שבעל פה ששמעו לפני שכתבו אותם, או שהדבר נבע מהידיים שהושיטו אותם מאוחר יותר. עם עיוות ושינוי.

האוונגליונים מסתמכים על חזיונות וחלומות

ישנם היבטים חשובים רבים בדת הנוצרית הנוכחית, דוקטרינותיה וחוקיה, התלויים בחזיונות ובחלומות, והקורא ימצא זאת מוכח בארבעת הבשורות שלהם ובמכתבים המצורפים אליהם במקומות כמו:

מעשה השליחים

ראה גם מה טען פאולוס, שהאדון קרא לתלמידו של המשיח בשם חנניה בחלום וציווה עליו ללכת אל פאולוס כדי לומר לו שהוא הפך לנביא!

למעשה, יש מכתב שלם המצורף לבשורות, שהוא "התגלותו של יוחנן התאולוג." מחברו, יוחנן, טוען כי המשיח הראה לו את החזון הזה באמצעות מלאך שנשלח אליו, והכל הוא חלום.

תגובה

על בסיס זה, בניין הנצרות נחשב לבניין שביר, שאינו מבוסס על התגלות שנשלחה משמיים, אלא מבוסס על חזיונות וחלומות, שכן הם אחד ממקורותיו המקוריים. כיצד יתכן שהתביעה של פאולוס לנבואה אינה מבוססת על חזון שהוא טוען שראהידוע שפאולוס הוא המפתח העיקרי של הנצרות. הוא הכניס אמונות לחוק המשיח וביטל אותן, מה שגרם לשינוי קיצוני ועיוות של דת המשיח. אז מה בא אחרי זֶה

פאולוס טען שהוא שליח שמונה על ידי ישוע.

פאולוס טען שישוע גילה לו בשורה.

פאולוס טען שישוע הוא בנו של אלוהים.

פאולוס טען כי חטאם של אדם אבינו וחוה אימנו לא נסלח, וכי האנושות ירשה אותו במשך מאות שנים, והוא מכונה "החטא" או "העבירה הראשונה

פאולוס טען שישוע נשלח על ידי אלוהים, ולכן הוא ירד לכדור הארץ כדי להצליב ולעונה ככופר עבור האנושות מחטא הוריהם, אדם וחוה.

לפיכך, פאולוס הרשע הוביל את המוני הנוצרים הרחק מהדת האמיתית של ישו, שקוראת לעבודת אלוהים בלבד ולנטוש את סגידה של כל אדם אחר, לדת שאין לה קשר לדת המשיח, שהיא פגאניות. , שהוא עבודת אלילים שהוא

לאחר עלייתו של ישו - ובמשך שלוש מאות שנים - לא הייתה לנוצרים ולו בשורה אחת או קבוצה מאושרת של בשורות שכללה את כולם.

על הבשורה של ברנבא

הבשורה של ברנבא נחשבת לאחת מהבשורות שהפצתן אסורה עד היום בקרב נוצרים. החוקר פרופסור עבדול וואהב אל-שעיה, שאלוהים ישמור עליו, אמר:

הבשורה של ברנבא היא אחת מהבשורות שנדחו במועצת ניקאה, ונחשבה מזויפת ולא חוקית. יש לשרוף אותה ולא לתת אותה לנוצרים, והעונש למי שנמצא ברשותה צריך להיות מוות.

מחבר הבשורה הזו נקרא ברנבא, אחד מתלמידיו של ישוע המשיח, והוא דודו של מרקוס, מחבר הבשורה הנושאת את שמו. הוא אדם שניתן לסמוך עליו, תלמידיו של ישוע המשיח שלחו אותו לאנטיוכיה להטיף שם, כפי שנאמר ב"מעשי השליחים" נאמר עליו במעשי השליחים שהוא "אדם טוב מלא רוח הקודש ואמונה".

האפיפיור גלסיוס הראשון לספירההוציא צו שכלל רשימה של הבשורות שלדעתו אסורות ואינן מותרות לקריאה של נוצרים, כולל בשורת ברנבא. הבשורה הזו נעלמה ולא נראה לה זכר מאז אותה תקופה ועד סוף המאה השישית לספירה, כאשר מסופר שאחד הנזירים הקתולים בוותיקן, בשם פרמרינו, קרא על הבשורה הזו, אז הוא החל לחפש אותו עד שמצא אותו בספריית האפיפיור סיקסטוס החמישי לספירהאז הוא לקח אותו בסתר, קרא אותו והתאסלם

ואז נעלמו שוב עקבות של התנ"ך הזה, עד שנמצא עותק שלו בשפה האיטלקית, שנמצא על ידי קרמראחד מיועציו של מלך פרוסיהבשנת לספירה, אז עותק זה היה הועבר לחצר המלוכה בווינה, ומעותק זה תורגם לשפות אחרות.

עוד אמר, שה' ימור עליו:

שמו של ברנבא והמעשים שעשה הוזכרו שוב ושוב במעשי השליחים:

הבשורה של ברנבא סותרת את הדוקטרינות שהנוצרים מאמינים בהן כיום בדברים הבאים:

הוא מכחיש את האלוהות של ישוע המשיח ומכיר בכך שהוא נביא שנשלח על ידי אלוהים.

הוא מכחיש את צליבתו של ישוע המשיח ומצהיר שאלוהים הקים את ישוע המשיח לפני שהגיעו אליו אויביו, ושהנצלב היה אחד מתלמידיו שבגד בו, ושמו הוא יהודה איש קריותכיוון שהפך לדומה ל. המשיח, בפנים, בקול ובאישיות, אז הוא נצלב במקומו.

מוזכר שמי שעתיד להישחט היה ישמעאל עליו השלוםולא יצחק עליו השלוםכפי שטוענים היהודים והנוצרים.

ראוי לציין שישוע המשיח הטיף על שליח שיבוא אחריו בשם מוחמד ה.

כמו כן, מוזכר שהמשיח המיוחל אינו ישו, בן מרים, אלא מוחמד ה'. כאן הסתיימו דבריו של החוקר, פרופסור עבדול-ווהאב אל-שעיה, שאלוהים ישמור עליו

מאחר שהבשורה הזו - הבשורה של ברנבא - הייתה נקייה מהמיתוסים הדוקטריניים שהקים פאולוס ואחריו, מועצת ניקאה אסרה על הפצת בשורה זו.

אז תראו את מידת החוצפה שהושגה נגד אלוהים ודתו על ידי אותה מועצה והאחראים עליה, בראשות הצורר קונסטנטינוס

בעידן הנוכחי הופצה, הודפסה וערכה את בשורת הברנבא חליל סעדה, וניתן למצוא אותה ברשת המידע.

עדויות של הוגים ומלומדים נוצרים על אובדן הבשורה המקורית, עיוות ארבעת הבשורות וכי "הברית החדשה" נכתבה על ידי פאולוס.

אטיין דינה הצייר הצרפתי שהתאסלם לאחר לימודיו הנרחבים בדתות, אמר: "אלוהים הכל יכול גילה את הבשורה לישו בשפתו ובשפת עמו, אבל מה שאין ספק הוא שזה הבשורה אבדה ונעלמה, ואף אחד לא נשאר בשבילו." השפעה, או שהיא הושמדה

החוקר חאלד אבו סאלח אמר לאחר שציטט את דבריו של אטיין:

העיוות הזה - לדעתי - הוא מה שגורם למערביים לא להאמין בשום דבר קדוש, אז הם אומרים: אין שום דבר " קדוש עבורנו. הם אפילו לועגים למשיח עצמו ומעליבים אותו בסרטים, תמונות, רישומים ועוד דברים.

אם לאנשים האלה היה את הידע שיש למוסלמים על כל הנסיבות והפרטים של חייו של הנביא שלהם, הם לא היו אומרים זאת, והם לא היו מעזים להעליב את הנביא שלהם, שלא לדבר על להעליב את נביא האיסלאם

מייקל הארט אמר "פול הקדוש הוא המפתח האמיתי של התיאוריה הנוצרית, הוא זה ששינה את מקורותיה, והוא המחבר של חלק גדול מהברית החדשה."

סנט פול היה המפתח העיקרי של התיאולוגיה הנוצרית, הגיור העיקרי שלה, והמחבר של חלק גדול מהברית החדשה

וויל דוראנט אמר "העותקים העתיקים ביותר של ארבעת הבשורות שיש לנו מתוארכים למאה השלישית. באשר להעתקים המקוריים, נראה שהם נכתבו בין השנים לספירה עד לספירה. לאחר מכן, לאחר שנכתבו על פני תקופה של מאתיים שנה, הם נחשפו לשגיאות בשידור, ואולי היו נתונות גם לעיוות מכוון שנועד ליישב אותה עם הכת שאליה השתייך המעתיק"

וויל דוראנט ממשיך ואומר: "הנקודה היא שיש הרבה סתירה בין חלק מהאוונגליונים ואחרים, ושהם מכילים נקודות היסטוריות של אותנטיות מפוקפקת, וסיפורים חשודים רבים הדומים למה שמסופר על אלים פגאניים. ישנם אירועים רבים שנראה כאילו חוברו במכוון כדי להוכיח את התרחשותן של רבות מהנבואות המוזכרות בברית הישנה, וקטעים רבים שאולי נועדו להעריך בסיס היסטורי לדוקטרינה מאוחרת יותר של הכנסייה, או טקס מאוחר יותר של הטקסים שלו....

עד שאמר: "נראה שהחדית'ים והדרשות שהאוונגליונים מעבירים כפופים לחולשות ולפגמים שזיכרון האנאלפביתים נחשף אליהם ולטעויות ותיקונים שנעשו על ידי מעתיקים

ד"ר ג'ורג' ברדפורד קיירד אמר על כתבי היד של ארבעת הבשורות ועל המכתבים המצורפים אליהם:

הטקסט נשמר בכתבי יד שהועתקו בידיהם העמלניות של סופרים רבים, וכיום ישנם ארבעת אלפים ושבע מאות מכתבי היד הללו, החל מפיסות נייר ועד כתבי יד שלמים על קלפי עור או בדהוא ממשיך ואומר: הטקסטים של כל כתבי היד הללו שונים מאוד." גדול ואיננו יכולים להאמין שמישהו מהם נמלט משגיאהלא משנה עד כמה המעתיק היה מצפוני, הוא עשה טעויות, והטעויות הללו נשארו בכל העותקים שהועתקו מהעותק המקורי שלו, ורוב העותקים הקיימים בכל הגדלים עברו שינויים אחרים בידי מגיהים שעבודתם. לא היה חרוץ

קריאה חוזרת נכונה

גוסטב לה בון אמר "ולמרות מה שאנו רואים כידע מספק שלנו על חייהם של רבים ממייסדי הדתות, כמו חייו של מוחמד, למשל, אנו רואים כי חייו של מייסד הדתות. הנצרות - ישוע המשיח - כמעט שאינה ידועה, ואיננו מחפשים את חייו של מייסד הנצרות בבשורות, שכן זה נמצא בעבודות במשך זמן רב, ומכיוון שהמדע הפסיק להאמין באפשרות שלה כעת זמן, הבשורות הללו, שהעתיקה שבהן היא בשורת מרקוס, שנכתבה לפחות חצי מאה לאחר מותו של ישוע, הן אוסף של אשליות וזיכרונות לא ממומשים שהופצו על ידי דמיונם. סופרים אדוקים.

נראה שהמכתבים של פאולוס הקדוש הם המסמכים הפחות שגויים בייצוג התקופות הראשונות של הנצרות, אך מכיוון שפול לא הכיר את ישו, הוא לא יכול היה לדבר עליו אלא על ידי מעקב אחר עקשנות ודמיון.

למרות החסרונות שאנו רואים במקורות אלו, נוכל לפחות להסיק מהם את העקרונות שהיו בתקופת ישוע, וידוע לנו שהאל הבא הזה - ישוע - מעולם לא ראה עצמו לאל, וגם לא למייסד של דת חדשה

המהנדס אחמד עבד אל והאבאמר: "הבשורות הופיעו עם טקסטים שונים, וככל שחלפו עשרות שנים, הופיעו אותן בשורות עם טקסטים בניגוד למה שהיו ידועים קודם לכן, וכך היה גם במכתבי התלמידים. ."

עשר הטבות מפוזרות הקשורות לנושא העיוות של ארבעת הבשורות והתוצאות של עיוות זה

התוצאה הכואבת של אובדן הבשורה המקורית שאלוהים גילה למשיח

עם אובדן הבשורה שאלוהים שלח למשרתו ושליחו, ישוע, בן מרים - לאחר שהועלתה - המסר שלו נשלל מספרו השמימי, והנוצרים איבדו את המצפן וההדרכה השמימית, והדלת הייתה רחבה. פתוח למי שרצה לעוות את המסר שלו, והדבר נעשה למעשה על ידי פול ואלה שבאו אחריו.

שיטת השינוי ההדרגתי והעיוות בארבעת הבשורות לאורך הדורות

החוקר פרופסור עבדול והאב אל-שייע, שאלוהים ישמור עליו, אמר:

ארבעת הבשורות והמכתבים המצורפים להן נחשפו במהלך מאות שנים עוקבות לטעויות, מניפולציות, עיוות ושינוי, על ידי מחיקה והוספה, בכוונה ובלא מכוון על ידי כמרים, נזירים ומעתיקים במהלך מאות שנים עוקבות. אם הוחלט על דוקטרינה מסוימת, הם חזרו לבשורות והוסיפו לה את הדוקטרינה הזו או לקחו אותה ממנה. מה סותר אותה, או שהם שינו ושינו את המילים כדי שיתאימו לדעותיהם או לאמונותיהם ולקבוצות ל שהם שייכים.

בכל המקרים העיוות בספריהם הקדושים שווה, בין שנעשה בכוונה ובין שלא בכוונה, התוצאה היא זהה, כלומר שחל עיוות בספרי הקודש שלהם.

אדם תוהה בתדהמה ובצער האם אובדן הבשורה שאלוהים גילה למשרתו ושליחו ישוע, בן מרים עליו השלום, ואז אובדן העותקים המקוריים של ארבע הבשורות שהנוצרים מכירים כיום, ואז האובדן. מהתרגומים המקוריים שלהם, האם זה רק צירוף מקרים

יהירות מדהימה

החוקר פרופסור עבדול והאב אל-שייע, שאלוהים ישמור עליו, אמר:

למרות כל הראיות והעובדות הבלתי ניתנות להפרכה הללו, הכוהנים, המיסיונרים, המזרחנים והסובבים אותם עדיין מתנשאים וטוענים כי ארבעת הבשורות והמכתבים המצורפים להם שיש בידם היום הגיעו אליהם ללא כל שינוי או עיוות בכלל, בדיוק כפי שמחבריהם כתבו אותם בהשראת רוח הקודש.

הם גם טוענים שסיפורי הבשורות משלימים זה את זה, בניגוד לאמת ולמציאות, בניסיון נואש להעניק לספרים אלו מידה של מהימנות ואמינות. הם עשויים לצטט את מה שנאמר במכתבו השני של פאולוס לטימותיוס "כל כתבי הקודש בהשראת אלוהים".

אבל טענותיהם לשווא, שכן אי אפשר להוכיח את אמיתותם, מהימנותם וחוסר העיוות שלהם מול העובדות המהותיות המוחצות הסותרות אותן".

כאן מסתיימים דבריו של החוקר, פרופסור עבדול-וואהב אל-שעיה, שאלוהים ישמור עליו

לאחר מכן, הציטוט שלהם מדברי פאולוס סותר מאוד, שכן כתיבת מכתביו של פאולוס קדמה לכתיבת הבשורות והמכתבים המצורפים אליהם בלא פחות מרבע מאה, ועל סמך זה, כלשונו, הוא עושה זאת. לא מתכוון לארבעת הבשורות, אלא הוא מתכוון לספר אחר, שהוא ספרו שלו, "איגרות פאולוס", כי הבשורות הללו עדיין לא נכתבו, ומכיוון שהבשורה שהייתה ביד המשיח לא נשמרה, כל מה שנותר הוא שמה שהתכוון בדבריו היה ספר משלו.

לידיעתך, ההערכה היא שפאולוס כתב את מכתביו הראשונים בשנת לספירה, כלומר כ-עד שנים לאחר עליית ישו. זה בהחלט אומר שכתיבת מכתביו של פאולוס קדמה לכתיבת כל ארבעת המכתבים ו בשורות.

הרופא הנוצרי אסד רוסטומאמר על תאריך כתיבת מכתביו של פאולוס: "כולם נכתבו בין השנים לספירה

תנאים שחייבים להתקיים בכל ספר קודש

שהספר עצמו מציין שהוא בהשראת אלוהים, ומצב זה אינו קיים באף אחת מארבע הבשורות, שכן אף אחת מהן לא מכילה את האמירה שהבשורה הזו היא בהשראת אלוהים.

שהספר עצמו מזכיר את שמו של השליח שאליו נוצר הספר הזה, וכי ייחוס הספר לשליח מוכח באופן מוחלט, חד משמעי וללא ספק באמצעות העברה.

שנכתב בזמן השליח אליו התגלה, ובאישורו מה

זה נכנס.

זה חייב להיות זמין בשפת המקורית שבה הוא נחשף.

להוכיח בראיות חותכות שתכניו הגיעו אלינו דרך ירושה, ושהם אותו טקסט כפי שהיה בימי השליח שהושרה לו.

זה חייב להיות נקי מעיוות, חיבור או חיסור, או כל שגיאה שהיא

שזה לא יהיה סותר ומבלבל, יהרוס זה את זה, ושכל חלק בו ישלים וישלים את השני, כי מה שהוא מה' אינו שונה ואינו סותר.

האם תוכנו אינו סותר את האמיתות היסודיות שנקבעו בספרים השמימיים שקדמו לו

האם תוכנו אינו סותר את העובדות המבוססות על המדע והיקום

הזמן עבר.

שתכניו מוכיחים בבדיקה ובבדיקה כי הם התגלות מאלוהים, וכי הוא מתגבר בעוצמתו ובזוהר עם הזמן או התקופות שהספר אומר שהם

הוא בא אליה

שהטקסטים שלו יהיו מילים המכוונות מאלוהים לשליח ולנמענים.

הבשורות מכילות נבואות על מוחמד, ה

החוקר פרופסור עבדול והאב אל-שייע, שאלוהים ישמור עליו, אמר:

יש לציין כי ארבעת הבשורות הללו מכילות נבואות או בשורות משמחות, למרות עיוותן, אך הן מתייחסות רק לאדון האנושות, מוחמד עליו השלום, מה שמעיד על מחברי ארבע הבשורות הללו והמכתבים המצורפים להן. שאבו או ביקשו עזרה בדרך כלשהי מהבשורה שהתגלתה לישוע המשיח, ואלוהים יודע הכי טוב

בהתבסס על מה שהוכח לנו המוסלמים על אובדן ספר הבשורה המקורית שהטיף המשיח, עלינו כאשר אנו מזכירים את המילה בשורה או שהיא מוזכרת לפנינו, זה עולה במוחנו הבשורה שאלוהים גילה לו. המשרת והשליח ישוע בן מרים עליו השלום, ואשר הוזכר ברוב הפסוק מהקוראן הקדוש, ולא אף אחת מארבע הבשורות והאותיות המצורפות אליהן נמצאות ב ידיהם של הנוצרים כיום, גם אם הם נקראים הבשורה ביחיד.

כאינטלקטואלים, עלינו לשים לב גם לנושא זה כדי שלא נלך שולל על ידי הכוהנים והמיסיונרים המיומנים במניפולציות של מילים, בטענה שהבשורה שבידם היא הבשורה המוזכרת בקוראן. כיון שמה שיש בידם הוא 'ארבע בשורות, לא בשורה אחת, כולן מיוחסות למחבריהן, וכן ר

שאל את הנספח אליו. לגבי "הבשורה המקורית" שאלוהים גילה למשיח ישוע, בן מרים, היא חסרה לחלוטין. היא אינה קיימת כלל בקרב הנוצרים לאחר שחנו את ישו, וספרי ההיסטוריה לא הזכירו זאת. במקור אחד.

בהתבסס על כך, החזרה לספרים אלו הנקראים אוונגליונים והסתמכות עליהם כדי לדעת את המסר המקורי של ישו, ישוע, בן מרים, היא טעות חמורה, וסטייה מדרך האמת, מכיוון שזו חזרה למילים אנושיות. שהם מלאים נכון ולא נכון. הם כמו ספרי היסטוריה וכדומה, ולא חזרה לספר הקדוש של אלוהים. הבשורה המקוריתשאלוהים גילה למשיח ישוע, בן מרים. אם הבשורות הללו המופצות. על ידי נוצרים נוצריםהיו למעשה הבשורה המקורית, הם לא יהיו רבים ולא היו סותרים זה את זה, כי ידוע בוודאות שהבשורה שהייתה ביד המשיח הייתה ספר אחד, וכך נאמר. בשביל התורה.

זה דבר שהכוהנים יודעים בתוך נפשם, אבל למרבה הצער, הם לא מקבלים שמישהו מהעם הקהילהדן בזה איתם באופן רציונלי כי הם לא מסוגלים לענות על זה, וכי אם זה יתגלה, זה יהרוס. היותם מהיסוד, ולכן הם פונים להטעות את נפשם של אנשים בפיתוי והפחדה, לפעמים. הם אומרים לבני הקהילה שאין להם זכות לשאול, ואם יש התעקשות מהשואל והם רואים בו תעוזה ואומץ, הם משתמשים נגדו בטרור. מאיימים עליו במוות, כולאים אותו בכנסייה ומכים אותו קשות ע"י אנשים המיועדים למשימה המכובדתהזו. אם השואלת היא אישה, לוקחים אותה איתם. אנסו אותה, נהנו ממנה. גופה, ולהכות אותה באלימות. זו הסיבה שאם אתה שואל כומר שאלה הגיונית לגבי דתו, הוא או מתחמק מהתשובה או מאיים על השואל, או השואל. אני אישית מכיר שלוש נשים שנאנסו כעונש על ששאלו מביך שאלות לאנשי הכנסייה!

הקו האדום לאנשי הכנסייה הוא ידע, הבנה, תהייה ושכנוע, והקו הירוק עבורם הוא כניעה, כפיפות וחיקוי עיוור. מי שיפר את זה אפילו סנטימטר יידע את גורלו בין כנופיות הכנסייה המיועדות למשימה זו.

למרות קיומו של הטרור האינטלקטואלי הזה, חלק מבעלי תובנה, תרבות ואינטלקט נלהב התוודעו למזימת הכנסייה הזו, אז הוא בחן את דבריהם בעצמו, שאל על הדת האמיתית, והשווה בין זה לבין זה, והגיע ל- המסקנה בעצמו, ואז התבהרה לו הדת הנכונה מהדת הלא נכונה, כי אם אדם... אם הוא ישר עם אדונו אלוהיםאלוהים לא ישאיר אותו מבולבל, אלא ינחה אותו אל דת אמיתית, כי אלוהים מרחם על עבדיו ושמח כאשר עבדו פונה אליו.

השורה התחתונה היא שלושה דברים

ראשית: אי אפשר להוכיח את המילים המקוריות שאמר ישוע המשיח, בן מרים, בשפתו המקורית, ארמית או עברית.

שנית: אין זה נכון לומר שהבשורות הנפוצות והמכתבים המצורפים אליהן הם דברי אלוהים שגילה למשיח, בשל ניתוק שרשרת ההעברה בין המקורות לתרגומיהם, ובורותם של מתרגמים.

שלישית: אם בתי דפוס נוצריים ולא-נוצריים ברחבי העולם היו עובדים יומם וליל על הדפסת הברית החדשה, בכל שפה ידועה, זה לא היה משנה את העובדה הנ"ל, שהיא שהמקורים של ארבע הבשורות המכתבים המצורפים אליהם הברית החדשהחסרים ואי אפשר למצוא אותם

איפה התורה המקורית

מישהו עשוי לתהות ולומר:

אם אובדן ואובדן היו התנאי של "הבשורה המקורית" שהייתה ביד המשיח, אז מה מצבה של "התורה המקורית" שהייתה בידו של משה הנביא

האם הברית הישנה שנמצאת כעת בידי היהודים והנוצרים כעת היא בעצם התורה שהייתה בידיו של משה הנביא

התשובה היא:

הברית הישנה, שנמצאת כיום בידי היהודים והנוצרים, הם טקסטים מפוזרים שמקורם לא ידוע. באשר לטקסטים המקוריים, הם נשרפו כשהאשורים השמידו את מדינת ישראל. הם נכתבו שוב. לאחר מספר דורות, תוך הסתמכות על המורשת שבעל פה.הם אינם מייצגים את הטקסט המקורי שאלוהים שלח אותו למשה, מה שמעיד שהספר הקיים כיום בשם "הברית הישנה" כולל עניינים שאינם יכולים להיות התגלות מאלוהים הכל יכול, כגון מצוות השמדת עם כמו בספר דברים כ'/טזמאת ה' כשהוא אומר:

"אבל ערי העמים אשר ה' נותן נחלה אל תשארו בהן

נשימה חיה אבל הם הרסו אותו לגמרי כמו ערי החתים, האמורי, הכנענים, הפרזים החוים, והיבוסים כפי שציווה ה' אלוקיך."

הסדר הזה של רצח עם לא יכול לבוא מאלוהים, כי אלוהים רחום למשרתיו.

גם ילדים לא נחסכו משחיטה בציווי ה' הקב"ה, כמו בספר ישעיהו יג/טז"וְעֹלְלֵיהֶם יְרֻטְּשׁוּ לְעֵינֵיהֶם, יִשַּׁסּוּ בָּתֵּיהֶם וּנְשֵׁיהֶם. נשים יתביישו."

כמו כן, הספר שנקרא "שיר השירים" מייצג טקסט מיני פורנוגרפי שלם שלא יכול היה להגיע מהלורד פ.

זהו קצה הקרחון, המעיד שהתורה שנמצאת כעת בידי היהודים אינה התורה שהייתה ביד הנביא משה, אלא היא מה שהיהודים כתבו לאחר תקופת משה, ממה ששמעו מאלה שלפניהם והוסיפו על זה בעצמם.

זוהי ראיה רציונלית לכך שהתורה בת זמננו אינה דבר ה' המקורי.

התורה בת זמננו כוללת קללות וזלזול בריבונו של עולם.

האם ייתכן שזה דבר אלוהים

בתורה שנמצאת כיום בידי היהודים והנוצרים הברית הישנהיש בה משהו שסותר את כבוד ה', ואי אפשר שה' יזלזל בעצמו אם התורה הזו הייתה המקורית. זה היה למעשה בידי משה ומשיח, וזה באמת דבר אלוהים, מה שמעיד באופן חד משמעי שזו לא המילה אלוהים, אלא מילים אנושיות.

לכן, ניתן דוגמאות לחלק מהדברים המוזכרים בתורה לגבי הפחתת תכונותיו של אלוהים, ולאחר מכן נשווה אותם עם דברי ה' האמיתיים המוזכרים בקוראן:

התורה אומרת, כמו בספר תהלים ז"ח, ל"ה"והתעורר ה' כמו ישן, כמו גבור משתגע ביין".

המשמעות של מואיט היא שהוא הרים את קולו בצרחות ובכי.

הערה: האם זה סביר שאלוהים ישן ומשאיר את היקום ואת כל יצוריו ללא שליטהחלילה שיישן, כי שינה היא תכונה של מחסור.

המשמעות של "סונה" היא כל שינה.

האם זה סביר שאלוהים יזלזל בעצמו האציל וישווה את מצבו למצבו של שתיין

התורה אומרת, כמו בספר חבקוק א, ב"עד מתי ה' אתפלל ולא תשמעאני זועק אליך בגלל עוול, ואתה לא מציל

הערה: האם זה סביר שאלוהים יתואר כחירשהאם סוג זה של דיבור מתאים לאלוהים

מאפיין זה בין הנבראים הוא מאפיין של מחסור, שאנשים מוצאים בו גועל, אז איך ראוי לתאר איתו את ריבונו של עולם

התורה אומרת, כמו בספר שמות יז, יגכי בששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ, וביום השביעי נח והתרענן.

הערה: האם זה סביר, אם התורה הייתה באמת דבר ה', שה' יתאר את עצמו כמקום מנוחה

האם הדיבור הזה לא אומר שאלוהים מצטמצם על ידי תיאורו כנטל לאחר יצירת השמים והארץשאלוהים ישמור עליך ממאפיין העייפות.

מה ההבדל אם כן בין הבורא לנברא

התורה אומרת בספר תהילים

אבל אתה נדחה ונדחת, על המשוח שלך כעסת

הפרת את ברית עבדך, טמאת את עטרו בעפר.

הרסת את כל חומותיו, את מבצריו השמדת

הוא הושחת על ידי כל העוברים, הוא נעשה חרפה לשכניו

הרמת את יד ימין יריבו ושמחת את כל אויביו

גם אתה השבת את קצה חרבו ולא עזרת לו במלחמה

ביטלת את כבודו והשלכת את כסאו ארצה

קיצרת את ימי נעוריו וכיסתת אותו בבושה. סלע

עד מתי ה' תתחבא לגמריעד מתי הכעס שלך יישרף כמו אש

הערה: האם זה סביר שה' מתאר את עצמו עם כל התיאורים הרעים האלה, כמו הפרת הבטחה, הסתרה מבריאתו כדי לתמוך בקדושיו ועוד דברים שהוזכרו

אילו כתב נסיך, נשיא או מלך מכתב לעם ואמר בו שהוא מפר את בריתו ומסתתר, אילו עשה זאת, היה נופל מעיני העם, והיו. אמר: "זה לא ראוי להיות מלך." אם זה לא מתאים למלך מלכי העולם, אז איך מתאים שמלך מלכי המלכים יתאר את עצמו? אז בספרו, אם הספר הזה באמת היה מ- אוֹתוֹ

כל זה מעיד שהתורה הזמינה בידי יהודים ונוצרים היא דבר בני אדם ולא דבר אלוהים.

התורה אומרת, כמו בספר שופטים יט, אה' היה עם יהודה ושלט בהר, אבל לא גירש את יושבי העמק כי היו להם מרכבות ברזל.

הערה: האם זה סביר שאלוהים שברא ברזל וברא הכל, לא יוכל לגרש את יושבי ההר בגלל שיש להם מרכבות ברזל

האם זה לא מניפולציה של מוחות ומתמרן את דתו של אלוהים

התורה אומרת בלשון דוד, כמו בספר תהילים יג, אעד מתי ה' תשכחני לגמריעד מתי תסתיר את פניך ממני

הערה: האם סביר שנביא אציל יפנה לאדונו בנאום זה חסר יראת שמים וכבוד, ובו הוא מתאר את ה' כמי ששכח אותו, וכי הסתיר פניו מפניוידוע שהקב"ה אוהב את נביאיו ושליחיו, תומך בהם ודואג להם. אחרת מי יכול לדאוג לו אם ישכח את נביאיו, שהם ישועת בריאתו

אני אומר: אחד האחים בשם בדראט העיר על ההשוואה הזאת, והוא היה איש דת בדרגת נסיךואז ה' הדריך אותו לאיסלאם, ואמר:

איך הנאום הזה הדהים אותי, וכמה גדול וברור ההבדל בין מה שבספר הקוראן הקדוש ובין מה שבספר הבשורה המעוות, שנהגתי לראות בו את ספר ה', ו אשר אני רואה עתה כי ה' מזלזל.

בין העיוותים המוזכרים בתורה הברית הישנההכוללים זלזול בריבונו של עולם, המעיד על כך שהתורה אינה דבר ה' אלא דבר בני אדם; מה שמוזכר בספר ירמיהושהקב"ה בוכה ועיניו זולגות מדמעות, וזו ללא ספק גנאי ה', כי הבכי הוא תכונה של מחסור, שהקב"ה נמנע ממנה, ולכן אין זה יכול להיות דבר ה'. כי ב ספר ירמיהוי"ג/יז: ואם לא תשמעו תבכה נפשי בסתר על גאוותך, ודמעות יזלו מעיני, כי צאן ה'. מובל לשבי

כמו כן טענו בספריהם כי הקב"ה אמר לירמיהו: "תנו עיניי לדמעות יומם וליל בלי הפסק, כי הבתולה, בת עמי, נפצעה קשה, במגפה שאין ממנה מרפא. " ספר ירמיהו

כל זה ללא ספק

בין ההשמצות של היהודים נגד הקב"ה, הקב"ה הוא שיש לו את התכונות הגבוהות ביותר, והוא מעל תכונות הנחיתות. נוכחותו של הנאום הזה בספריהם היא עדות לכך שזה לא מדבר ה', כפי שהוא. לא ייתכן שהקב"ה יתאר את עצמו בתכונות נחותות. אדרבא, זה מדברי בני אדם, שהם לא מכבדים. הם לא מכבדים את הקב"ה, וגם לא מכבדים את דבריו. אלא, הם מעוותים את זה לפי מה עולה בקנה אחד עם מצבי הרוח והרצונות שלהם.

הברית הישנה כוללת העלבת מספר נביאי אלוהים.

האם ייתכן שהברית הישנה היא דבר אלוהים

התורה בת זמננו כוללת העלבת וזלזול בנביא ה' נח.

האם יתכן שהתורה היא דבר ה'

היהודים טענו בספרם הברית הישנהכי נח שתה יין והיה ערום בתוך אוהלו כלומר אוהלוועל כך אמרו בספר בראשיתכ"ט והחל נח ל"הלהיות חקלאי, והוא נטע כרם ושתה מהיין והיה ערום בתוך אוהלו

כך תיארו את נביא ה' נח עליו השלום, הוא היה הראשון בנביאי ה' לפוליתאיסטים, והוא זה שקרא לעמו לדת ה' לאלף שנה פחות חמישים שנה

ואמרו אחר הדברים הקודמים ב בראשית"וראה חם אביו של כנען את ערוות אביו כלומר נחויגיד לשני אחיו בחוץ כלומר, סיפראותם בעודו בחוץאז לקחו שם ויפת את הגלימה ושמו אותה על כתפיהם והלכו אחורה, אבל הם לא ראו את הערוה אביהם, כשהתעורר נח מיינו, ידע מה בנו הקטן כלומר כנעןעשה לו, ואמר: ארור כנען, עבד עבדים שייך לאחיו.

מטקסט זה ברור שהיהודים התכוונו בהכללת סיפור השקר הזה לקלל את הכנענים שהיו אויבים של בני ישראל.

השקר בסיפור הזה ברור, כי הוא אומר שחם הוא זה שראה את ערוות אביו לפי הטקסט הקודם. אז למה הוא קילל את בנו כנען, ולמה הוא ייחד את כנען על קללה בין אחיו אם זה הסיפור היה אמיתי

התשובה: לשון הרע על נח הייתה למטרה מיוחדת בנפשם, שהיא לקלל את הכנענים שהיו אויביהם, גם אם הדבר מצריך לשון הרע על ה' על ידי סילוף ספרו, ושקר לנביאו נח

המילים הללו כשלעצמן מהוות ראיה מספקת לכך שמדובר בשקר שהשמיצו היהודים בספריהם נגד נביא האלוהים, נח, ועדות חותכת לכך שהברית הישנה אינה דבר אלוהים.

התורה בת זמננו כוללת העלבת וזלזול בנביא ה' לוט.

האם יתכן שהתורה היא דבר ה'

בין הנביאים שהיהודים הוציאו דיבתם בספריהם היה לוט שהם העלימו עליו דיבה גדולה, והאשימו אותו בזוועה גדולה שאפילו המושחתים ביותר ימנעו ממנה. היהודים טענו שללוט שניאף עם בנותיו הגדולות והקטנות לאחר שה' הציל אותו מהעיר העושה רעה, וששתי הבנות ילדו כתוצאה מאותו ניאוף, וזה לשון הרע והשמצה טהורה כלפי נביא אציל, בנותיו. , ומשפחתו הצדיקה. אילו חיפשנו את הסיבה לכך שהיהודים המציאו לשון הרע זה בספרם, היינו מגלים שהם רק התכוונו להשמיץ את אויביהם, המואבים והעמונים, כי טענו שהבת הבכורה נכנסה להריון. תוצאה של אותה ניאוף וילדה את מואב שהוא אבי המואב, וגם הקטן הרתה מאותו ניאוף וילד את בני הדודים, והוא אבי בני עמון. מתוך רצון, היהודים שיקרו לנביא ה' והטילו עליו סטיגמה במעשה הנתעב הזה, וזו העדות הברורה ביותר לעיוות התורה של היהודים.

, כך מתברר מהפסוק האצילי שאויביו של לוט ס' הם תיארו אותו ואת משפחתו כטהורים;כעניין של עניין

המילים הללו כשלעצמן מהוות ראיה מספקת לכך שזהו שקר שהמציא היהודים בספריהם נגד לוט הנביא של אלוהים, ועדות חותכת לכך שהברית הישנה אינה דבר אלוהים

התורה בת זמננו כוללת העלבת וזלזול בנביא ה' אהרן.

האם יתכן שהתורה היא דבר ה'

טענו היהודים שאהרון הוא זה שעשה להם את העגל וקרא להם לעבוד אותו, ואמרו ב ספר שמות: וכאשר יראו העם כי משה מאטה לרדת. מן ההר התאספו העם סביב אהרן ואמרו לו: קום עשה לנו אלהים שילכו לפנינוויאמר

להם אהרן: הסר את עגילי הזהב אשר מאוזני נשותיכם. בניכם ובנותיכם והביאו אותם אלי... ולקח את זה מידיהם ועצב אותו באיזמל ועשה ממנו עגל מותך, ואמרו: אלו אלוהיך ישראל

האם ייתכן שנביא אציל שנשלח על ידי ה' לקרוא לעמו לעבוד את ה' לבדו יעשה עגל לעמו ויקרא להם לעבוד אותו

נביאי אלוהים שכחו מזה.

אשר אהרן שמילא את חובתו החוקית שציווה הקב"ה לעשות, ואסר עליהם לעבוד את העגל. אמר: יז

המילים הללו כשלעצמן מהוות ראיה מספקת לכך שזהו שקר שהמציא היהודים בספריהם נגד אהרן נביא האל, ועדות חותכת לכך שהברית הישנה אינה דבר אלוהים

התורה בת זמננו כוללת קללה וזלזול בנביאי ה' יעקב ואביו יצחק, יברך אותו ה' ויתן לו שלום. האם יתכן שהתורה היא דבר ה'

התורה בת זמננו כוללת קללה וזלזול בישראל יעקבאז האם ייתכן שמדובר בדבר ה'

מעיד שהתורה שבידיהם אינה התורה המקורית שהיתה בידי הנביאים האצילים משה וישוע, דברי ר' ה' אסרו לרבות קללת נביאיו. אלא הם ספרים מעוותים. להלן ציטוט מהתורה מה שמעיד שהם כללו בו שקר נגד הנביא ישראל, ותיארו אותו כשקר לאביו יצחק, ושהוא הונה אותו לקחת את הנבואה מאחיו הגדול "עשיו".

בפירוט: הם טענו בספריהם שישראל רימו את אביו יצחק לקחת את הנבואה והברכה מאחיו הגדול "עשיו" בשיתוף פעולה עם אמם "רבקה". הם הזכירו שכאשר יצחק גדל ואיבד את ראייתו, הוא קרא בנו עשיו שהיה הבכור וביקש ממנו לצוד לו גדי צעיר הוא מבשל אותו עד שיברך, ולפי מסורתם הברכה מגיעה לבכור ולכן יצא עשיו לצוד כפי שציווה עליו אביו. לעשות, אבל אמם אהבה את יעקב - שהיה הצעיר - יותר מאחיו עשיו, והיא רצתה שהברכה תהיה לו ולא לאחיו, אז היא קראה לו וציוותה שיביא ילד צעיר ויבשל אותו. , ולובש את בגדיו של עשיו אחיו, ומניח עור גדי על ידיו כדי שיראה לגופו שיער כגופו של עשיו אחיו, ולכן יצחק סחושב שזהו ומברך אותו. סעשה כך - לטענתם - ואז הלך אל אביו, שיקר לו ואמר: זה עשו, אז האמין לו אביו בשקר שלו. כי הוא עיוור, אז אכל מה שתפס, ויין. הובא אליו וישתה, אחר כך הריח את ריחו ובירך אותו, והתפלל עליו שיהיה לו כסף ושגשוג, ושה' יספק לו חיטה ויין

ואז לאחר מכן, עשו בא ממסע הציד שלו, ואביו נודע ממנו שהוא עשו, ושיעקב שיקר לו על מה שאמר שהוא עשיו, אז עשו ביקש מאביו שיברך אותו, אז יצחק התנצל ש יעקב לקח את הברכה, ולא השאיר לו דבר, אלא אמר לו: "הפכתי אותו לאדוני ונתתי לו את כל אחיו לעבדים ופרנסתי אותו בתבואה וביין. מה אעשה. לעשות בשבילך, בני?' וַיֹּאמֶר עֵשָׂו אֶל אָבִיו: הֲרֵי אֱלֶיךָ אֶחָד בְּרָכָה אֶחָד, אָבִיברך גם אותי אבי." וישא עשיו את קולו ויבכה, וענה ליצחק ויאמר לו: "הנה מגורך יהיה בלי שמן הארץ, טל השמים מלמעלה, ותחיה. בחרבך ועבדת את אחיך..." ראה: בראשית" כזיח-כ"ט

יעקב זכה לברכה באמצעות תחבולה זו שהם טוענים, שיש בה כמה לשון הרע ושקרים, דהיינו:

טענתם היא שיצחק ס' שתה אלכוהול.

לטענתם, אביהם ישראל שיקר לאביו.

לטענתם, אביהם ישראל התחזה בזדון לאחיו עשיו.

טענתם היא שאביהם ישראל לקח במרמה את מה שלא הייתה לו זכות, כלומר נבואה.

מסיפור זה עולה שישראל הענישו את יצחק אביו, ודיכאו את עשיו אחיו.

תיאורם של יצחק אביהם, ה' יתברך וייתן לו שלום, היה טיפשי, והוא היה רחוק מכך, שכן לא הצליח להבחין בין השירה על יד בנו עשו לבין שירת גדי, אשר זה משהו שסביר מאוד שלא יקרה לאנשים הכי פחות יודעים והכי בורים, שלא לדבר על העובדה שהוא היה נביא אציל, שנבחר ע"י האל הכול יכול מכל האחרים. בני אדם יקראו לאנשים לטוב, וכל זה מעיד שהם שיקרו לנביאיהם, ותיארו אותם בדרכים שאינן מתאימות.

טענתם היא שאמם של יעקב ועשיו, שהייתה רבקה, הורתה ליעקב לבגוד באחיו הבכור עשיו, ולשקר לאביהם יצחק. זהו מעשה בזוי, וזה דבר שאמהות, במיוחד נשות ה- נביאים, הימנעו. אז מה אם היא הייתה באותו הזמן אם הנביאים

לאחר מכן, תיאורם של יצחק אביהם כמי שמעניק את הברכה המיוצגת על ידי הנבואה הוא כוזב, שכן הזכאות לנבואה אינה בידיו של יצחק או כל נביא אחר, אלא היא אך ורק העדפה ובחירה מאלוהים. אלוהים הכל יכול אמר:

אמירה זו כשלעצמה היא ראיה מספקת לכך שמדובר בשקר שהמציא היהודים בספריהם נגד נביאי האלוהים, יעקב ויצחק, והוכחה חותכת לכך שהברית הישנה אינה דבר ה'

התורה בת זמננו כוללת העלבת וזלזול בנביא ה' דוד.

האם יתכן שהתורה היא דבר ה'

היהודים טענו שנביא האלוהים דוד ניאף עם אשתו של אחד מחייליו, והיא הרתה כתוצאה מאותו ניאוף, ואז, הוא גרם למותו של בעלה, כיוון שציווה להכניסו. בחזית הצבא כדי שיהרגו אותו. ואז, אחרי שבעלה נהרג, הוא התחתן איתה, ואז הילד הזה מת. ואז היא נכנסה שוב להריון, והיא ילדה. הנביא שלמה ש.

נאמר בב"ז, ספר שמואל ב', פרק יא א-כ"זשסיכומו הוא: דוד שהה בירושלים, וכשהגיע שעת הערב, קם ממיטתו. הלך על גג בית המלך, ומהגג ראה אשה מתרחצת, והיא הייתה האשה יפה מאוד למראה, אז שלח דוד ושאל על האשה, ונאמר לו: הלא זה בת שבע, בת עבעם, אשת אוריה החתיאחד מחייליוושלח דוד אחריה, והיא נכנסה אליו, וישכב עמה, ותטהר מטומאתה כלומר, מחזורהוחזרה לביתה, והיא הרתה ממנו, ושלחה ואמרה לדוד לאמר: אני הרה.

אז קרא דוד לאוריה ואמר לו: "השאר כאן היום ומחר אשלח אותך." אז נשאר אוריה ביום ההוא בירושלים, ולמחרת קרא לו דוד, ואכל עמו וישתה עד שישתה. , אחר כך יצא בערב, וישן במקום שישנו השומרים, ולא ירד לביתו.

אז כתב דוד מכתב ליואב מפקד הצבאושלח אותו ביד אוריה בעל האשהוכתב במכתב לאמור: העמידו את אוריה בפני מלחמה עזה והחזירו את הבאים אחריו. אותו, והוא יכה וימות, ויצאו אנשי העיר ונלחמו ביואב, וחלק מאנשי עבדי דוד נפלו וימותו אוריה החתיבין החיילים המתים, לפי מה שאמרו. בשקריהם, עד שאמרו: כששמעה אשת אוריה כי מת אוריה בעלה, היא התאבלה על בעלה, וכשחלף האבל, שלח דוד ולקח אותה לביתו, ותהיה לו לאישה ותלד לו. בן. ולעניין שעשה דוד מה שהחרפה בעיני ה'.

S הערה: האם ההתנהגות השפלה הזו יכולה הייתה להתרחש מדוד

המילים הללו כשלעצמן מהוות ראיה מספקת לכך שמדובר בשקר שהשמיצו היהודים בספריהם נגד נביא האלוהים דוד, ועדות חותכת לכך שהברית הישנה אינה דבר אלוהים.

התורה בת זמננו כוללת העלבת וזלזול בנביא ה' שלמה,

האם יתכן שהתורה היא דבר ה'

היהודים טענו, במה שהם בדו בספריהם על נביאי ה', ששלמה עליו השלום נשא נשים פוליתאיסטיות שעבדו אלילים, ואחר כך עבד איתן אלילים, וגם בנה מקדשים לאלילים שיעבדו אותם. וכי הוא סטה בלבו מרבונו, וכי ה' כעס עליו, וזו אחת העדויות המובהקות ביותר לעיוות ספרי האלוקים, ולחבלה. לפי גחמותיהם ורצונותיהם.

זה בא ספר מלכים א'א-יאויהיה שלמה התאהבות בנשים זרות רבות, בנוסף לבת פרעה, וישא נשים מואביות, עמוניות, אדומות וצידוניות. וחיתים וכולם. היו בנות הגויים אשר ה' אסר על בני ישראל לשאתם, ואמר להם: "אל תנשאו "הם לא מהם ולא מכם כי יפתו את לבבכם אחרי אלהיהם". אבל שלמה דבק בהם בגלל אהבתו הגדולה אליהם. וַיְהִי לוֹ שֶׁבַע מֵאוֹת נָשִׁים וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת אֶת פַּגְגָשִׁים וְהֵן הֵן לִבּוֹ מְסִירוֹ מִן ה'. ובזקנתו יכלו לפתות את לבו אחרי אלוהים אחרים, אבל לבו לא היה ישר עם ה' אלוהיו, כלב דוד אביו. אחר כך עבד את אשתרות אלהי הצידונים ואת מילקום אל השנוא של בני עמון, ועשה הרע בעיני ה', ולא הלך בדרך ה', שלמות, כמו דוד אביו.

הוא הקים על גבעה ממזרח לירושלים מקום גבוה לכמוש, אלוהי מואב הנואף, ולמולך אלוהי השנאה של בני עמון.

וַיִּבְנֶה בָּמוֹת לְכָל נְשֵׁיהָ הַנָּכְרוֹת, אֲשֶׁר יְקַטִירוּ עֲלֵיהֶם וְהִקְרִיבוּ עוֹלָה לַאלֹהֵיהֶם.

אז כעס ה' על שלמה כי לבו תעה ממנו, אף על פי שנראה לו פעמיים ואסר עליו ללכת אחרי אלוהים אחרים, ולכן לא שמע לאפוטרופוס שלו. לכן אמר הקב"ה לשלמה: "כי חזרת ממני והפרת את בריתי ולא שמעת לחוקים שלי אשר ציוויתי אותך, בהחלט אקרע אותו ואתן אותו לאחד מעבדיך. אולם לא אעשה זאת בימיכם למען דוד אביך, אלא אקרע אותו ביד בנך. אולם אשאיר לו שבט אחד למלוך, למען כבוד עבדי דוד ולמען ירושלים אשר בחרתי."

בנוסח מזויף זה בתורה נגד שלמה מתברר שהיהודים מאשימים אותו בחמישה אישומים, שהם:

נשים הסיחו את דעתו מאלוהים, ולכן הוא כבר לא סגד לאלוהים.

הוא נטה לעבוד את האלים של נשותיו ונטש את פולחן ה'.

אלוהים הזהיר את שלמה והוא לא נזהר ולא נרתע.

שה' כעס על שלמה.

אלוהים איים לקרוע את מלכותו.

אמירה זו כשלעצמה היא ראיה מספקת לכך שמדובר בשקר שהוציאו היהודים

בספריהם על נביא אלוהים שלמה, יש ראיות חותכות לכך שהברית הישנה אינה כזו

דבר אלוהים

התורה בת זמננו כוללת קללות וזלזול בנביא

הושעכאס, האם יתכן שהתורה היא דבר ה'

היהודים טענו, במה שהם בדו נגד אלוהים בספריהם, שאלוהים אמר לנביאו הושע: תתחתן עם זונה כדי שתוולד ילדי ניאוף!

בספר הושע (א ב

הדבר הראשון שדיבר ה' אל הושע הוא שאמר לו: לך ונשא זונה, אשר תלד לך בני זנות, כי הארץ נואפת מאז שנשארה ה'.

ובספר הושע א,ג

אז אמר לי ה': "לך שוב ואהבת את אשת איש אחר נואפת; אהב אותה כמו שה' אוהב את עמו ישראל. למרות שסטתם אחרי אלים אחרים, וחיבתם להציע להם מנחות של צימוקים.

תגובה:

עצם ייחוס המילים הללו לקב"ה היא ראיה מספקת שזהו שקר מושמץ נגד הקב"ה, והוכחה חותכת לכך שהברית הישנה מלאה בשקר ולשון הרע, ואינה דבר ה'. איך זה מתאים לאל הכל יכול, שבחר מיטב יצירתו, דהיינו הנביאים, להדריך אנשים למיטב המוסר, לצוות על נביאו? הושע בפגמים מוסריים, ומנחה אותו לנשים נואפות, אך אינו מנחה אותו לנשים טהורות?!

הקורא בשקרים והכפשות כאלה מעקצץ בעורו, חש בחילה וחושש מעונש משמים, בעוד שהיהודים רואים בכך עניין נורמלי ובדברים אלו מילות קודש

באלוהים, זה מעשה חוצפה גדול נגד אלוהים הכל יכול, וחוסר אמונה שאחריו אין חוסר אמונה אחר.

הברית הישנה קובעת שהיהודים הם העם הנבחר של אלוהים, ושלא-יהודים כפופים להם, ממש כמו חיות וחיות

התלמוד קובע גם שהיסוד היהודי של הבריאה הוא מיסוד ה'.

הקדושה שלהם היא כמו קדושת ה'.

התלמוד גם קורא ליהודים לבצע תוקפנות טרורנגד מי שאינם יהודים, ולגזול את כספם

האם יתכן שזהו דבר ה'

היהודים טענו, במה שהשמיצו על אלוהים בספריהם, שהיסוד היהודי הוא מיסוד ה'! והם העם הנבחר של אלוהים! ויאמר הקב"ה בתורה: הלא-יהודים כחמורים ליהודים, ושאין להם כבוד, וכי כספם, נשותיהם ואדמותיהם מותרים ליהודים לתפוס אותם מהם ולרכושם, ה'. להתעלות מעל זה.

בספר התלמוד, שחובר על ידי הרבנים היהודים, "הגויים הם החמורים שאלוהים ברא אותם כדי לרכוב עליהם עמו הנבחר. אם אחד מהם היה מת, היינו רוכבים מהם על חמור". המשמעות של נפאק היא שהוא מת.

כמו כן, יש טקסט בתלמוד שאומר: אנחנו עם ה' עלי אדמות. הוא הכפיף לנו את החיה האנושית, שהיא כל העמים והגזעים. הוא הכפיף אותם אלינו כי הוא יודע שאנחנו צריכים שני סוגי בעלי חיים: טיפוס זר, כגון חיות, בקר ועופות, וסוג כמו כל שאר העמים של אנשי המזרח והמערב. היהודים הם מיסוד האלוהים, כשם שילד הוא מהיסוד של אביו, ומי שסוטר ליהודי הוא כמי שסטר לה', מותר לישראל לגזול רכוש של כל אדם. ורכושו של גוי כמוהו כרכוש נטוש, זכותו של היהודי להחזיק בו.

שני הטקסטים הללו כוללים עשרה עניינים:

טקסטים אלו מסבירים את ההצדקה לטענת היהודים שהם "העם הנבחר של אלוהים".

השוואת בני אדם לא יהודים לבעלי חיים, ציפורים וחמורים בפרט.

העדפת היהודים על פני כל שאר האנשים.

הטענה שהאדם היהודי הוא קדוש ומוערך.

הטענה כי גזעים אנושיים אחרים בזים וכי אין חשיבות לקיומם בחיים האלה.

הטענה שיסוד היהודי הוא חלק מיסוד ה' פירושה שמהותו של היהודי דומה למהות ה' במהותו, וה' מרומם על כך.

הטענה שליהודי יש את הזכות לגזול רכוש של לא-יהודים אחרים.

טקסטים אלו מסבירים את רגשות הגאווה והיהירות בקרב היהודים.

טקסטים שטניים אלו מסבירים גם את ההצדקה לכיבוש ארץ פלסטין של היהודים, לשדוד את עושרם, לגזול את אדמותיהם ולהצית סכסוכים ותסיסה בפלסטין ובמדינות אחרות בעולם.

טקסטים אלה מראים גם את עוצמת אהבתם של היהודים לכסף ולשליטה באחרים.

מטקסטים תלמודיים אלו ואחרים דומים להם מתברר מעמדן של זכויות האדם בקרב היהודים, עבורם הבן אדם הוא היהודי, אך באשר לאחרים, הם כפופים להם, כשם שאלוהים הכפיף חמורים לבני אדם.

לידיעתכם, לתלמוד יש מעמד גדול בקרב היהודים, והוא קדוש וחשוב להם, הדבר ניכר בשמונה הנקודות הבאות:

התלמוד הוא הטקסט המרכזי השני של היהדות הרבנית לאחר התורה.

התלמוד הוא המקור העיקרי להלכה היהודית הדתית.

התלמוד הוא התיאולוגיה היהודית והספר המרכזי של חיי התרבות בכל הקהילות היהודיות.

התלמוד הוא היסוד של כל מחשבה ותקווה המנחה את היהודים.

התלמוד הוא המדריך בחיי היומיום של יהודים.

תלמוד מכיל תורות של אלפי רבנים בנושאים שונים, ביניהם משפט, אתיקה, פילוסופיה, מנהגים, היסטוריה, פולקלור ועוד נושאים רבים.

התלמוד הוא הבסיס לכל גופי ההלכה היהודית.

הטקסטים של התלמוד מצוטים תדיר בספרות הרבנית והם מנהגים בסיסיים חשובים לכלל הקהילה היהודית.

אזהרה שימושית:

הברית הישנה והחדשה מבשרות את מוחמד, שליח דת האסלאם

נדרש צדק, כפי שהוכחנו בספר זה שהברית הישנה והחדשה אינם דברי אלוהים, וכי הם דברי בני אדם, וכי יש בהם חדשות, שחלקן אמת וחלקן כוזבות; זה מחייב - למען היושר המדעי - להיות מודע לכך שהברית הישנה והחדשה מכילות התייחסויות רבות לנבואת מוחמד עליו השלום ולחובה של כל האנשים להיכנס לדתו, וכי היא משלימה את דתו של נביאים לפניו, ושזה לא סותר את זה, וזה - כלומר האיסלאם - הוא החותם של הדתות השמימיות, ומוחמד הוא חותם הנביאים, והקוראן הוא החותם של הספרים.

אלו הן כמה הוכחות למה שהזכרנו לגבי קיומן של ראיות לנבואתו של מוחמד, ואנחנו מתחילים עם הבשורות:

זה בא בבשורת מתי "ישוע אמר להם: האם מעולם לא קראתם בכתובים: האבן שדחו הבנאים הפכה לראש הפינה על ידי ה'. זה היה מדהים בעינינו. לכן אני אומר לכם: מלכות ה' תילקח מכם ותינתן לגוי המפיק את פירותיו".

האבן שהבונים דחו הייתה מוחמד ח' הבנאים סירבו למקם אותה בתקופת משה וישו, כי הנבואה לא הושלמה על ידם. כשהגיע מוחמד ה', הושלם הבניין על ידי הנחת האבן הזו.

הנביא חהזכיר מה בדיוק תואם את הבשורה הזו, ואמר: "דוגמתי ודוגמת הנביאים שלפני היא של אדם שבנה בית ועשה אותו יפה ויפה, חוץ ממקום הלבנה ב. פינה. ואז התחילו האנשים להסתובב סביבה ולהתפעל ממנו ואמרו: אי אפשר להניח את הלבנה הזו

שליח ה', יברך אותו ה' וישן לו שלום, אמר: אני הלבנה ואני חותם הנביאים

תהילה למי שגרם לדבריהם של שני הנביאים הגדולים הללו ישוע ומוחמדלצאת מגומחה אחת ומקור אחד.

באשר לאמירתו: "תיקח ממך מלכות ה' ותינתן לגוי המוציא את פירותיו", מדובר בהתייחסות להעברת הנבואה מבני יצחק לבני ישמעאל, יברך אותו ה'. ותן לו שלום, והעם הוא עם מחמד, יברך אותו ה' ויתן לו שלום.

זה בא בבשורת יוחנן: "האישה כלומר, האשה השומרוניתאמרה לו כלומר, למשיחאדוני, אני רואה שאתה נביא. עבדו אבותינו בהר הזה, ואתה אומר: בירושלים זה המקום שבו אנשים צריכים לעבוד.

ויאמר לה ישוע: אישה, האמיני לי, באה השעה שבה לא בהר הזה ולא בירושלים תעבוד את האב.

זוהי אינדיקציה ברורה למעבר הקיבלה מבית אל-מקדס ירושלים לכעבה במכה. הנביא עליו השלום וברכותיו התפלל, בכיוון בית אל-מקדס, אז בית אל. -מקדיס היה המקום שאליו פנה בתפילה, והוא המשיך לעשות זאת כמה עשרה חודשים, עד שנתגלה דברו. הקב"ה:, אז זה שינה את המקום אליו פנה בתפילתו, כמו בסיפור הזה על המשיח, והוא פנה אל הכעבה במכה, בעקבות צו אדונו.

נאמר בבשורת יוחנן: המשיח אמר: "לא אדבר איתך הרבה זמן, כי ריבונו של העולם הזה יבוא."

מי הוא אדון העולם מלבד מוחמד

הקב"ה חתם עמו את נבואתו, נתן לו את התורה השלמה התקינה לכל זמן ומקום, ועשה את אומתו לאדוני העולם כשדבקו בתורתו, והיא תשוב אליהם אם ישיגו דבקות בדורו. כפי שאלוהים הבטיח להם את זה בקוראן.

ישוע המשיח אמר: "בן האדם הולך, והפרקלט אחריו יביא לכם סודות ויסביר לכם את כל הדברים. הוא John-ב יעיד עליי כשאני עדתי לו. ... אביא לך משלים והוא יביא לך פירושים".

וביוחנן טז/הפרקלט לא יבוא אליכם אלא אם אלך, ובבואו יגרוף את העולם על חטא, ולא ידבר מעצמו, אלא ישמע וידבר אליו. אתה ותדריך אותך עם האמת, ותספר לך דברים שקורים ודברים שאינם נראים."

הבשורה הזו ברורה במשמעותה כמו בהירות השמש לגבי נבואתו של מוחמד עליו השלום לאחר המשיח, למי שאלוהים פתח את חזהו לאמת ומקבל את האמת. שהקב"ה עיוור את תובנתו, גם אם יתמוטטו ההרים סביבו, הוא לא יאמין. בהירות זו מבוארת בשמונה דרכים:

א- המילה אלפרקליתמציינת את המשמעויות של שבח, שבח ושבח, כולן מתייחסות לשמו של הנביא מוחמד.

ב- החוק של מי כלל כל דבר מלבד חוק מוחמד עליו השלום

ט- מי בא אחרי ישו שמלבד מוחמד ח

מי נזף בעולם על חטאים אחרי המשיח מלבד מוחמד -

ח - מי הוא זה ששלט באנשים עם אמת וצדק מלבד מוחמד ה', שאמר: "אלה שבאו לפניך הושמדו כי אם גנבו האצילים מביניהם, היו נוטשים אותו, ואם החלשים מביניהם גנבו. הטילו עליו עונש, וה' נשבע, אילו גנבה פטימה בת מוחמד, הייתי חותכת את העונש. ידה

X- ומי היה זה שהודיע על אירועים ועל הנעלם, ומה היה ומה יהיה וזה דרך התגלות מאלוהיםמלבד מוחמד?!

ד- מי העיד על נבואתו, המסר וחוסר הטעות של ישו מלבד מוחמד

באשר לבשורות המשמחות על נבואתו של מוחמד בברית הישנה, ישנם רבים, כולל:

בספר דברים"אלוהים התגלה מסיני, זרח מסעיר והתגלה מהרי פארן

החדשות הטובות הללו כוללות את שלוש הנבואות: נבואת משה, ישוע ומוחמד, שאלוהים יברך את כולם.

ביאת האל הכול יכול מהר סיני היא התייחסות להתגלותו ששלח אל משה רבנו, והזוהר שלה מסעיר הוא ירידת התגלותו לישו עליו השלוםובאתו עם הבשורה.באשר למה הכוונה בהתגלות מהרי פארן, זוהי התגלות הקוראן למוחמד עליו השלום והודעתה מהם, כי הרי פארן הם הרי מכה. , על פי הסכם מוסלמי. והיהודים והנוצרים.

בספר מעשי השליחים: "כי אמר משה אל האבות: ה' אלוקיכם יקים לכם נביא כמוני מקרב אחיכם. "אתה תקשיב לו בכל מה שהוא אומר לך."

הנביא הזה אינו ישוע; כי אמר: "מאחיך", ואחי בני ישראל הם בני ישמעאל, ולא נשלח נביא מבני ישמעאל אלא מחמד ה'.

מה שמעיד על כך שהנביא הזה הוא מוחמד ה' הוא אמרתו של משה: "נביא כמוני", ואין נביא שניתן לתאר כדומה למשה מלבד מוחמד ה'. שניהם התאפיינו בכוח ואומץ, שניהם. הם נלחמו באויבי אלוהים, ושניהם נשלחו עם מסר עצמאי.

באשר לישו, ה' יתברך וישן לו שלום, הוא לא נלחם ולא נשלח לו מסר עצמאי מהמסר של משה רבנו. אלא, הבשורה קשורה לתורה. היא מכילה ניתוח של חלק מהאסור. בו, והוא מכיל דרשות. הוא משלים את התורה. כמו כן, הוא היה מדוכא ולא נצח על אויביו. כאשר אויביו היהודים הקיפו אותו ורצו להרוג אותו, הוא לא נלחם בהם. אלא הקב"ה העלה אותו ל גן העדן.

בספר בראשית אמר מלאך האלוהים להגר, אשת אברהם: "קום נשא את הנער וחזק את ידך עמו כי אעשה אותו לגוי גדול".

וכן בספר בראשית טז/ח"נראה המלך להגר אמו של ישמעאל ואמר: הגר, מאין באת ולאן אתה רוצה ללכתכשהסברתי לו את המצב, אמר: חזור, כי ארב את זרעך ואת יבוליך, עד לאין מספר, ועתה תתעבר ותלד בן, ואקרא לו ישמעאל, כי ה'. שמע את ענוותך וכניעותך, ובנך יהיה מפלצת לעם, וידו תהיה על הכל, ותושטה יד כולם. אליו בהכנעה".

מיהו העם הגדול הזה המזוהה עם ישמעאל עליו השלוםמלבד האומה של מוחמד עליו השלום

ומיהו זה אשר ידו תהיה על הכל, ויד כולם תושטה אליו ביראת שמים, זולת מחמד, יברך אותו ה' וייתן לו שלום?!

ישמעאל, יברך אותו ה' ויתן לו שלום, לא היה ידו מעל ידו של ישק, אלא ידו של ישק הייתה מעל לו, כי נבואה ומלכות היו בידי ישראל ואסשהיו הבנים. של אישאק, אז נשאר רק מוחמד עליו השלום, אז האומה שלו הייתה הגדולה והאחרונה בעמים.

כך גם אמרתו: "בנך יהיה מפלצת לעם" מעידה כי הכוונה היא לנביא מוחמד, יברך אותו ה' וישן לו שלום, כדבריו: "נתמכתי באימה ממרחק של חודש"כלומר הקב"ה הקב"ה הטיל אימה על שדי אויביו ממנו בעודו מרחיק מהם חודש מסע. הוא זה שהתורה אומרת לו: "בנך יהיה מפלצת לה'. אֲנָשִׁים."

אלחאפיז, ההיסטוריון אבן קת'ר החמישי, אמר ב"ההתחלה והסוף": "והבשורה הזו חלה רק על בנו מוחמד תפילת ה' ושלום עליוכי הוא היה זה שבאמצעותו גברו הערבים, ושלטו בכל הארצות, מזרח ומערב, והקב"ה נתן להם ידע ועבודה מועילים". מה שצדק הוא מה שלא ניתן לאף אומה לפניהם, וזה רק בזכות כבודו של השליח שלו על כל שאר השליחים, ברכת המסר שלו, האמון בבשורתו הטובה, השלמות שלו במה שהביא, וכלליות שליחותו לכל תושבי כדור הארץ".

בהתבסס על האמור לעיל, הטיף המשיח, ישוע, בן מרים, לחסידיו על הנביא מוחמד, יברך אותו ה' ויתן לו שלום, וציווה עליהם לציית לחוק שלו האסלאמציות לחוק האסלאם נחשב הגשמה של דת המשיח והציות למשיח, ולא הפרה שלה או חוסר אמונה בה.

אלוהים הקל על איסוף הבשורות הטובות הללו עם נבואתו של מוחמד רוסית

לאסלאםבספר:

הנבואות המדהימות של מוחמד בתנ"ך

בהתאם לכך, האמונה שזורה בין ישו למוחמד, ולכן הנוצרי הכן במעקב אחר ישוע חייב להאמין במוחמד חולמלא אחר החוק שלו, אחרת הוא לא יציית לנביאו ישוע ש

ומי שמאמין במוחמד חחייב להאמין בישוע, אחרת הוא כופר במוחמד חכי האמונה בישוע ובכל הנביאים נצטווה על ידי הקוראן, אז מי שלא מאמין במשיח הוא

שמו של ישוע הוזכר בקוראן פעמים, והוא הוזכר כ"המשיח" פעמים, ושמה של אמו מרי הוזכר פעמים, והכל בעמדה של כבוד, התעלות והערצה כיאה. בני אדם כמוהם, מבלי להאמין שיש להם תכונות של אדנות או אלוהות. במקום זאת, הם בני אדם כמונו, הם סוגדים לאלוהים כפי שאנו סוגדים לו, והם מקווים לגן עדן ולישועה מהגיהנום כפי שאנו מקווים לו. .

לא רק זה, אלא שישו תואר כאחד השליחים בנחישות, כלומר נחישות פירושה סבלנות ותקיפות.

החזקים מבין השליחים הם השליחים הגדולים ביותר, והם חמישה: נח, אברהם, משה, ישוע ומוחמדיהי רצון שתפילות אלוהים יהיו על כולם.

לפיכך, הכרחי לנוצרי כנה להאמין במוחמד ולמלא אחר החוק שלו האסלאםאחרת הוא יהיה כופר בשליחים ישו ומוחמד יברכך ה' ויתן לו שלוםויחשוף את עצמו לעונשו של אלוהים ביום תחיית המתים.

כמו כן, חובה על כל מוסלמי להאמין בישוע ובכל הנביאים שלפניו, אחרת הוא יהיה כופר במוחמד.

זה לא נכון מה שרוב הנוצרים חושבים, שהאמונה במוחמד ושמירה על החוק שלו סותרת את האמונה בישוע, אלא האמונה במוחמד ושמירה על החוק שלו מחייבת אמונה בישוע, ואין טקסט אחד בדת ישוע שמצווה לא להאמין במוחמד או שזה סותר את האמונה במוחמד. ח

דתו של מוחמד איסלאם

הוא הביא שני מעשים טובים גדולים לדת המשיח

דעו - ירחם ה' עליכם - שדת האסלאם הביאה שני מעשים טובים גדולים לחסידי דת המשיח ישוע בן מרים, והם:

הראשון: הוא תיקן את העיוותים שהוזכרו בדת המשיח אלוהים הכל יכול אמר:

בין העיוותים הללו ניתן למצוא את החלוקה וההבדל הברורה בין הכתות הנוצריות, כת אחת מתארת אותו כאלוהים, כת אחרת מתארת אותו כבן האלוהים, וכת אחרת מתארת אותו כשלישי מתוך שלוש.

בין העיוותים הללו גם מתקפה של היהודים על ישו, בן מרים, על ידי תיאורו כבן הניאוף. רחוק מזה.

אז דת האסלאם - שהיא דת המתינות והבהירות - תיווכה בין שני הדרכים הללו, דרך ההגזמה וההתרוממות המוגזמת, ודרך הקשיחות והבוז, אז היא הסבירה את האמת, שהיא שישוע, הבן. של מרי, היה שליח אנושי, אכל אוכל והלך בשווקים.

ויאמר אלהים הכל יכול:

הדבר הטוב השני: דת האסלאם החיתה מחדש את התורות שבוצעו ע"י הנביא הקדוש ישוע, בן מרים, ולכן המוסלמים החלו לבצע אותן, בעוד שהנוצרים עצמם לא ביצעו אותן. לפרטים ראו את הספר:

תחיית האיסלאם לתורתו של ישוע

לאחר שאלוהים דיבר אל האבות באמצעות הנביאים בימי קדם, הוא סוף סוף דיבר איתנו על בנו האהוב, ישוע המשיח. הוא הראה לנו את תהילתו באמצעות הניסים והאמירות של הבן. המשיח היה השליח האחרון של אלוהים לאנושות. לגבי השליחים שהטיפו את בשורת המשיח אחריו, הם נקראים שליחי המשיח ולא שליחי אלוהים. כי המשיח היה זה ששלח אותם להטיף לו ולמסר שלו, כמו פטרוס, מארק ותומס. כפי שאמר ישוע המשיח: "כפי שהאב שלח אותי, כך אני שולח אתכם." אלוהים נתן לו את המלכות, הכוח והסמכות לעשות את כל עבודותיו של אלוהים. מי שבא מלמעלה השמיםהוא מעל הכל, נולד ולא נברא, והוא נצחי בנצח ה', מדבר בשם ה'. ומי שהוא מן הארץ הוא ארצי, נברא מעפר, ו הוא מדבר מה שאלוהים מגלה לו. מי שבא מגן שמים של כבוד ה', נשלח על ידי ה' והוא מעל כל בני האדם בכוח ובסמכות. מעל הכל נביאים ושלוחים.

המוסלמים, השייח'ים והמשפטנים שלהם מאמינים שהספר הקדוש התורה והבשורהעוותו. הם קוראים להם תיגר ללא כל ראיה שיש להם מלבד הוקעה. אין להם ראיות להסתמך עליהן מלבד הטענה השקרית וסילוף פרשנות הקוראן, שלא נאמר במפורש שהטקסטים הכתובים של הספר מעוותים, אלא היהודים עיוותו את דברי התורה לאחר מכן. הם שמעו אותו והבינו אותו, ואין זו עדות לעיוות טקסטים של הספר. או להאשים את היהודים בכתיבת כמה פסוקים בתורה על הנייר ובמכירתם למוסלמים כדי להרוויח מהם מחיר קטן. זה גם לא אומר לעוות את הטקסטים של הספר המקורי. טענתם לעיוות הטקסטים שקרית ומבוססת על חשד ועיוות האמת.

אם לשייח'ים המוסלמים היו עדויות לעיוות והספר לא היה מעוות, הם היו מדגישים אותו לכל העולם ומצטטים את הראיות שלהם. אבל אין להם את זה כי הטענה שלהם שקרית לחלוטין. הם ממשיכים לרמות את חסידיהם בטענה השקרית הזו להכפיש את הספר הקדוש, שהקוראן תיאר כהדרכה ואור.

הם מאמינים שיש בשורה שהתגלתה למשיח שהוסתרה, וארבע הבשורות נכתבו במקומה ע"י תלמידי המשיח. אנו אומרים להם שהבשורה היא הבשורה הטובה על חייו, תורתו והניסים של המשיח מלידתו. עד מותו, תחייתו ועלייתו לשמים. המשיח הוא בשורה מהלכת עלי אדמות. זה תועד על ידי תלמידי ישו, בהדרכת רוח הקודש, שהיוו השראה למה שכתבו להם, כל אחד לפי החזון שלו.

כאשר המוסלמים אינם מסוגלים לספק ראיות לעיוות, הם אומרים שהקוראן ביטל אותם, פסל את פסיקתם והחליף אותם. שכחו שרוב פסוקי הקוראן, סיפורי הנביאים וחוק האסלאם צוטטו על ידי מוחמד מהתורה, הבשורה, התהילים, הספרים והאגדות של היהודים, מדברי עומר. בן אל-חטאב וחלק מהמלווים, ופסוקים משירי אימרו אל-קאיס, כמו השיר "השעה ירדה והירח התפצל מצבי", שתפס את לבי ונמלט.

המוסלמים עצמם העידו על עיוות הקוראן מספר פעמים, החל בכתיבת מספר רב של פסוקי קוראן שונים, אשר אילץ את הח'ליף עותמאן בן עפן לאסוף אותם מבעליהם ולשרוף אותם כדי לאחד את הספרים השונים לכדי ספר אחד. עם זאת, הקוראן היה מעוות אחרי עותמאן על ידי הוספה והפחתה והוספת תנועות ונקודות ששינו את הקוראן. משמעויות רבות של מילים. יש עכשיו את הקוראן ורש וקוראן קלון, הנבדלים זה מזה במילים ובאותיות. אז איפה הקוראן המאוחד, ללא שינוי

העדויות לעיוות הקוראן מגיעות מתוך הקוראן עצמו, בנוכחות פסוקים המבטלים פסוקים אחרים ומבטלים את פסיקתם האם הקב"ה משנה את דבריו מעת לעת ומבטל אותם בהתאם לשינויים נסיבתייםהקוראן סותר את עצמו באומרו שאין לשנות את דברי אלוהים. ואילו הוא אומר: כל פסוק שנבטל או נשכח, מביאים טוב ממנו או דומה לומדוע לא הביא טוב ממנו מלכתחילההמשיח המבורך אומר בבשורתו הקדושה: "השמים והארץ יחלפו, אך דברי לא יחלפו".

ג'לאל א-דין אל-סויותי, אחד מהמשפטנים האסלאמיים, אמר בספרו אל-איתקאן: "ביטול הוא משהו שאלוהים העניק לאומה הזו".

רחמטולה אל-הינדי אמר בספרו יזהר אל-חק: "הטענה שהתורה בוטלה בגילוי התהילים, וכי התהילים התהיליםבוטלו בהתגלות הבשורה, היא לשון הרע אשקרשאין לו זכר בקוראן..... והעיד עד מאנשיו.

למרות כל העדויות שהוצגו בפני האחים המוסלמים, הם עדיין מחפשים בין שורות התורה והבשורה אחר מילה שבאמצעותה הם יוכלו להיות מודרכים או שממנה יוכלו לשאוב ראיות שירפאו את כעסם, שתדריך אותם נבואה כלשהי שמצביעה על שמו של מוחמד או אחמד, כדי להוכיח שמשה וישו בישרו את הופעתו של נביא האיסלאם, מוחמד, בספריהם. למרות זאת, הם נאחזים בחבלי האשליות, ומשלא מוצאים דבר הם חוזרים להאשים את התנ"ך בעיוות ובהסתרת האמת והנבואה לכאורה על השם אחמד או מוחמד.

ההתייחסות הנכונה ביותר למי שרוצה להבין את אלוהים, את שלוחיו, את נביאיו ואת ההלכה האמיתית שאלוהים חוקק היא לחזור אל ספרי התורה והבשורה בלבד, וזה מה שנאמר בקוראן. גם טקסט. "אז שאל את האנשים של ההודעה אם אתה לא יודע."

הדיק"ר הוא ההתייחסות הנכונה לשני ספרי התורה והתנ"ך, ואנשי הד"ר הם הרבנים היהודים והכוהנים והנזירים הנוצרים. הם נאמנים לשימור התנ"ך לאורך הדורות.

הרבנים היהודים, הנזירים הנוצרים האביוניים, והכופרים כמו ורקה בן נופאל, בהירה הנזיר ועדאס היו אלה שלימדו את מוחמד את הדת, עזרו לו לחבר פסוקי קוראן והפכו אותו לנביא לאומה של האליל- הפולחן לערבים.לפני מותו, הכומר וארקה בן נופאל היה גבריאל שהעניק השראה למוחמד, לימד אותו את תכונות האל ואת סיפורי הנביאים ומה קרה למשה ולמשיח במהלך חייהם, שהועברו לקוראן. לאחר מותו של ווראקה, הגילוי דעך במשך שלוש שנים עד שמוחמד נכנס לדיכאון וניסה להתאבד על ידי השלכת עצמו מראש ההרים כי חש

בכשל בתוכניתו להמשיך את הנבואה. למוחמד לא היה עד אחד שתומך בכך שהוא שליח מאלוהים המקבל פסוקי התגלות מגבריאל. הוא זה שהעיד על עצמו בתוך הטקסטים של הקוראן. רוב הטקסטים אינם מדברים בשפת האל, אלא בשפתו של מוחמד. כי הקב"ה אינו אומר בדבריו: אין אלוהים מלבדוולא אומר: אותך אנו סוגדים ואך מבקשים עזרהולא אלוהים הדובר אומר: הוא זה שברא את השמיםוכדור הארץהאם הדובר משתמש בגוף שלישי הואכשהוא מדבר על עצמו

"אלוהים אמר בתורה כשפנה למשה: "אני ה' אלוקיך, לא יהיה לך אל מלבדי.

הוא לא אמר "הוא ה' אלוהיך".

המוסלמים החלו להאשים את אנשי הספר בעיוות ספריהם על ידי הסתה וחיבור של המשפטנים שלהם

מאמרים וספרים מזויפים עליהם. פח'ר אלדין אל-ראזי, אחד מהמשפטנים האסלאמיים, כתב: "היהודים והנוצרים הסתירו את העדויות על נבואתו של מוחמד בתורה ובבשורה. הם עיוותו את הפסוקים שהתייחסו אליו ונתנו להם פירושים מושחתים. " מוסלמים מצטטים כמה פסוקים בקוראן שהם מפרשים בצורה שגויה, כולל: "קבוצה של יהודים שומעת את דבר אלוהים מהתורהואז מעוותת אותו." אנו שואלים מוסלמים רציונליים אם הקבוצה, ולא כל היהודים , שמע את הטקסטים התנ"כיים הכתובים בתורה. ואזהוא הקריא אותו לאנשים בצורה מעוותת, כלומר הטקסטים המקוריים שנכתבו בספר היו מעוותים, או שהעיוות התרחש בקריאה לאחר שמיעה

האם טענה זו אומרת שטקסטים של פסוקי התורה מעוותים

מדוע אלוהים אינו מתערב כדי להגן על ספריו הקדושים מעיוות ולהגן על הקוראן בלבד מפני מניפולציות ועיוות? אמנם ההיפך הוא הנכון, ויש לנו עדויות רבות לכך שהקוראן התעוות ושיש בו שגיאות וסתירות רבות.

המוסלמים שואפים לחפש פסוקים או מילים בתנ"ך בתקווה שימצאו בו משהו המעיד על נוכחותו של שמו של הנביא מוחמד. מכיוון שלא מצאו את השם הזה במפורש, הם אומרים שהתורה והבשורה עוותו על ידי מחיקת השם מוחמד משני הספרים הללו, כדי לא לתת לגיטימציה לקוראן, למוחמד ולאיסלאם. לפעמים הם מוצאים מילים שלדעתם מתייחסות לשם מוחמד, ונביא להן דוגמאות בהמשך, והם אומרים שמדובר במילים שמתייחסות לשמו של הנביא מוחמד, אחמד או אל-מחמוד. ההשגחה האלוהית שמרה עליו ממחיקה ועיוות. אנו תוהים מדוע השגחת אלוהים שמרה את הביטויים המעורפלים הללו המתייחסים לשמו של מוחמד מרחוק, והשגחת ה' לא שמרה את שמו הברור של מוחמד בבירורמדוע אלוהים לא קיים את הבטחתו לך באומרו: אכן, שלחנו את התזכורת, ואכן, נשמור עליה

הבשורות הן כולן בשורה אחת, ואין ביניהן סתירה או הבדל. במקום זאת, הן רק ארבע בשורות שנכתבו בהשראת אלוהים לארבעה אנשים: מתי - מרקוס - לוקס - יוחנן. כל אחד מהם כתב עבור קבוצה מסוימת של אנשים, וזו הסיבה להבדל לכאורה ביניהם. מי שלומד את התנ"ך לעומק לא ימצא הבדל בארבע הבשורות, אלא הם משלימים זה את זה.

באשר לתאריך כתיבת הבשורות, קשה לקבוע את השנה המדויקת...אך עדויות חיצוניות, ראיות ותיאוריות מדעיות מודרניות קובעות ששלושת הבשורות הראשונות - מתי, מרקוס ולוקס - נכתבו לפני השנה שנת לספירה, כלומר לפני חורבן ירושלים שאירע באותה שנה. שנות התשעים נקבעו לבשורה על פי יוחנן. ישנה הסכמה כללית בין החוקרים כי בשורת מרקוס היא העתיקה ביותר מבין ארבע הבשורות, ואחריה בשורת מתי, ולאחר מכן לוקס.

הכנסייה הקופטית אורתודוקסית מפריד אתרי אינטרנט - אבא טקלה הימנות

מבט מהיר על ארבעת הבשורות:

הבשורה כפי שהוקלטה על ידי מתיו:

נביאי הברית הישנה חזו וחיכו בכיליון עיניים לביאתו של הנבחר, שייכנס להיסטוריה כדי לגאול ולהציל את העם. הפסוק הראשון בבשורת מתי הכריז על התגשמות תקוותם של ישראל בביאת המשיח, "הספר של לידתו של ישוע המשיח בן דוד בן אברהם." אנשי הכנסייה המוקדמים הציבו את בשורת מתי כספר הראשון. בברית החדשה משום שהיא מקשרת בין ספרי הברית הישנה לברית החדשה. , ובשורת מתי מתארת את אישיותו ופועלו של משיח המלך.

הבשורה כפי שהוקלטה על ידי מארק - מארק:

בשורת מרקוס יש אנשים שכותבים אותה בטעות כבשורת מרקוסהיא הקצרה מבין ארבע הבשורות. היא נותנת סקירה ברורה ומהירה של חיי המשיח ומתמקדת בניסים של ישו. הבשורה הזו מסתיימת בדיבור על הסוף של זמן ומה יקרה כאשר ישו יחזור. לאחר מכן הוא מפרט את האירועים הקשורים לתשוקה של ישו, מותו, תחיית המתים ועלייתו לגן עדן, ומדגיש את תמיכתו של ישו בתלמידיו כשהם מפיצים את הבשורה הטובה ברחבי העולם.

הבשורה כפי שהוקלטה על ידי לוק - לוק:

לוקס בונה את הבשורה שלו על עובדות היסטוריות, ובשל בחינתו של רצף האירועים הנכון, הבשורה שלו היא המקיפה ביותר מבין ארבע הבשורות בהקשר זה, ומציגה את ישוע המשיח כאדם האידיאלי שבא לחפש חוטאים ו להציל אותם.

הבשורה כפי שהוקלטה על ידי יוחנן:

הבשורה על פי יוחנן היא יוצאת דופן בתוכן ובסגנון שלה. היא תוספת חדשה לשלושת הבשורות. היא הקלה ביותר לקריאה והעמוקה ביותר בידע ובשיעור. היא מציגה את המשיח כדבר הנצחי שהפגין את אהבת אלוהים על ידי להפוך לבן אדם על מנת להציל את המאמינים בו מהרס ולהעניק להם חיי נצח מטרת הבשורה הזו היא, כפי שעולה מן הניסים הכלולים בה, זוהי הסתה לאמונה במשיח כדי להשיג חיים.

הטענה היא שקיימת סתירה בין הבשורות:

ראשית: הטענה שיש סתירה בין בשורת יוחנן לשלושת הבשורות האחרות:

איננו מכחישים כי לבשורת יוחנן יש גישה מיוחדת, אך הדבר נובע מהסיבות הבאות:

יוחנן כתב את הבשורה שלו לאחר שנכתבו שלוש הבשורות הראשונות האחרות. הוא נכתב בסוף המאה הראשונה, בסביבות שנת 90 לספירה, ומטרתו הייתה להשלים את מה שהוזכר בבשורות האחרות הללו. הכוונה היא לפרט את מה שהוא הזכיר יפה, או להזכיר את מה שהזניח לכתוב. את הנוסח המלא של התנ"ך תמצאו כאן באתר של סנט טקלהלא היה צורך לחזור על מה שכבר נכתב.

ליוחנן הייתה מטרה עיקרית, שהייתה להוכיח את אלוהותו של המשיח, וזה מה שהוא מגלה במפורש בסיום הבשורה שלו: "ועוד הרבה אותות עשה ישוע בפני תלמידיו, שאינם כתובים. בספר הזה, אבל אלה כתובים כדי שתאמינו שישוע הוא המשיח, בן האלוהים, ושהם יהיו שלכם אז." האמנת בחיים בשמו" יוחנן כ'

יוחנן כתב את הבשורה שלו בסוף המאה הראשונה, ובאותה תקופה הופיעו כפירות נגד אלוהותו של ישו.אחת ממטרותיו הייתה להוקיע את הכפירות הללו ולהוכיח שהן שגויות. זה ברור משלושת מכתביו יוחנן ב' י', יא

שנית: הטענה שיש סתירה בין שלושת הבשורות הראשונות:

אנו אומרים שההסכמות ביניהם גדולות בהרבה מההבדלים לכאורה ביניהם. אנחנו אומרים הבדלים לכאורה כי הם לא אמיתיים. אין עדות ברורה יותר להתאמה בין שלושת הבשורות הראשונות מאשר הצבת תוכנן בשלושה

נהרות מקבילים בחלק מהספרים. כל חלק מבשורת מתי, למשל, עם הבשורות המתאימות לו של מרקוס ולוקס, וכן הלאה... עבודה זו החלה בתחילת ההיסטוריה של הכנסייה, עד כדי כך שהקדוש והפילוסוף אוגוסטינוס המאה הרביעיתכתב ספר בשם "הרמוניה של הבשורות".

אנו יכולים לסכם את ההבדלים לכאורה הללו בשלוש נקודות: הסדר הכרונולוגי של האירועים, אחר כך פרטי האירועים, ולבסוף המילוליות של דברי ישוע המשיח.

את הסדר הלוגי, הקושר את האירועים לסיבותיהם. יש את הסדר הפסיכולוגי הכפוף להשפעת הכותב, ותואם את המטרה שלשמה הוא נכתב. למשל, חוקרי התנ"ך ציינו כי לוק בספרו גוספל היה מעוניין להזכיר ולתעד את ניסי הריפוי שעשה המשיח. הסיבה לכך ברורה; לוקס היה רופא לוקס ד', וכרופא הוא התעניין להזכיר את ניסי הריפוי שהרפואה לא הצליחה להתמודד איתם...

פרטי האירועים: האוונגליסטים מסכימים על מהות האירועים, מאידך קיומה של אי התאמה שולל את שותפותם או הסכמתם המוקדמתנציין שחלק מההבדלים הללו נובעים מכמה פרטים שאחד האוונגליסטים לא רצה לרשום מנקודת מבטו, בעוד שאחר רשם אותם... כמו כן, הבדל זה עשוי להתרחש כתוצאה מאירועים דומים... כלומר, התרחשות של יותר מאירוע אחד מאותו סוג. כמו שקרה בנס האכלת אלפים והברכה יש לנו האכלת חמשת אלפים בחמש כיכרות לחם ושני דגים, אחר כך האכלת ארבעת אלפים בשבע כיכרות לחם וכמה דגים קטנים מתי י"ד: "ממ"המטרה כאן של הכתיבה היא להראות את ברכת המשיח.

ברצוננו להצביע על נקודה חשובה, והיא שסופרים בעלי השראה הצליחו להשתמש בכללים הלשוניים ובמנהגים הנפוצים של זמנם. למשל, המשיח אמר: "דור רשע ונואף מבקש אות, ולא יינתן לו אות מלבד אות יונה הנביא. כי כשם שיונה היה בבטן הלוויתן שלושה ימים ושלושה לילות, כך יהיה בן האדם בלב הארץ שלושה ימים ושלושה לילות" מתי י"ב: כאשר אנו מחשבים את התקופה בה שהה ישו, אין מדובר בשלושה ימים שלמים ושלושה לילות. היהודים בעידן המשיח התכוונו ביום ובלילה לכל דבר מלבד יום שלם כלומר לא שעותעם המושג הזה, המשיח דיבר בטקסט הקודם הקשור ליונה ולשהייתו בבטן הלוויתן... בעידן השליחים נקרא היום השמיני יום ראשון, שנקרא "הראשון בשבוע".

לפני שנדבר על ההיסטוריה של ארבעת הבשורות בקרב נוצרים, יש להבהיר שלספרים דתיים יש מעמד גדול בקרב חסידיהם, ויש להם תפקיד רציני בחיים. מסתמכים עליו כדי להבהיר את הדרך לאושר בעולם הזה ולניצחון בחיים שלאחר המוות. מסיבה זו חובה לספרים שרשרת מסירה קבועה לבעליהם, שהם שליחי ה' ומעבירי ה' יתברך, אם אינם כאלה, הם מאבדים מערכם. זה נתון לעיוות ולשינוי על ידי בעלי גחמות וכוונות זדוניות, או על ידי סימפטומים אנושיים כמו שכחה, חוסר ידע, אשליה וכדומה.

נכונותה של שרשרת השידור, עם הצדק והשליטה של מספרי החדשות, וחוסר הפרעות שלה, היא הדרך שבה יכולים ספרים אלו להגיע אל האנשים שלמים, נכונים ושלמים, כדי שאנשים ילמדו על האמת באמצעות אוֹתָם.

אם נתבונן בספרי החדית' של אנשי האסלאם - הכוללים את דברי נביאנו מוחמד, יברך אותו ה' ויתן לו שלום, מעשיו, דיווחיו וכל מה שקשור אליו - נדע את המאמץ הגדול אותם אימאמים שנעשו בשמירה על החדית' של שליח האלוהים, שאלוהים יברך אותו ויעניק לו שלום, בריא ונכון, כפי שיכול מוסלמי במאה. החמש עשרה בשנה ההיג'רית היא לדעת אם החדית' אותנטי או לא. .

אם נחפש בהיסטוריה הנוצרית ייחוס של הבשורות הללו למי שהן מיוחסות לו, לא נמצא דבר מזה כלל, לא מעט ולא הרבה. ואיגרות פאולוס, כמו גם שאר האיגרות, ומעשה השליחים, אינם מכילים שום התייחסות לאחד מארבעת הספרים הללו, מה שמביא לכך שספרים אלו לא היו ידועים באותה עת, ואף אחד מהם לא הם קראו אותם, וזו אינדיקציה חזקה לכך שמקורם של הספרים הללו הופעתו הייתה מאוחרת יותר מהמכתבים הללו, בניגוד

לבשורת האל או מבשורת המשיח, כפי שהוזכרה בדברי פאולוס פעמים רבות, כפי שהייתה מוזכר בבשורת מרקוס, ובמעשה השליחים, המעיד על קיומו ועל כך שהוא ידוע וידוע.

הנוצרים ניסו למצוא שרשרת של שידור או מידע על ספרים אלו בדברי קודמיהם שהסכימו עם הזמן שבו הם טוענים שנכתבו, שהיה הרבע האחרון של המאה הראשונה לספירה לכל היותר. אולם ניסיונות אלו נכשלו כישלון חרוץ, מה שאילץ אותם להודות שספרים אלו לא היו ידועים עד עשרות שנים לאחר מותו של מי שאליו יוחסו, ולכן ייחוסם לאותם אנשים לא התבסס על ולו הוכחה ולו הקטנה ביותר. דברי הנוצרים בעניין זה:

הכומר פחים עזיז, פרופסור במכללה האוונגליסטית לתיאולוגיה, אומר: "אבל הקנוניזציה של ספרי הברית החדשה לא הושלמה בבת אחת, וגם לא הספיקה לדור אחד או שניים. אלא, היא נמשכה במשך תקופה. תקופה ארוכה, והכנסיות השונות לא נקטו עמדה מאוחדת לגבי הספרים השונים, אלא דעותיהן היו שונות לגבי חלק מהספרים." זה נמשך תקופה ארוכה, ולכן יש צורך להתחקות אחר ההיסטוריה הארוכה הזו של חוקיותם של ספרי הברית החדשה.

הכנסייה הראשונה: חג השבועות לספירה:

ידוע היטב שבאותה תקופה לא היו ספרי קודש בשם הברית החדשה, אך הכנסייה לא נשארה ללא מקורות אלוהיים שעליהם הסתמכה בכל דבר, החל מהטפה, תורות, התנהגות ועסקאות, ובתחום זה היו לה שלושה מקורות.

ואז הוא הזכיר ששלושת המקורות הם: הברית הישנה, המשיח והשליחים, ואז הוא אמר:

שני: לספירה, הופעתם של ספרים משפטיים בברית החדשה:

האוסף הראשון של הברית החדשה שידעה הכנסייה היה אוסף מכתביו של פאולוס. זהו האוסף הראשון של כל ספרי הברית החדשה, ופאולוס כתב את מכתביו לכנסיות וליחידים לנסיבות מיוחדות ולמצבים ספציפיים

אחר כך אמר: באשר לקבוצה השנייה: היא הקבוצה של ארבעת הבשורות, וקבוצה זו הופיעה זמן מה מאוחר יותר מקבוצת כתבי פאולוס. למרות שהתאריך שבו נחשבו לספרי משפטים מקודשים השווים לספרי הברית הישנה עדיין לא ידועה, הציטוטים הרבים שנמצאו בכתביהם של אבות הכנסייה השליחים ועדויותיהם שופכים מעט אור על אמת מהותית זו בעידן הנוצרי, והתלמיד מציין את העניינים הבאים:

פאולוס לא התייחס בכתביו לאף אחת מהבשורות הכתובות, ולא לאף ספר על חייו או אמירותיו של ישואחר כך הזכיר המחבר שבע נקודות נוספות, שחלקן כללו ציטוטים של נוצרים קדומים יותר, שחלקן תאמו את מה שהוזכר בכמה מהבשורות, מבלי לציין את שם הבשורה. ההערות החשובות ביותר שהוא אמר היו הצהרתו בהערות השביעית והשמינית:

באשר לג'סטין או ג'סטין מרטייר, שהיה שומרוני יווני, התנצר, למד ברומא, ונרצח בסביבות שנת לספירה, לקוח מכתביו שהוא ידע שארבע הבשורות קשורות זו לזו, למרות שעשה כן. לא מגלה מי אסף אותם, ולא באיזה מקום. מלקט, הוא מתאר אותם כשהוא מזכיר אותם להגנתו נגד עובדי האלילים כזכרונות, אבל כשכתב לנוצרים נהג לומר על השליחים: הם אלה שכתבו זיכרונותיהם של כל הדברים הקשורים לישוע המשיח המושיעואז הוא אומר שוב: הזיכרונות שנעשו על ידי השליחים, הנקראים הבשורות.

שנכתב ע"י טטיאןוהוא רצה לאסוף את ארבעת הבשורות יחד בבשורה אחת. טטיאן הוסיף לגבי העד האחרון, זה כמה מילים למשיח שאינן נמצאות בבשורות הללו. , אבל הם נלקחו מספרים אפוקריפיים אחרים, ועל כך הוא מעיד. ארבעת הבשורות נמצאו יחד, אך תוספותיו הן רק ציטוטים שאינם מעידים על כך שסבר שיש עוד ספרים שווים להם בסמכותם ובקדושתם. . לאחר ציטוט זה של אחד הכוהנים הבקיאים בחקר הברית החדשה, אנו מצטט

את דבריה של קבוצת מומחים נוצרים על הבשורות שלהם, בהקדמה לברית החדשה. הם אמרו בהגדרת ההיסטוריה והחוקיות של הברית החדשה. תנ"ך הבא: הנוצרים המוקדמים נשלטו על ידי רעיון שהועבר בעל פה הכרזת קץ העולם הזה ישוב במהירות וישו יחזור שוב לארץ כדי לשפוט אנשים. בין התוצאות של אמונה זו הייתה הפסקת החשיבה על כתיבת כתבים נוצריים שיתעדו את החדשות על ישו ותורתו. לכן, כתיבת הבשורות התעכבה, כיוון שהוא לא התחיל לכתוב את העתיק שבהם - שהוא בשורת מרקוס, שמעולם לא נכתבה. המשיח - אלא לאחר כמה עשרות שנים, הם האמינו בסוף העולם ובשיבתו המהירה של המשיח לארץ: לפני ששליחיו השלימו את ההטפה בערי ישראל, תהליך שלא ייקח יותר ממספר חודשים

או כמה שנים לכל היותרבאמת אני אומר לכם, לא תגמרו את ערי ישראל עד שיבוא בן האדםמתי

לפני מותו, מספר מהאנשים שעמדו לפניו והאזינו לתורתו ודרשותיו. זוהי תקופה שניתן להעריך ללא טעות משמעותית תוך חמישים שנה לכל היותר: באמת אני אומר לכם, יש שעומדים כאן שלא יטעמו את המוות עד שיראו את בן האדם בא בממלכתומתי טז/

והוא חוזר שוב לארץ בטרם יחרב אותו דור שחי עם המשיח, שזו תקופה שאינה עולה על המקסימום שהערכנו, כלומר: חמישים שנהבאמת, אני אומרלכם, הדור הזה לא יעבור עד שיתרחשו כל הדברים האלה מתיכ"ד/כ"דידוע שכל זה לא קרה; מכיוון שהיקום עדיין קיים, ובני אדם חיים בעולמם הארצי עד שתבוא צו אלוהים, זה - וכשהקדחת שהתעוררה בעקבות הרעיון של חזרתו המהירה של ישו לארץ התקררה, התעורר צורך דחוף לרשום זיכרונות שלו ושל תורתו, ומכאן היה הגרעין לכתיבת ספרים - מה שנודע לימים בתור הברית החדשה, אלו הם הספרים שהלגיטימיות שלהם הוכרה רק בשלבים ולאורך יותר משלוש מאות שנים.

המילה היוונית חוקכמו המילה כללבערבית, מסוגלת לקבל משמעות מטפורית שמשמעותה כלל התנהגות או כלל אמונה, והיא שימשה כאן לציון לוח זמנים רשמי של ספרים שהכנסייה רואה בהם מחייבים לחיים ולאמונה. מילה זו במובן זה לא נכנסה לספרות הנוצרית רק במאה הרביעית, עבור נוצרים בני הדור הראשון, הסמכות העליונה בענייני דת הייתה מיוצגת על ידי שתי רשויות. הראשון: הברית הישנה, והסופרים הנוצרים הראשונים ציטטו כמעט את כל חלקיה כציטוט של השראתו של אלוהים.

באשר להתייחסות האחרת, שגדלה במהירות, הסכימו פה אחד לקרוא לה: האדון. אבל הברית הישנה לבדה כללה טקסטים כתובים, ולגבי דברי ה' ומה שהטיפו השליחים, הם הועברו בלשונות השימור לאורך זמן, ורק לאחר מות אחרוני השליחים. הנוצרים המוקדמים הרגישו את הצורך בשניהם: לרשום את הדברים החשובים ביותר שלימדו השליחים, ולדאוג לשמר את מה שהם כתבו. נראה שהנוצרים, עד שנת לספירה בערך, סיימו את לימודיהם במקום שלא היו מודעים לעניין - מלבד מעט מאוד - ליציאה ליצירת אוסף חדש של ספרי הקודש. סביר להניח שבהתחלה הם אספו מכתביו של פאולוס והשתמשו בהם בחיי הכנסייה שלהם, והם לא היו מטרתם מעולם לא הייתה לחבר נספח לתנ"ך, אלא הם נתנו לאירועים להנחות אותם. המסמכים הפאוליניים נכתבו, בעוד שהמסורת האוונגליסטית עדיין הועברה בעיקר על ידי שימור. . מעמדם של הבשורות לאורך תקופה זו אינו מופיע בבירור כמו מעמדם של מכתביו של פאולוס.

כן, כתבי הסופרים הנוצרים הקדמונים לא היו חסרי ראיות שנלקחו מהבשורות או נרמזות אליהן, אבל כמעט תמיד קשה לומר בוודאות: האם העדויות נלקחו מטקסטים כתובים שהיו בידי סופרים אלה, או שהם הגבילו את עצמם להיזכר בחלקים מהמסורת שבעל פהכך או כך, לפני שנת לספירה, אין עדות המוכיחה שאנשים הכירו קבוצה של טקסטים אוונגליסטיים כתובים, ולא מוזכר כי לאף אחת מהיצירות הללו הייתה האיכות הנדרשת. זה היה רק במחצית השנייה של המאה השנייה שבה הופיעו עדויות שהלכו והתבהרו. חלף הזמן שיש קבוצה של אוונגליונים, ושיש להם את האיכות הנדרשת, ותכונה זו הוכרה בהדרגה. ניתן לומר כי ארבעת הבשורות קיבלו מעמד של ספרות משפטית בסביבות שנת 170 לספירה, גם אם מילה זו לא הייתה בשימוש עד אז. טבלת העבודות המלאה הנוגעת לקאנון לא נקבעה אלא באופן הדרגתי, ובכל פעם שהושגה הסכמה כלשהי, ראוי להזכיר מה קרה בין שנת לספירה לשנת לספירה, שבה נקבעה. באופן הדרגתי כי ספר מעשי השליחים מחבר קנוני, היה קונצנזוס מסוים

על 1 יוחנן. אבל יש עדיין היסוס בכמה עניינים: בנוסף לכתבים המכילים בהירות פנימית שגרמה לכנסייה לקבל אותם כנדרש, יש מספר רב של יצירות מבלבלות שחלק מהאבות מזכירים כספרים קנוניים, בעוד שאחרים רואים בהם קריאה מועילה. זה המקרה עם: האיגרת לעברים, האיגרת השנייה של פטרוס, וגם איגרת יעקב ויהודה.

יש גם יצירות שהיו מקובלות לצטט באותה תקופה כחלק מהתנ"ך, ולכן חלק מהקאנון, שלא נשארו במצב זה זמן רב, אך לבסוף הוסרו מהקאנון. זה מה שקרה ל יצירתו של: הרמס, שכותרתו היא הרועהוע"י הדידאך. האיגרת הראשונה של קלמנט, איגרת ברנבא, אחרית פטרוס, האיגרת לעברים ואפוקליפסה היו הנושאים ביותר מחלוקות עזות, ותוקפו של ייחוסם לשליחים נשלל בתוקף במשך זמן רב. מצד שני, הם התקבלו רק לאט: האיגרת השנייה והשלישית של יוחנן, האיגרת השנייה של פטרוס ואיגרת יהודה. אין צורך להתחקות בפירוט אחר כל שלבי ההתפתחות הזו, שהובילה במהלך המאה הרביעית להיווצרותו של חוק שהוא במלואו החוק המוכר לנו כיום.

באמצעות הצהרה זו והציטוט הארוך של הנוצרים עצמם כאשר דיברו על ספריהם, ניתן לסכם עבורנו את הדברים הבאים:

אלוהים גילה ספר למשיח, שהוא כינה את הבשורה, והמשיח עליו השלום, קרא לאנשים להאמין בו, והנוצרים הראשונים הזכירו אותו, כפי שהזכיר פאולוס במכתביו.

הנוצרים אינם יודעים דבר על גורל הבשורה ההיא, ולא לאן היא הלכה

היו נרטיבים בעל פה ומסמך נפוץ במחזור שהועבר על ידי השליחים והמטיפים הנוצרים הראשונים, ומאמינים שהם היו המקור העיקרי להיבטי ההסכמה בין הבשורות. לא מן הנמנע שהבשורה המקורית הייתה בין הנאמרים שבעל פה, אבל הנוצרים לא רשמו אותה כקבוצה אחת, וגם לא הבדילו אותה מסיפורים אחרים, מה שהפך אותה לבלתי מוגבלת, ואף אחד לא יכול להיות בטוח ולהאמין ש כל אחד מהטקסטים הוא ממנו, וזה אישור לדבר ה'. אלוהים הכל יכול: ובין אלה שאמרו, "אכן, אנחנו נוצרים." לקחנו את הברית שלהם, אבל הם שכחו חלק ממה שהם נזכרו בו.

אלמעידה

שהנוצרים הקודמים לא ציינו

לארבעת הבשורות, והם לא הזכירו אותם כלל. פאולוס - למרות מכתביו הרבים - מעולם לא הזכיר אותם במכתביו, וגם לא הזכיר אותם בספר מעשי השליחים, שהזכיר את המטיפים הנוצרים הקדומים. מעיד על כך שהספרים הללו לא היו קיימים באותה תקופה, ושהם חוברו ונכתבו לאחר מכן. .

האדם הראשון שהזכיר במפורש קבוצה של ספרים מוקלטים היה ג'סטין, שנהרג בשנת לספירה, וזה לא מציין במפורש את ארבעת הבשורות עצמן. באשר לניסיון הראשון להציג ולפרסמם, זה היה על ידי טטיאן שאסף את ארבעת הבשורות בספר אחד. הוא כינה אותו הדיאטסוןבתקופה שבין לספירה, וזה התאריך שאליו ניתן לייחס את קיומם של ספרים אלו, וזה מאוד תאריך מאוחר לאחר מותם של מי שאליהם מיוחסים ספרים אלו. כיוון שכולם מתו לפני סוף המאה הראשונה, מה שמעיד שהם חפים מזה, וזה הועבר אליהם.

גם לאחר התאריך הזה - שהוא לספירה, עד המאה הרביעית לספירה - ארבעת הבשורות לא היו היחידות שהיו קיימות, אלא היו הרבה אוונגליונים קיימים שהתפשטו סביב, אולי בהיקף של מאה אוונגליונים, ואף אחד לא. מהם היו בעלי תכונה של עקידה וקדושה, וזה עניין של הכרח.ארבעת הבשורות איתו נתונות לעיוות ולשינוי גם בתקופה זו.

הנוצרים אינם יודעים את התאריך המדויק שבו קיבלו ספרים אלו מעמד של כריכה וקדושה, אלא הם מאמינים שבמהלך המאה הרביעית לספירה ספריהם רכשו מעמד של קדושה בהדרגה, כלומר: לאט לאט

לנוצרים אין בסיס לספרים שלהם, והם גם לא יודעים את מקורם האמיתי, והם לא יותר מאשר ספרים שהם מצאו מיוחסים לאותם אנשים שזה יוחס להם, אז הם ייחסו להם את זה, והם האמינו. שזה היה נכון ללא ראיות, וזה דבר שאינו יכול לתת לנפש האדם את השכנוע הראוי למה שהם נועדו. הספרים עוסקים במקור על הימנעות מזעמו של אלוהים והשגת הנאתו.

אנו נדהמים מאוד מטענתם של הנוצרים: שהספרים הללו נכונים ואמיתיים, ומעבירים בנאמנות ובכנות את דברי המשיח ומספרים את החדשות שלו. איך הם מעיזים לומר דברים כאלה, ואיך קיבלו את זה חסידיהם למרות שאין להם ראיה לכך, וכל טענה נטולת ראיות היא שקרית.

אמר אלוהים הכל יכול: אמור: "האם יש לך ידע שאתה יכול לייצר עבורנו? אתה לא הולך אחר אלא חשד, ואתה רק משער".

אל-ענעם: וכל המדבר על דת ה' ללא ידיעה טועה. הקב"ה אמר: ובין העם הוא המתווכח על ה' ללא ידיעה, והוא הולך אחרי כל שטן סורר. אל- חאג': גובין העם הוא המסכסך על הקב"ה בלי ידיעה. אין ידיעה, אין הדרכה, אין ספר מאיר את השני בחסדיו, כדי שיתרחק מדרך ה'. עבורו בעולם הזה חרפה. , וביום תחיית המתים נגרום לו לטעום את ייסורי השריפה. אלחג': ח-טומכיוון שטענותיהם חסרות ראיה, הן נובעות מהיצר, לכן נקרא הקב"ה קב"ה. ליהודים ולנוצרים יש דת של רצונות בדברי הקב"ה לנביאו מוחמד עליו ה' ושלום: ולא יסתפקו ממך לא היהודים ולא הנוצרים עד שתלכו אחר דתם. אמור " אכן, הדרכת אלוהים היא ההדרכה הנכונה, ואם תלך בעקבות רצונותיהם לאחר מה שהגיע אליך." "אין לך באלוהים לא שומר ולא עוזר." אלבכרה: אבל התדהמה זו תיעלם, ו התדהמה הזו תיעלם.אם נדע שלאבות, הזקנים והאדונים המוטעים המבקשים לשמר את רווחיהם הגשמיים יש את התפקיד הגדול ביותר בהטעיית האנשים הפשוטים והדמגוגים שאינם משתמשים במה שאלוהים נתן להם בהיגיון, לשמוע , ותבונה, אלא אדרבה ללכת בעקבות העיוורים, ובזה אומר הקב"ה: וכשנאמר להם "בואו". למה גילה הקב"ה ולשליח. הם אומרים "מספיק בשבילם. אנחנו זה מה שמצאנו עליו את אבותינו, גם אם אבותיהם לא ידעו דבר ולא הודרכו." אלמעידה:

ויאמר הקב"ה: ביום שיהפכו פניהם לאש, יאמרו הלוואי והיינו מצייתים לה' ונשמעים לשליח" ויאמרו: "אדונינו! שמענו לאדונינו ולגדולינו". אחדים, אז הם יתעו". הדרך, אדוננו, תן להם עונש כפול וקלל אותם בקללה גדולה [אל אחזב: חובה על האדם לא להיכנע לחיקוי במה שקשור ל ישועתו. אדרבא, הוא חוקר את העניין, מוודא את תוקפו, ומבקש מהקב"ה הדרכה, הדרכה והדרכה עד שיגיע לאמת ולאור, שלא יניחו לו לטעות ברוך ה' אם יחפש באמת ובתמים. , שוקד בתחינה, ומשוחרר מתשוקות, חיקוי וקנאות.

טען שארבע הבשורות לא נכתבו על ידי תלמידיו של ישו. למעשה, נושא זה חוזר על עצמו לעיתים קרובות, ותגובות ברורות וחזקות ניתנו, אך הספקנים עדיין חוזרים על אותן טענות, כך שהתגובה תהיה קצרה מאוד כי מדובר בהצהרות חוזרות ונשנות. מי שרוצה פרטים, ראיות והפניות יכול לפנות לקבצים המפורטים באתר.

מבוא

ראשית, כאשר הספקנים חוזרים על כך שכותבי הבשורה אינם ידועים ולא עדי ראייה, מה זה אומר שהאדם הזה ידוע והאדם הזה לא ידועמהם הקריטריונים לכך שאדם זה ייאמר שהוא אנונימי

לפי מילון קולן ומילון וובסטר, תחת המילה לא ידוע, אדם לא ידוע הוא מי שאינו יודע דבר על מאפייניו או שאינו ידוע בסביבתו.

האם כותבי הבשורות אינם ידועים עליהם, או שאינם ידועים בסביבתם, כלומר בסביבת הכנסייה, מתחילת הדרך ועד עכשיו

התשובה היא לא. המאפיינים של כותבי הבשורה מתגלים בבירור בבשורת הסופרים, והם ידועים כל הזמן גם בכנסייה המוקדמת, והאבות המוקדמים, כלומר תלמידיהם ותלמידי תלמידיהם, כן. לא חולק על זה.

חשדות אלו התבססו על טעות הגדרה מלכתחילה.

שנית, בכל מה שאומרים תוקפי האמונה, מהי העדות השלילית הברורה, כלומר העדות החיובית לכך שארבעת המיסיונרים לא כתבו את הבשורותכלומר, מה ההוכחה החותכת להכחיש שמתיו, בנו של אלפאוס, לא כתב את בשורת מתי, וכן הלאה לגבי השאר. האמת היא שאין ראיות להכחיש זאת האם יש ספר אחר בברית החדשה שמזכיר שמות שונים ממה שמוכח משמות ארבעת הבשורות. האם ישנם כתבי יד רבים המזכירים שמות שונים ממה שכתוב בכל כתבי היד של ארבעת הבשורות ובאלפים. האם יש הרבה רשימות מהמאות הראשונות שעומדות בהשוואה לרשימות הענקיות של שמות הספרים ושמות כותביהם. האם יש הרבה אמירות של האבות שעומדות בהשוואה לאמירות הענקיות של האבות על שמות כותבי הבשורה. התשובה היא לא, שכן אין ולו ראיה חיובית אחת. הראיות שעליהן מסתמכים התוקפים אינן ראיות חיוביות, כי הראיות החיוביות מוכיחות בבירור שמתיו כתב את הבשורה שלו ושאר המיסיונרים כתבו את הבשורה שלהם. אבל התוקפים מסתמכים על מה שנקרא ראיות שליליות, כלומר, היעדר כמה נקודות. כלומר, מכיוון שמתיו השתמש בסגנון גוף שלישי, וזה נקרא ראיה שלילית אם הם טוענים ללא ראיות חיוביות שכותב הבשורה אינו מתיו, ללא קשר לעובדה שסגנון הגוף השלישי הוא הסגנון שהיה נהוג לפיו בכתבים עתיקים בשלב זה והוא עדיין הסגנון שנהג עד כה בכתבים אקדמיים, כולל עבודות מאסטר ודוקטורט. עדות להעדר אינה ראיה חיובית לשלילה, אלא ראיה שלילית שלא ניתן להסתמך עליה כי היא מבוססת לא על מה שהוזכר אלא על מה שלא הוזכר. בנוסף להיותו כשל לוגי, זה גם לא שולל שום דבר, ונותרו עדויות מקראיות והיסטוריות עצומות לכך שכותבי הבשורה צודקים.

שלישית, כאשר הספקנים מצטטים התייחסות שנחשבת נוצרית, למרות שהיא קריטית, והרבה פעמים אין זו ביקורת מתונה, אלא ביקורת רדיקלית, כמו כמה הערות שוליים ישועיות או כתבים אחרים של נוצרים ביקורתיים. כיצד יכול נוצרי, בין אם הוא ביקורתי או חסיד של תיאולוגיה ליברלית, לטעון שכותבי הבשורות אינם ידועים וממשיכים להיות נוצרים לאחר מכן

התשובה הקצרה היא שהאדם הנוצרי לא נמצא בעדותו, אבל יכול להיות שהוא נוצרי אמיתי, כלומר, מאמין באמונה חיה הפועלת באהבה, או שהוא יכול להיות נוצרי נומינלי, כלומר, אמונה מתה. אפילו בעלי מחשבה ביקורתית, חלקם נוצרים אמיתיים וחלקם נומינליים. אז איך נוצרי אמיתי יכול לומר רעיונות נגד האמונה

למרות ששם הכותב של כל בשורה ברור לחלוטין ונכון לחלוטין וכמות הראיות עצומה מאוד עבורו בצורה חותכת, גם אם מניחים לצורך הטענה שאין ראיות, או אפילו אם הוא מבקר אותו, הוא דוחה את הראיות הללו ונאחז בדעה האישית שלו השונה מכותב הספר או אחרים, זה לא משפיע על אמונתו. כי האמונה הנוצרית לא מבוססת על רעיונות, אלא על החוויה הרוחנית בין הנוצרי אדם ואלוהים ועבודת ה' בחייו בילדותו ובזקנתו. בין אם הוא קיבל את כל התנ"ך, או אפילו כמו המאמינים בסוף המחצית הראשונה ותחילת המחצית השנייה של המאה הראשונה לספירה, הוא קיבל רק כמה ספרים מהתנ"ך, או רק הבשורה שבעל פה, או ילד צעיר. שהתקדם בהדרגה באמונה, או שהיה בטוח בבגרותו, בין אם מסורתי או ביקורתי, ליברלי ודחוי.מה שהוכח והוא מחפש את הדעות המוזרות, אבל בסופו של דבר הוא מאמין בספר. האמונה מבוססת על התנסות רוחנית, והתנ"ך מסכים עם מה שאדם רואה בחוויה הרוחנית שלו עם ה' וגילויי אלוהים אליו, ולכן הוא בודק זאת ומאמין שהתנ"ך הוא אמת. אז האדם הנוצרי הזה, גם אם הוא ממש ביקורתי, מקבל את התנ"ך באמונה שמחברו הוא רוח הקודש של אלוהים, ולא על ידי מחקר מסורתי, ביקורתי או אחר של מי הכותב. הנוצרי המסורתי עוסק ברוח הספר ומכיר את הסופר שהשתמש ברוח הקודש, בעוד שהנוצרי הביקורתי עוסק ברוח הספר ולא אכפת לו מהשם של הכותב של כל ספר. הכותב הוא רוח הקודש והשתמש באנשים קדושים שהתרגשו מרוח הקודש.

איגרת פטרוס א': "כי הנבואה מעולם לא באה על ידי רצון האדם, אלא אנשי אלוהים הקדושים דיברו כפי שרוח הקודש הניעה אותם."

אם המבקר מאמין שאם כותב בשורת מתי, מרקוס, לוקס או יוחנן היו תלמידיו או שליחי המשיח או תלמידי תלמידיו או אפילו ניבים לא ידועים, אז הבסיס הוא רוח הקודש של אלוהים שהשתמש בהם ולא באדם שלהם. עבורם מה שכתוב הוא גילוי ה', וזה מה שחשוב להם.

אך למרבה הצער, הספקנים מתחילים לעשות את ההיפך, וחושבים שכותב הבשורה בוודאי הזכיר את שמו שלוש פעמים ואישר את עצמו על מנת שהנוצרים יאמינו בספרו ואז הפכו לנוצרים. למרות שזו טעות, נוצרים הם נוצרים שהאמינו לראשונה באדון כשהיו צעירים או מבוגרים וחוו אותו והוארו ברוח האדון והחלו להבין את התגלותו של האל על עצמו בספר זה. אז הם האמינו ב הספר ואז ידעו שמחברו הוא מתיו, למשל. אז הם האמינו שמתיו הוא המחבר של הספר הזה, שהם האמינו בספר במקור מהתגלות רוח הקודש. אותם לפני שהם ידעו בפירוט מי כתב אותו .

לכן, ציטוט של כתב ביקורתי כדי להטיל ספק במי שכתב את הספר או בזמן הכתיבה אינו משפיע על האמונה במה שרוח הקודש גילתה בספר.

אבל עם החזרה הזו, לצורך הוויכוח, למרות זאת, כותב כל הבשורה מונחה על ידי רוח הקודש

הוא צריך להשאיר מספיק ראיות כדי לדעת מי הוא כדי שכל אדם חסר פניות יוכל לדעת מי הוא כותב הבשורה. כמו כן, מחקרים אקדמיים מאשרים זאת ללא הרף.

רביעית: התוקפים מיישמים על הספר אמות מידה שליליות שאף חוקר לא מחיל על כתבים היסטוריים, למשל יוליוס קיסר, שאיש אינו חולק עליו, הוא אדם היסטורי שאת סיפור חייו אנו מכירים ממסמך בודד מתקופתו. הדוגמה שלו היא אלכסנדר מוקדון, שכן הדבר הוסבר בנושאים קודמים.הביוגרפיה האישית שלו נכתבה יותר ממאתיים וחצי לאחר מותו על ידי היסטוריון יחיד בשם פלוטארכוס. לכן, המקור הקרוב ביותר לאלכסנדר המשמש היסטוריונים מגיע יותר מ-שנה לאחר מותו של אלכסנדר מוקדון. איננו יודעים את שמו במדויק, אלא השערות מניתוחים עדכניים ששמו של אביו הוא אוטובולוס, ואינו יודעים את תאריך מותו המדויק. כל מה שידוע לנו הוא שהוא מת לאחר שנת לספירה, ואיננו יודעים אפילו את שמו. מקורותיו להיסטוריה של יוון ורומא. מה שמדענים מסתמכים עליו הוא ראיות פנימיות בלבד. למרות זאת, איש אינו טוען כי בלטורח אינו ידוע או דוחה את סיפור חייו של אלכסנדר מוקדון משום שכתב אותו.

כמו כן, דוגמה נוספת היא הומר הסופר המפורסם של האליזה, מישהו טוען שהוא אנונימיאמנם איננו יודעים את שמו המלא, ואף איננו יודעים את סיפור חייו, ואף איננו יודעים אם הוא היה עד ראייה לטרויה, אך למרות זאת, איש אינו מטיל בו ספק, ואיש אינו טוען כי אינו ידוע. ברור שהם משתמשים בסטנדרטים כפולים.

דוגמאות לספקות שנעשו על ידי ספקנים

הרעיון שהם חסרי השכלה

"תלמידיו של ישו היו ממעמד נמוך של חקלאים ודייגים חסרי השכלה.

מאיפה הגיעו התוקפים, בטענה שהם ממעמד צנוע, אם כי חסר השכלה, של חקלאיםמה ההוכחה לכך שהדייג חייב להיות ממעמד נמוך וחסר השכלהמה ההוכחה לכך שהתלמידים חסרי השכלהמדובר בטענות, דהיינו ראיות שליליות, ועל התובע להביא ראיות. אבל האמת היא שזה לא מדויק, שכן האוונגליונים הזכירו שמתיו היה גובה מסים, כלומר, הוא היה אמיד ומשכיל, וג'ון בא מאב אמיד שהיה לו סירת דיג שאחרים פעלו, ולכן לג'ון יש מערכת יחסים עם הכוהנים, כפי שברור מתקופת ניסיונותיו של האדון ישוע המשיח וכניסתו לבית הכהן הגדול. מארק היה ממשפחה שהיתה לה רכוש בגליל ובירושלים, ולדודו ברנבס היה רכוש שהוא מכר ונתן את הכסף לעניים. לוק הוא רופא, אז הוא אמיד ומשכיל. אבל כולם עזבו הכל והלכו בעקבות המשיח. אך לצורך הויכוח, גם אם מצבו של אדם הוא צנוע, האם זה אומר שהוא אינו יודע קרוא וכתוב בקריאה ובכתיבהביהודה ובגליל בתי כנסת יהודיים נפוצים,

כפי שברור בבשורות וגם בעתיקות, בתי כנסת אלו מלמדים את היהודים מילדותם, גם אם היו במעמד נמוך, לקרוא ולכתוב וללמוד את ההלכה היהודית. הם יודעים לקרוא את התורה ולציית לדבריה, על פי מצוות ההלכה לכל אדם יהודי.

דברים ו,ט וכתוב אותם על מזוזות ביתך ועל שעריך.

ציווי זה חזר על עצמו מספר פעמים, ולכן, בקיום הציווי, למדו היהודים קרוא וכתוב, ומשום כך נהגו לקרוא בבתי הכנסת היהודיים, כמו בלוקס ד'.

הרעיון של שפת כתיבת הבשורות

הם מדברים ארמית, וארבע הבשורות כתובות ביוונית רהוטה ברמה גבוהה של ספרות יוונית עתיקה. זה מציב סימני שאלה לפני הבשורות של מרקוס ויוחנן, כי קשה מאוד וכמעט בלתי אפשרי שהם היו אלה שכתבו שתי הבשורות הללו."

מה הראיה החיובית השוללת שאדם שיודע ארמית אינו יודע שפה אחרתמהן הראיות שגורמות לאדם כמעט בלתי אפשרי לדעת יותר משפה אחת

ראשית, בהתחלה, העובדה שתלמיד כתב בשפה יוונית, אין בכך כדי להכחיש שהוא תלמידו של ישו, במיוחד השפה היוונית הייתה השפה העיקרית של השליטים, ויש גם עדויות היסטוריות שהצגתי בעבר, ותמציתו יוצג כאן.

שנית, מקצוע כמו דיג בתקופה הזו ובאזור זה הוא המקצוע הבסיסי ולא מקצוע שולי כפי שהוא היום, אבל האם כל דייג בעולם בעבר וכיום כמעט בלתי אפשרי להתחנריש דייגים משכילים שגם קוראים וכותבים רומנים. גם אם נניח שאחוז מהם, מדוע הספקנים אינם לוקחים בחשבון את זה מבין התלמידים ו-השליחים, כלומר אנשים, ארבעה או שמונה מהם היו לומדים יוונית

שלישית, כמובן, שאינם מאמינים מבטלים את עבודתה של רוח הקודש, המסוגלת להשלים את חולשתם הלשונית, גם אם היא קיימת.

אבל הדבר החשוב הוא שזה חשד ישן שהם חוזרים עליו לעיתים קרובות ללא ראיות, והוא נענה במספר תיקים, כמו:

כיצד כתב פטר השליח, הדייג, מכתב ביוונית ששפתו הייתה אלגנטית

האם ישוע דיבר רק ארמית

האם ג'ון ופיטר לא ידעו קרוא וכתוב

הבשורה הקנונית של מתי וכותב הבשורה

הקנוניות של בשורת מרקוס וכותב הבשורה

הבשורה הקנונית של לוקס וכותב הבשורה

הקנוניות של בשורת יוחנן וכותב הבשורה

דיון על ההיסטוריות של האדון ישוע המשיח והאם הוא דמות אמיתית או דמות מיתית שהומצאה על ידי יוספוס עבור הרומאים

בהם הובאו עדויות רבות עם אסמכתאות, והנה רק תקציר קצר ביותר: התלמידים והשליחים, רובם מהגליל במאה הראשונה לספירה. בתקופה זו השפה היוונית הייתה שפה בינלאומית. וכל אחד במושבות היווניות והרומיות היה צריך לדעת ולדבר יוונית כי זו הייתה שפת ההתמודדות עם שליטים, פקידים, מארגנים ואפילו עם החיילים בחיי היומיום שלהם. כל מי שמרבה לקרוא ולכתוב ידע יוונית כי זו הייתה שפת התרבות בתקופה זו. מימי אלכסנדר מוקדון, כשכבש את יהודה בשנת לפנה"ס, החלה היוונית להתפשט בקרב היהודים עד שהפכה לשפה נפוצה שניה בפי כולם, במיוחד שרוב התלמידים הללו חיו בגליל. הגליל בתקופה זו היה מלא גויים שדיברו יוונית כשפה משותפת, ומסיבה זו היא זכתה לכינוי בתפארת העמים

בשורת מתי

ארץ זבולון וארץ נפתלים דרך הים מעבר הירדן גליל העמים.

מתיו האוונגליסט, מרקו האוונגליסט, לוקס האוונגליסט ויוחנן ארבעת האוונגליסטים ידעו את שלוש הלשונות, וזה ברור בבשורות שלהם. הם כתבו את הבשורות שלהם ביוונית וכתבו בהם ביטויים עבריים וארמיים ברורים, המעידים כי סופרים היו לא רק סופרים יוונים מאוחרים יותר, אלא סופרים מהמאה הראשונה לפני חורבן ירושלים.עדי ראייה ושפות.

הם ארמיים ויודעים יוונית.

הם חיו בגליל, כמו שאר היהודים והגלילים המשכילים, והם ידעו יוונית, שפת התקופה, תרבות ושליטים, במיוחד שהגליל היה ליד ים-פורוס, ששפת היסוד בה הייתה יוונית, גם בשווקים. כפי שאישרו חוקרים.

על מנת לשלם מיסים, עסקאות פיננסיות וכו', כל אחד מהם צריך לשלוט ביוונית כדי לעשות זאת

ד"ר מארק רוברט אומר, "ישו יכול היה להבין עברית וגם להסתדר עם יוונית היטב. השימוש ביוונית היה נפוץ באזורים אלה במאה הראשונה לספירה."

היה מסוגל להבין עברית ולהסתדר גם ביוונית. השימוש היווני היה נפוץ גם באזורים אלה במהלך המאה הראשונה לספירה.

כמו כן, הכתבים היהודיים שנכתבו זמן קצר מאוד לפני תקופת ישו ונכתבו ביוונית, כמו המקבים, מאשרים כי השפה היוונית היא שפה נפוצה ודיבורית בקרב היהודים יחד עם הארמית. במקום זאת, נמצאו כ-כתבים יהודיים ביוונית המתוארכים לתקופת ישו. אחד מהם הוצג כדוגמה בטקסט נצרת, עדות היסטורית לבשורה על תחייתו של ישו. זהו ציור משנת לספירה בו פונים הרומאים ליהודים ולדמותו.

הוא כתוב ביוונית כדי לפנות לתושבי נצרת, מה שמאשר כי היוונית הייתה שפת התקשורת העיקרית לא רק עבור יהודי הפזורה, אלא גם עבור יהודי יהודה וגליל.

למעשה, היוונית הייתה חשובה להם יותר מהארמית, ולכן התואר הצלב של האדון ישוע המשיח נכתב בעברית, יוונית ולטינית, לא בארמית.

בשורת וחנן

יהודים רבים קראו את הכותרת הזו, כי המקום שבו נצלב ישו היה סמוך לעיר. הוא נכתב בעברית, יוונית ולטינית.

זו ראיה ברורה. כמו כן, מה שמאשר שהשפה היוונית משמשת את היהודים בחיי היומיום שלהם הוא שהתגלו אבנים מכותלי בית המקדש עצמו מתקופת האדון ישוע המשיח ונכתבו ביוונית. התגלו שני עותקים, ו-, עליהם היה כתוב ביוונית: אף בינלאומי אינו רשאי להופיע, ותמונה של אחד מהם.

זה גם מאשר שיוונית היא העיקר בחייהם, בנוסף לעברית והארמית.

ראיה נוספת שנוספה לראיה זו היא טכניקה מודרנית ללימוד וניתוח לוחות כתיבה וכלי חרס, המוכיחה שהברית הישנה הייתה עתיקה בהרבה משנת לפני הספירה, כמו יהושע, שופטים ומלכים, אבל מה שחשוב הוא שהיא מראה. שהיהודים לאורך הדורות היו תרבותיים.

כלומר, זה מוכיח שהם התחנכו לאורך הדורות ולא היו חסרי השכלה. הסיבה לכך, כפי שהוסבר, היא שמדובר במצוות כתובה, כלומר שעל היהודי לקרוא את המצוות ואף לכתוב אותן.

במיוחד בגליל הם יודעים את שפתם המקומית, כמו גם את היוונית, היטב, ומסיבה זו הם נושאים שמות עבריים ויוונים כפולים, כמו יוחנן מארק, שמעון פטרוס, לוק לוציוס וכו', מה שמאשר את השוויון של יווני עם הארמית בחייהם. בדיוק כפי שמדינות נכבשו על ידי האנגלים, לאחר מספר שנים האנשים הפכו באנגלית שוטפים יחד עם שפתם המקומית.

אנו מוצאים אותם גם מדברים עם היוונים, וזהו טקסט

הבשורה של יוחנן

והיו כמה יוונים שעלו להתפלל בחג.

ואז באו אל פיליפוס, שהיה מבית צײדה שבגליל, ושאלו אותו לאמר: "אדוני, אנחנו רוצים לראות את ישוע."

אז בא פיליפוס וסיפר לאנדרו, ואז סיפרו אנדרו ופיליפ לישוע.

האדון ישוע המשיח ותלמידיו הסתובבו בערים, כולל עשר הערים, צור וצידון, שדיברו יוונית. האם מישהו יכול לדמיין שהתלמידים לא ידעו דבר על מה שהם אומרים

האם מישהו יכול לדמיין שהאדון ישוע המשיח ישלח תלמידים לכל הבריאה בזמן שהם לא ידעו יוונית, השפה המדוברת ביותר בעולם

בשורת מרקוס ט"ז:

לכו לכל העולם והטיפו את הבשורה לכל הבריאה. מי שמאמין וייטבל ייוושע, ומי שלא מאמין יידון.

בשורת מתי:

אז בא ישוע ודיבר אליהם לאמר: כל הרשות בשמים ובארץ ניתנה לי. לכו לכן ועשו תלמידים של כל העמים, והטבילו אותם בשם האב והבן ואלוהים. רוּחַ. ולמד אותם לשמור את כל אשר ציוויתי אותך. והנה אני איתך תמיד, עד סוף הימים. אמין

גם אם ברור שתיעשה פשרה עם הספקנים ולא ידברו על עבודת רוח הקודש, כיצד יוכלו אז לבשר את הבשורה המשמחת לכל העולם, "בשורת הישועה", ואף לעשות תלמידים ולהטביל בשפה הארמית הזו, שנמצאת במצב של חולשה ועל סף הכחדה, ושאר העולם לא יודע את זה

במקום זאת, הוצגו בתיקים המשפטיים כמות גדולה של מילים בעברית וארמית, המאשרות שכל בשורה נכתבה ביוונית, אך מחבריה היו בעליל מרקע ארמי, כלומר, ליהודים לפני חורבן ירושלים היה רקע ארמי, אבל ידעו יוונית, ולא אחרים מדורות מאוחרים יותר שידעו רק יוונית.

אבל העדות הגדולה ביותר לכך שכל אחד מארבעת השירים ידע עברית ויוונית היא הציטוטים שלו מהטקסט העברי ולפעמים מטקסט השבעים היווני בחלק מהטקסטים שבהם הוא שונה מהטקסט העברי כי השבעים הוא פרשני אבל אחוז העברית הוא גדול יותר. כלומר, זוהי עדות חותכת לכך שהם שולטים בכמה שפות. כותבי הדור השני לא ידעו רק יוונית, אחרת היו מצטטים רק מהשבעים. אלה הוצגו בהרחבה בקובץ הציטוטים של הברית החדשה מהברית הישנה וגם בתיקים המשפטיים.

במקום זאת, בתיקים אלה הוצג כמה חוקרים אישרו שהכותבים, למרות ידיעתם ביוונית, שפתם המקורית הייתה ארמית ברורה.

לשים לב למשהו חשוב, גם אם יש להודות במידה המקסימלית ובהתאם לטענות הספקנים, שהמיסיונרים, במיוחד מארק וג'ון, כשכל אחד מהם היה דייג, לא ידעו יוונית ולא שלטו בה. . האם זה העיתוי של כתיבת הבשורות

אירוע זה התרחש לפני שנת לספירה. לאחר מכן, כל מיסיונר יצא להטיף במקומות רבים ששפתם הייתה יוונית, כולל אסיה הקטנה, מצרים ועוד, שדיברו רק יוונית, ואיש לא חולק על כך.

מארק, שכתב את הבשורה שלו יותר מעשר שנים לאחר עלייתו של אדון התהילה, ויוחנן, שכתב את הבשורה שלו יותר מ-שנה אחרי, האם כל אחד מהם הטיף במדינה שדיברה יוונית, בין אם בילה יותר מ-שנים או שנה במדינה שדיברה יוונית בלבד, ובמהלך כל זההאם לא למד יוונית טוב

האם אתה יכול לדמיין מישהו מהגר ממצרים ליוון וחי ביוון בין ל-שנים וממשיך להיות בור לחלוטין ביווניתאדם שולט בשפה שלא הכיר כלל תוך פחות מ-שנים, ובתוך פחות מ-שנים הוא מדבר וכותב אותה בצורה שוטפת, לא תוך שנה. העולים שלטו בשפה של מדינת העלייה, בדיבור ובכתב, תוך פחות מחמש שנים. החשד הזה היה ועודנו חסר בסיס ואינו לוקח בחשבון אירועים היסטוריים כי הוא לא נכון.

למעשה, כמה מבקרים אמרו את ההיפך. הם האשימו את המיסיונרים, במיוחד את יוחנן האהוב, שבגלל שהם יהודים, הם לא ידעו יוונית טוב, אז הם טעו ביוונית בבשורתם. גם על זה ענו חוקרים רבים , והובאו דוגמאות לראיות בתיק.

האם יוחנן האהוב טעה בכינויים ובכינויים יחסיים

האם ג'ון עשה שגיאה דקדוקית על ידי הוספת וואו נוסף

המבקרים אומרים שתלמידיו של ישו היו יהודים שלא ידעו יוונית טוב, אז הם טעו, ואחרי שהגיבו להם, אחרים אומרים ההפך ואומרים שהם לא יהודים, כי שפתם היוונית רהוטה, ולכן הם לא יודעים ארמית. . כלומר, התוקפים אומרים את אותו הדבר וההיפך שלו. העיקר שהם רק מייצגים את התנ"ך בצורה שגויה בכל דרך שהיא, גם אם הוא לא ישר. למרות שברור ששפתם היא ארמית במקור והם יודעים יוונית.

זוהי תגובה קצרה עד כה, אך הפרטים נמצאים בקבצים הקודמים. אם מישהו מחפש נקודה ממה שהוצג כאן בקצרה, הקורא הישר ימצא לכך הוכחות בנושאים המפורטים שאליהם התייחסו.

לפעמים אומרים את הדברים הבאים

אותו מתנצל יודע שמתיו לא כתב במקור את הבשורה שלו ביוונית, אלא כתב את הבשורה שלו בעברית או בעברית.

חצי אמת גרועה משקר, אז הטקסט של מה שהוצג בקובץ

הבשורה הקנונית של מתי וכותב הבשורה

הרעיון של מה נלמד בבתי ספר של יום ראשון:

כמו כל אדם נוצרי שנולד בשנות השבעים והשמוניםבבתי ספר של יום ראשוןבשורת מרקוס נכתבה על ידי מרקוס, אחד מחסידי תלמידיו של ישובאשר לבשורת לוקס, היא נכתבה על ידי מרקוס. לוקס השליח, תלמידו של פאולוס השליח..."

אני מאוד מופתע מאיכות בתי הספר שמדברים עליהם כאן. האם בתי הספר של יום ראשון בשנות ה-וה-לימדו שמרק היה אחד מתלמידיו של ישו ולוקס היה תלמידו של פאולוסהאם בתי ספר פרטיים אלה של יום ראשון לימדו תורות ביקורתיות מערביות בשנות ה

בתי ספר של יום ראשון לימדו ועדיין מלמדים שמרק הוא אחד משבעים השליחים ולא אחד מחסידיו של תלמידי המשיח. הוא תלמידו של ישו כי הוא אחד מהשבעים וגם קרוב משפחה של השליח ברנבא, ומילון התנ"ך אומר זאת. אתה גם יודע שלוקס הוא אחד משבעים השליחים ואחד מתלמידי אמאוס. זו הסיבה שבתי הספר של יום ראשון לימדו בשנות ה-וה-, מההתחלה ועד עכשיו, שכותבי הבשורה, שניים מתוך תלמידים ושניים מתוך שליחים, היו כולם עדי ראייה.

אבל התורות הביקורתיות המערביות הן אלו שאומרות שמארק היה אחד מחסידי התלמידים ולוקס היה תלמידו של פאולוס, וזה נדחה לחלוטין בכנסייה המזרחית, וכשכמה התחילו לומר זאת לאחרונה, בציטוט סופרים ביקורתיים מערביים, הם נענו בראיות המעידות על טעות דבריו. איך תורות בית ספר קופטיות של יום ראשון יכולות לטעון דברים שהם לא אומרים זה מדגים את חוסר האמינות של רעיונות או חוסר ידע.

הרעיון של הגוף השלישי

הבשורות עצמן כתובות בגוף שלישי, מה שמצביע על כך שמי שכתב את הבשורה לא השתתף באירועים."

מה ההוכחה החיובית לכך שהגוף השלישי מתכוון לכך שהכותב לא השתתף באירועיםאין הוכחות חיוביות לכך. האם כל מי שכותב בגוף שלישי הופך ללא עד

בעבר הוסבר כי צורת הגוף השלישי היא השיטה הנפוצה בתקופה זו ואף כעת באירועים בהם משתתף הכותב. בכתביו של יוסף בן מתתיהו, בחלק שבו דיבר על ענייניו שלו במלחמה ב, כדיבר בגוף שלישי. אף מבקר לא מטיל ספק שיוספוס הוא הסופר, למרות שהוא משתמש בסגנון גוף שלישי.

וגם כתבי קסנופן, יוליאן, פרוקופיוס וקסנופון. אפילו כתבים מצריים ואשוריים עתיקים נכתבים לעתים קרובות בגוף שלישי, כמו ניצחונותיו של תותמוסיס השלישי, ואנו מוצאים זאת בספר דברי הימים של פעם, חלק ב', עמ'.

למעשה, הקוראן השתמש בגוף שלישי פעמים, כמה פעמים שהקוראן השתמש בתואר אלוהים, למרות שהדובר הוא אלוהי האסלאם.

היא מפורסמת בספרות העתיקה. ההערכה היא שמהיצירות הספרותיות העתיקות הן בגוף שלישי. ואכן, יצירות של קסנופון, הן בגוף שלישי, והן. סופרים היו בין אלה שהובילו את ספרותיות מפורסמות מתקופה זו, כמו המלחמה בעצמם.

ועוד כתבים יהודיים עתיקים

במקום זאת, המורים הקדמונים נהגו ללמד את תלמידיהם לכתוב על עצמם בגוף שלישי

אדרבא, הספר הוא בזמן הווה, אם זה לא הכרחי לחלוטין והכותב מנסה להימנע מכך, אז הוא מבטא את הנרקיסיזם בסופר. אפשר לספק על כך עשרות התייחסויות בנוסף למה שהיה שהוצג עד כה.

במקום זאת, סגנון הגוף השלישי הוא עדיין הסגנון המועדף בכתיבת עבודות אקדמיות, כגון עבודת מאסטר תחת הכותרת של השיטה הנעדרת ודוקטורט, וגם בסגנון הסיפורי הקשור לכותב. כפי שאומר הספר

ישנן שיטות רבות לבניית רומן או סיפור, שהחשובות שבהן הן סגנון הקריינות המספרוסגנון הגוף השלישי"

סגנון הגוף השלישי הוא היכולת להיפטר מהאגו, לזהות ולהתמוסס להיבטים של הרומן, וסגנון הגוף השלישי הוא המסוגל ביותר להציג את הרומן....

לפיכך, הרומן מוצג לא כעניין של גאווה

הוא מדגים את היצירתיות והיכולת של הכותב למשוך את הקורא לפרטי ולחלקים של הרומן, פרק אחר פרק, עד הסוף, שעשוי להיות פתוח או סגור, קלאסי.

בהתייחסות לסגנון ההווה או המספר, זהו סגנון חסר רהיטות עתיקה, וסגנונו של המספר מחליש את הרומן ואינו מעניק למספר חופש ביטוי מכיוון שהמספר המספר אינו מסוגל לספק אבחנה נכונה של המספר. אירועים כי המספר מעוניין להראות אני במקום הוא.

על כך צויין בתיקים המשפטיים בראיות רבות לשניהם, כי למרות שהכותב מדבר בגוף שלישי, הוא עד ראייה מנוסח דבריו ומהראיות הפנימיות והחיצוניות. זה הוסבר גם ב

הקנוניות של ספר ההתגלות, יוחנן התאולוג וכותב הספרים

אפילו יותר חשוב מזה הוא שיוחנן האהוב, למרות שבבשורה שלו הוא השתמש בסגנון גוף שלישי, הוא גם אישר שהוא אחד מהתלמידים ועד ראייה שאושר על ידי הכנסייה.

הבשורה של יוחנן

זה התלמיד המעיד על הדברים האלה וכתב את הדברים, ואנחנו יודעים כי עדותו אמת.

אדרבה, הוא כתב בסגנון הנוכחי, כלומר בגוף ראשון

ודברים רבים אחרים שישוע עשה, אם הם היו כתובים אחד אחד, אני לא חושב שהעולם עצמו יכול להכיל את הספרים הכתובים.

ואכן, סגנון הפנייה מהגוף השלישי לנמען, ג'ון השיג את סגנון הקשב

גם לוק האוונגליסט השתמש בשפה הנוכחית, כלומר בגוף ראשון

בשורת לוקס

מאחר שרבים החלו לחבר סיפור על הדברים שאושרו בינינו,

כשם שהם נמסרו לנו על ידי אלה שמלכתחילה היו עדי ראייה ושרי הדבר.

גם חשבתי, מאחר שעקבתי בקפידה אחרי הכל מההתחלה, לכתוב לך ברצף, תיאופילוס המצוין ביותר,

למרבה הצער, כרגיל, מי שתוקפים את הספר לא בדקו אותו ולכן עשו את הטעויות הללו. האם תהיה התנצלותכרגיל, דעתם מוסחת על ידי שימוש בגיליונות קודמים כדי להעלות חשדות אחרים על מנת לכסות על טעויותיהם שנחשפו כאן. או לתפוס דברים על ידי שינוי המשמעות של המילים שלי באמצעות כשל איש הקש.

רעיון השמות לא קיים

הבשורות עצמן לא נשאו את שמות הכותבים שלהן."

נושא זה נענה בעבר בהרחבה, והובהר כי רבים מהכתבים של תקופה זו לא נשאו את שם מחבריהם, ושמות הכותבים הועברו רק בהתייחסות אליהם. אפילו יוספוס, לא כולם. יצירותיו נשאו את שמו בתוך יצירותיו, והוא לא הזדהה בהןבהתחלה.

זה בנוסף להוכחות הרבות בכל בשורה

על שמו של כותב הבשורה בתיק המשפטי של כל בשורה בפירוט

הבשורה הקנונית של מתי וכותב הבשורה

הקנוניות של בשורת מרקוס וכותב הבשורה

הבשורה הקנונית של לוקס וכותב הבשורה

הקנוניות של בשורת יוחנן וכותב הבשורה

יש כמות עצומה של עדויות המאששות באופן סופי את שמותיהם

זה גם נענה ב

תגובה לסרטון הסתירות בין ארבעת הבשורות

וגם

קריטריונים לאמינות ארבעת הבשורות

מתי.

הסיבה היא שבשורה כזו נחשבת לבשורה הראשונה או לאחת מהראשונות. אם היא הייתה מורכבת, היה מוצב עליה שמו של אדם חשוב, כמו פטרוס או ג'יימס. הסיבה היא ששמו של מתיו המוניטין לא היה טוב לפני שהיה תלמיד, במיוחד ליהודים, כי הוא היה גובה מס עבור הרומאים, וזה בעיני היהודים נחשב בוגד. זה מאשר שאכן, מתיו אל-באשיר היה מחברו.

זה מאשר שהספרים שנכתבו על ידי הגנוסטים בסוף המאה השנייה, שהם ייחסו בכזב לתלמידי ישו, שמו עליהם את השמות החשובים ביותר, כמו פטרוס, ג'יימס, תומס ואחרים, אך הם לא עשו עליהם את השמות החשובים ביותר. לייחס את הבשורה בשם מתיו.

זוהי גם עדות לכך שמרקוס הוא למעשה מחבר הבשורה ולא האחרון. היא מיוחסת למרקוס, בנוסף לראיות החומריות. כמו כן, מעשה השליחים מדבר על מרקוס בקצרה רבה, תוך הסבר על המחלוקת או המריבה בין פאולוס לברנבס בגללו. זה דבר שלא רצוי לייחס את הבשורה השנייה לאדם שגרם למחלוקת בשירות. אלא הוא נחשב לראשון. סיבה למחלוקת בשירות ולמחלוקת של משרתים. אלא אם כן הוא היה בעצם מחבר הבשורה, אז הם אומרים את האמת למרות ההיסטוריה הבלתי מובנת, ויש כאלה שאפילו רואים בכך מביך.

אם מישהו אחר היה כותב את זה ורוצה לייחס את זה, הוא היה מייחס את זה לג'יימס, לפטרוס או לכל אחד מהשלושה שהיו מיוחדים למשיח.

כמו כן, בשורת לוקס מיוחסת לאדם שנחשב לאחד משליחי המשיח ואינו מפורסם כלל, אילו הבשורה הזו הייתה מורכבת או מזויפת, היא הייתה מיוחסת למישהו אחר מלבד לוקס, כמו פטרוס. , תומס, ג'יימס או אנשים מפורסמים אחרים. העובדה שזה יוחס ללוק מאשרת שזה נכתב בפועל על ידי לוק.

הרעיון של מקור השמות על פה בלבד

"קיבלתי את שמותיהם דרך המסורת שבעל פה."

בקצרה מאוד. זה שגוי לחלוטין, שכן המסורת שבעל פה והקללות הן אסלאמיות ואחרות, בעוד שהמסורת הנוצרית נכתבת מהמאה הראשונה על ידי תלמידי התלמידים שהיו עדי ראייה ותלמידי עדי ראייה כמו פוליקרפוס, יוסטינוס, קלמנט, אירנאוס, ומאוד רבים אחרים, כלומר, לא היו רק קללות בעל פה, כפי שטוענים הספקנים בחוסר יושר. בנוסף לרשימות המשפטיות ואחרות, יש כמות עצומה של ראיות אלו בתיק המשפטי של כל אחת מהן, לא בעל פה.

הרעיון לדחות את תאריך כתיבת כל ספר

"עשורים של שנים, מי שיגיד לך"

כמו כן, עדויות לשוניות, אירועים גיאוגרפיים, היסטוריים ואינטלקטואליים סביבם, עדויות כתובות, דברי אבות ומחקרים מלומדים על זמן כתיבתה הוצגו בתיק המשפטי של כל בשורה בדייקנות, ובחלקם לא נמצא עשרות שנים "שלטענתם. אין טענה "הוא אומר לך

ציין פרשנות ישועית

באשר לציטוט הפרשנות השולית בישועי, שאליו נוקטים התוקפים תמיד, הדבר הוסבר שוב ושוב.התרגום הישועי, שהושלם בשנת לספירה ע"י האב הישועי אוגוסטינוס, ובו האבות הישועים פיליפ קוך, יוסף רוז, וג'וזף פאן השתתפו, וגם תרומותיו של השייח' איברהים אל-יזיג'י, לא כללו הערות שוליות אלו. באשר להערות השוליות הביקורתיות, הן נוספו ב-, יותר ממאה שנה מאוחר יותר. היא בוצעה על ידי קבוצה ביקורתית שלעתים קרובות הייתה רדיקלית, לא מסורתית או אפילו ביקורתית במידה. הערות השוליים אצל הישועים אינן טענה כלל, ואף מבקרים רבים חזרו בהן מאוחר יותר ממה שנכתב בהן, אך הן עדיין קיימות בשולי הישועים.

כמובן, בניגוד לישואיות, אפשר להציג מאות התייחסויות נוצריות הטעות בישועיות במה שאמרתי.

אך למרות זאת, הפירוש בישועי הוא על האוסף ולא על תולדות הכתיבה, ולכן סביר להניח שכתוב שהם נאספו.

אבל מאותו שוליים של ישועיות ביקורתית, שצוטטה, אמנם לא שומרי מסורת ולא מבקרים מתונים רבים מסכימים איתה, אבל אלו שחוזרים לעמ' או לעמ' לברית החדשה אומרים על בשורת מתי.

כלומר, לא אומרים לספירה, אלא בין ל-או לפני כן. גם בחלק זה, הם מסבירים את השושלת שלו למתיו גובה המס, תלמידו של ישו

גם בסמכותו של מרקוס השליח בעמוד או בעמוד של הברית החדשה אומרים

הם אומרים, "זה כמעט פה אחד", שוב, "קונצנזוס", שזה נכתב לאחר רדיפת נירון בשנת לספירה, והקטע שלפני זה מאשר את השושלת שלו לשליח מארק.

וכך גם בשאר הבשורות. אז למה הספקנים חותכים קטע כדי לתמרן את המשמעות שלומבלי לספק את הנאמר בפירוט בטקסט מאוחר יותר

הרעיון של הבשורות הסינופטיות

הבשורות הסינופטיות הזיזו פסקאות זו מזו."

מה ההוכחה לכך שדמיון פירושו העברה אחד מהשניאבל מהו החלק הזהה שהם טוענים שהוא מעבירבכל מה שנטען, כל מיסיונר מדבר בסגנון שלו כי הוא עד ראייה, מה שמכחיש בבירור העברה מאחרים. אבל גם אם זה היה מוותר, מה זה מכחיש שהכותבים הם ארבעת המיסיונרים

לגבי הספקות הצדדיים ואחרים, אלו נענו בפירוט בעבר, וכדי לחסוך זמן, יוצגו רק הקישורים כי כולם מועתקים מכתבים סקפטיים קודמים ונעננו.

חשד לאירוע טיהור בית המקדש ותביעת ההצלחה

המקרה של טיהור המקדש התרחש בתחילת או בסוף שירותו של המשיח, והאם זה היה פעם או פעמיים

התשובה נמצאת בקישור הזה

'מתי האדון ישוע טיהר את בית המקדש, בתחילת או בסוף כהונתומתי, מרקוס, לוקס, יוחנן ב

ברור שמדובר בשני אירועים, לא התאמה, והנסיבות בכל אחד מהם מבהירות זאת היטב. מה מונע מהאדון ישוע המשיח לטהר את בית המקדש פעמייםמה ההוכחה החותכת לכך שזה קרה פעמייםמה מנע מיוחנן האהוב, שהונחה על ידי רוח הקודש, מלכתוב על האירוע בהתחלה כי המיסיונרים כתבו את האירוע האחרון

למרות התגובה הברורה עם הדעה שמדובר בשני אירועים, קיימת דעה נוספת שנאמרה על ידי מר. מאן, דר. פירס, הם אירוע אחד, אבל יוחנן לא הולך לפי הסדר ההיסטורי כי באותו פרק הוא מדבר על תחיית -פריסטלי, ו. המתים, ועל שאר הפרק מתאים לדבר לפני צליבתו. אכן, יוחנן האהוב אינו דבק לפעמים בסדר ההיסטורי, אלא מתמקד בנקודות החשובות רק בגלל שהוא מתעניין בתיאולוגיה.

בחזרה, התגובה כאן היא בבירור בדעה שמדובר בשני מקרים, ואין זו פיוס, אלא עדות ברורה לכך שהאדון ישוע הכריז שהוא בעל המקדש מראשיתו ובסופו, במיוחד. מאחר שאבות הכנסייה המוקדמים, כולל תלמידיו של יוחנן עצמו, אמרו זאת, כך שהם שני מקרים, לפי ההסבר שלהם, כי הם כתבו את מה שהם למדו מיוחנן האהוב עצמו. מה שחשוב הוא שמי שפוסל את שתי הדעות על הסף, מטרתו היא רק להטיל ספק ולא ללמוד היטב.

לגבי ג'ון, מדוע הוא לא הזכיר את השנייםיוחנן, בהדרכת רוח הקודש, משלים את מה שהמיסיונרים לא כיסו. אבל זה ההרגל של הספקנים.גם אם ג'ון היה מזכיר את השניים, הם היו אומרים "למה החזרה", כמו שאמרו קודם.

חשד להכחשתו של פיטר.

לעולם לא לפני שהתרנגול יקרא. הבדלים באישיות."

כאן מתבקשים הספקנים לומר זאת באופן מוחלט. מאיפה הם השיגו את זהמה שחשוב הוא שהחשד הזה נענה בפירוט בראיות בכתב ב:

סיפור התכחשותו של פטרוס למשיח

שימו לב שכלליות אין פירושה אי דיוק. אי ציון מספר עורבי התרנגול אין פירושו חוסר הסכמה.מרק האוונגליסט הזכיר את הפרטים והעורב פעמיים, בעוד שאר האוונגליסטים התמקדו בעורב האחרון והחשוב ביותר בו נזכר פטרוס והניעו אותו לחזור בתשובה ולבכות מרה. חלקם המתמקדים באחרון בלבד אינם מכחישים את קיומו של עורב קודם. כמו כן, תיקון מהיר לספקנים, אין ביטוי ערבי שאומר שגבר הוא שפחה

לגבי החשד לסעודה האחרונה ועיתונה

אלה הוסברו בפירוט ובהתייחסויות יהודיות

תגובה לטענה בדבר הבדל בין שלושת הבשורות לבשורת יוחנן לגבי מועד סעודת הפסח

האסון הגדול ביותר הוא שכל הספקנים הרבים הללו שדיברו על החשד הזה אינם מודעים לעובדה שיש שתי ארוחות פסח ליהודי הגליל ויהודי הפזורה, ולמעשה זה נמשך עד היום. מי שמכיר את הספקנים האלה, נא רק להזכיר את המילה "סדר שני" ולבדוק שוב כדי להבהיר את מידת בורותם.

מה שחשוב הוא שתמיד יש טענות סותרות שמתבררות כאי הבנה של הספקן או סירוב להבין. אף אחד מהם לא הוכיח שגיאה כלשהי בספר בכל הניסיונות. כולם, בלימודם, הם למעשה השלמה ולא סתירה.

הדבר חל עליו בדייקנות מדע חקירות המשטרה בשילוב סיפורי העדים. למשל: הם בוחנים את הקריטריונים של אמינות כל דובר בנפרד. אם העדים מסכימים על כל הפרטים הבסיסיים והמשניים לחלוטין, דהיינו, זה מגביר את הספק לגבי ההסכמה שלהם, אבל אם הם מסכימים על הבסיס וחולקים על חלק מפרטי המשנה ללא סתירה. זה מאשר את אמינותם. אכן, חייבים להיות כמה הבדלים, גם אם הם היו באותו חדר והוא נמצא באותו חדר. מדברים על משהו שקרה שם כי הם היו במקומות שונים בחדר, או אפילו תאונה בכביש.

יכול להיות שעד אומר על מייל ועד אחר אומר אחרי מייל, ושניהם אומרים אמת כי הראשון מזכיר. הנקודה הקרובה ביותר והשנייה אומרת את הסימן האחרון שקרא. עד אומר "קול" ועד אומר "קולות", כי הראשון הוא קצר ומתמקד בצליל הבסיסי והסופי, ואילו השני מדבר על פרטים לפני הבסיס. אבל הם היו משקרים אם אדם אחד יזכיר שם של דרך והשני יזכיר שם של דרך אחרת. או שהם גם ישקרו אם אחד מהם היה אומר בדיוק בתמרור מייל והשני היה אומר בדיוק ב-מייל. שלט ואחד מהם הזכיר קול פיצוץ במנוע מעצמו והשני אמר שהם פגעו בצבי בכביש. זו סתירה ולא השלמה לא מכוונת.

מכיוון שכל אחד מהם קובע מנקודת המבט שלו באופן שלא בכוונה משלים, הדבר מאשר את אמינותו. הם מאשרים זה את זה באמצעות כלל חשוב מאוד, שהוא

הצהרת תמיכת עד ראייה שלא בכוונה

כל עד ללא כוונה להשלים את עדותו של עד אחר. זה אומר:

עדי ראייה לא מכוון תומך או מבהיר את החלק הלא ברור של הצהרה אחרת.

לחשוף משהו שנשאר בחוץ על ידי אחר

כל עד שני מבלי שהתכוון לאשר את דבריו של עד ראייה אחר בנקודה מעורפלת או מזכיר פרטים בנקודה שהראשון לא ציין את פרטיה.

לדוגמא, מתי אומר שהם הכו אותו וביקשו ממנו לחזות מי היכה אותו במתי כ"ו, , וזה לא מקובל שהם היכו אותו ויגידו לו מי היכה אותך, ולכן צפוי שהוא ראה את זה.

אבל אנו מוצאים את לוקס אומר שכיסה את עיניו בלוקס כ"ב:, וזה היה בהדרכת רוח הקודש, למרות שהוא לא התכוון להסביר את מה שאמר מתיו הופך ליותר ברור ומבינים שהוא צדק. לפיכך, מה שאמר מתיו המסתורית. לפיכך, מה שאמר מתיו הופך ליותר ברור ומבינים שהוא צדק. לפיכך, עדותם של השניים אמת לחלוטין. כי לוק, מבלי שהתכוון לכך, הבהיר נקודה דו-משמעית בדבריו של מתיו, שחלקם יתנגדו לה מאוחר יותר.

אפילו בדוגמאות שהוזכרו, למשל אירוע טיהור המקדש, שלושת האוונגליסטים מתיו, מרקוס ולוקס מדברים על טיהור המקדש בתום כהונתו, אך עדותם תדגיש נקודה מסתורית או א. שאלה שלא בכוונה הבהירו, ולכן האדון ישוע המשיח, למרות שהלך לבית המקדש בחג הפסחא שלוש פעמים, מדוע לא טיהר אותו אלא בפעם הרביעית לפני צליבתו? יוחנן האהוב מסביר בלי כוונה נקודה על אירוע הטיהור בהתחלה, כלומר האדון ישוע המשיח לא חיכה עד הסוף, אלא הבהיר זאת מההתחלה. יוחנן האהוב לא התכוון להבהיר את דבריהם, רק בהדרכת הנביא

ח' אלקודס הזכיר את מה שלא הזכירו, אך עם עדותו הושלמה הנקודה המעורפלת שעלולה להטיל ספק.

גם בשנייה ובסיפור הכחשתו של פטרוס והחשדות הרבים והטענות הרבות להבדלים הנטענים על ידי הספקנים.אם כל נקודה נבדקה היטב כפי שהוצגה בתיק התגובה, היה ברור שהאוונגליסט שמזכיר אותה משלים הדרכה של רוח הקודש, למרות שהוא מבהיר בלי כוונה את מה שהאחר או אחרים הבהירו ומבהיר שזה הסכום של זה. זה מספר רב של אנשים, לא יחידים נפרדים. אלא, זה מסביר את סיבה לפחדו של פיטר משפחה בשל נוכחותם של אחרים.כלומר מבלי להתכוון להבהיר נקודה מסתורית, ולכן פיטר מפחד משפחה מספר פעמים.

באשר לשלישי, שהוא עיתוי סעודת הפסח, דיברו שלושת המיסיונרים על ארוחת הפסח הגלילית הראשונה ועיתוי הצלב בסעודת פסח ירושלים. אבל כרגיל, תהיה נקודה מסתורית, שהיא איך המשיח אכל את ארוחת הפסח ונצלב בפסח, אם לא נצלב בפסח, אז זה לא פסח שלנו. אז יוחנן האהוב מגיע ללא כוונה אישית, אבל בהדרכת רוח הקודש, מבהיר שעיתוי הצליבה היה דווקא בארוחת הפסח היהודית הירושלמית, לא בזו הגלילית.

גם מתיו, מארק או לוק לא התכוונו להבהיר את דבריו של ג'ון, וגם ג'ון לא התכוון להבהיר את דבריהם. זו מבחינת הבוחנים השלמה, וגם לפי כללי החקירה הפלילית הם מוצאים שזה מאשר את האותנטיות ו ההיסטוריה של האירועים ושהם עדים כנים, כי אם הם לא היו כנים, או אם הם מסכימים על עדותם, לא היינו מוצאים משהו משלים כזה. זה מה שנמצא כל הזמן בבשורות.

הרבה יותר יוצגו בנושאי קריטריונים לאמינות המקרא.

ידוע לנו המוסלמים שאלוהים הכל יכול גילה את הבשורה לנביאו ישוע עליו השלום, אבל כאשר למדתי כמה דברים על הנצרות, הם אמרו לי שהבשורה לא הובאה על ידי ישו, אלא נכתבה על ידי תלמידיו של ישו לאחר צליבתו (או לאחר שאלוהים העלה אותו אליו כמו בקוראןכיצד נוכל לשלב את שתי ההיגדים

אין הבדל או סתירה בין שני האמירות, ברוך השם, כזה שצריך לשאול על צירופם, אלא הסיבה לבעיה של השואל היא שהוא עירב שני עניינים שיש להאמין בהם, ו. שניהם אמת, השבח לאל:

באשר לעניין הראשון, זוהי הבשורה שגילה ריבונו של עולם, לנביא האל, ישוע עליו השלום. האמונה שאלוהים הכל יכול גילה ספר לנביאו ישוע, וששמו של ספר זה הוא הבשורה, היא אחד מיסודות האמונה ועמודי התווך שלה שיש להאמין בהם; אללה אומר:

השליח האמין במה שהתגלה לו מאדונו, וכך גם המאמינים. כולם מאמינים באלוהים ובמלאכיו ובספריו ושליחיו. אין אנו מבחינים בין אף אחד משליחיו. והם אומרים: "שמע וצייתנו. הסליחה שלך, אדוננו, ואליך השיבה." אלבקרה והוא, יהי רצון ושלום ה', אמר לגבריאל כששאל אותו על אמונה, ב. החדית' הידוע שלו: אמונה היא להאמין באלוהים, במלאכיו, בספריו, בצאצאיו וביום האחרון, ולהאמין בגורל, בטוב וברע שבו. מוסכם

כמו"כ אי-אמונה בזה או הספק בו הוא הטעיה ואי-אמון בה' אלקיך. אמר הקב"ה: הו האמנתם, האמינו בה' ובשליחו ובספר אשר נשלח אל שליחו ובספר אשר יש לו. נשלח מקודם, ומי שלא מאמין באלוהים ובמלאכיו ובספריו ושליחיו וביום האחרון אכן תעה רחוק. אנ-ניסה/

וַיֹּאמֶר ה' אֱלֹהִים: אכן, הכופרים בה' ובשליחיו ורוצים להבדיל בין ה' לשליחיו ואומרים: "אנחנו מאמינים בחלקו, וכופרים בחלקו", ורוצים ש"קח דרך". בין זה. אלה הם באמת הכופרים. והכנו עבור הכופרים עונש משפיל." אנ-ניסה: באשר לעניין השני, זו הבשורה, או ליתר דיוק, הבשורה. וזהו. בידי הנוצרים כיום; למרות שאחד מיסודות האמונה שלנו הוא האמונה בבשורה שהתגלתה לישו, אנו גם מאמינים שאין עוד בידי אנשים ספר כפי שאלוהים גילה אותו, לא הבשורה ולא שום דבר אחר, מלבד הקוראן. 'אן. למעשה, הנוצרים עצמם אינם טוענים שהספרים שבידיהם התגלו כך מאלוהים, אלא הם אינם טוענים שמשיח עליו השלום הוא זה שכתב אותם, או שהם היו, לפחות, שנכתב בזמנו. האימאם אבן חאזם, ירחם ה' עליו, אומר באל-פסל פי אל-מילאל

אין לנו צורך לטרוח בהוכחות שהבשורות וספרים נוצריים אחרים אינם מאת אלוהים הכל יכול ולא ממשיח עליו השלום, שכן היינו צריכים שבתורה ובספרים המיוחסים לנביאים עליהם השלום, שהם עם היהודים, כי רוב היהודים טוענים שהתורה שבידיהם התגלתה. מאת הקב"ה דרך משה עליו השלום ולכן היינו צריכים לבסס הוכחה לפסול טענתם בכך. ולגבי הנוצרים, הם הספיקו לנו בכל ההיצע הזה, כי אין הם טוענים שהבשורות התגלו מאת ה' אל המשיח, וגם לא שהמשיח הביא אותם אליהם, אלא כולם היו ראשונים. מהאחרון שבהם. , האריס, המלכית, הנסטוריאנים, היעקוביטים, המארונים והבולקנים,

הם אינם שונים בכך שהם ארבע תולדות שנכתבו על ידי ארבעה אנשים ידועים בזמנים שונים: הראשון שבהם הוא היסטוריה שכתב מתיו הלוי, ה. תלמידו של ישו, תשע שנים לאחר עלייתו של ישו עליו השלום, והוא כתב אותו בעברית בארץ יהודה שבלבנט, מדובר על כעשרים ושמונה עמודים בכתב יד בינוני, והשני הוא היסטוריה שנכתבה מאת מארק מרקתלמידו של שמעון בן יונה

, הנקרא פטרה, עשרים ושתים שנה לאחר עליית המשיח עליו השלום. הוא כתב את זה ביוונית בארץ הרומאים אנטיוכיה. אומרים ששמעון הנ"ל היה זה שחיבר אותו ואחר כך מחק אותו. שמו מראשיתו ושושלתו לתלמידו מרקיש, הוא מורכב מעשרים וארבעה דפים בכתב בינוני, ושמעון הנ"ל הוא תלמידו של ישו. השלישי הוא היסטוריה. נכתב ע"י לוקס הרופא האנטיוכיאי, גם הוא תלמידו של שמעון, פטריארך.

הוא כתב אותו ביוונית לאחר שכתב אותו מרקיש הנ"ל. הוא בגודל של בשורת מתי. הרביעי הוא היסטוריה שכתב יוחנן אבן סידהאי, תלמידו של ישו כשישים שנה לאחר עלייתו של ישו, הוא כתב אותו ביוונית, המורכב מעשרים וארבעה עמודים בכתב יד בינוני.

שייח' אל-אסלאם אבן תימיה אמר בתשובה הנכונה

באשר לבשורות בידי הנוצרים, מדובר בארבע בשורות: בשורת מתי, לוקס, מרקוס ויוחנן. הם מסכימים שלוקס ומרקוס לא ראו את המשיח, אלא מתיו ויוחנן ראו אותו, וכי ארבעת המאמרים האלה, שהם קוראים להם הבשורה, והם יכולים לקרוא לכל אחד מהם בשורה, נכתבו על ידי האנשים האלה לאחר שהמשיח הוקם; הם לא הזכירו בו שזה דבר אלוהים וגם לא שהמשיח העביר זה מאלוהים, אלא הם ציטטו בו דברים מדברי המשיח ודברים ממעשיו ומניסיו

אז הספרים האלה שנכתבו אחרי המשיח לא נשארו בצורה הזו שבה נכתבו בפעם הראשונה. העותקים הראשונים נעלמו, ואבדו מידיהם של אנשים במשך תקופה ארוכה. אבן חאזם אומר:

באשר לנוצרים, אין מחלוקת בין מי מהם או לאף אחד אחר לגבי העובדה שרק מאה ועשרים איש האמינו במשיח במהלך חייו...וכל מי שהאמין בו היה נסתר ופחד במהלך חייו ואחריו. קראו לדתו בסתר ואיש מהם לא גילה פניו. להתפלל לדתו, ודתו אינה מתגלה, וכל הדבקים בה נהרגים....

אז הם נשארו במצב הזה, לא הופיעו כלל, ולא היה להם מקום בו יוכלו להיות בטוחים במשך שלוש מאות שנה לאחר עליית המשיח עליו השלום.

במהלך אותה תקופה הבשורה שהתגלתה מאלוהים הכל יכול נעלמה, מלבד כמה פרקים שאלוהים הכל יכול שמר כראיה נגדם וכחרפה להם, ולכן הם נשארו כפי שהזכרנו עד שהמלך קונסטנטינוס התנצר. מכאן ואילך, הנוצרים הופיעו וגילו את דתם, התאספו והאמינו.

וכל דת שהייתה כזו, אי אפשר שתהיה בה תוקף של העברה מתמשכת, בגלל ריבוי העניינים הפנימיים המתרחשים במה שנחשב רק כסוד מתחת לחרב, שאין אנשיו מסוגלים להגן עליו. או למנוע את חשיפתו.

אותופרק ב/

בנוסף להפרעה עצומה זו בשרשרת ההעברה של ספריהם, העולה על מאתיים שנה, בשרשרת ההעברה הגבוהה ביותר, הספרים הללו לא נשארו בשפה שבה כתבו אותם אנשיהם בפעם הראשונה, אלא הם היו. תורגמו מאותן שפות, ולאחר מכן תורגמו יותר מפעם אחת, על ידי אנשים לא ידועים בידע שלהם, היושר שלהם, וההבדלים והסתירות של הספרים הללו בינם לבין עצמם הם מהעדויות החזקות ביותר לעיוות שלהם ושהם אינם הבשורה שלח הקב"ה אל עבדו ושליחו ישוע, יברך אותו ה' ויתן לו שלום. הקב"ה הכול יכול דיבר אמת כשהוא אומר: ואם זה היה חוץ מאלוהים, היו מוצאים בו מחלוקת רבה

בשם ה' ישתבח לה' ותפילות ושלום על שליח ה' - יברך אותו ה' ויתן לו שלום - ואחרי:

אין ספק לגבי עיוות התורה והבשורה. ממנה:

תמיכת הבשורות בידי הנוצרים:

האם הבשורות הקיימות הן בשורתו של ישוע - עליו השלומואם מוזכר בחלקם שהוא - עליו השלום - נוהג להטיף להטיפאת הבשורה, אז היכן הבשורה הזותן לי תשובה אם אתה כנה

הבשורות הללו הן כמו ספרי ביוגרפיות וביוגרפיות, המספרים מה קרה לישוע - עליו השלום - אז אבדה הבשורה של ישו - עליו השלום, והבשורות הללו מהוות תחליף לה

הנוצרים עצמם אינם טוענים שזה התגלה מאלוהים, וגם לא טוענים שמשיח - עליו השלום - הוא זה שכתב את זה, או שלפחות זה נכתב בתקופתו

במקום זאת, הם אוונגליונים המיוחסים לבעליהם! מיוחס למתיו, מארק, לוק וג'ון! הנוצרים טוענים ששניים מהם היו השליחים, כלומר מתיו ויוחנן. באשר למרקוס, הוא היה תלמידו של פטרוס השליח, ולוקס היה תלמידו של פאולוס

חלק מכותבי הבשורות הללו היו תלמידיו של ישו מתי, יוחנן, פטרוס, יעקב, יהודהחלק מהם התנצרו לאחר המשיח ולא פגשו אותו פול ומרקוס, תלמידו של פטרוסוחלקם התנצרו. בידי אלה שלא פגשו את המשיח לוק, תלמידו של פאולוס

מתי נכתבו הבשורות הללועד שפחים פואד אמר ב"מבוא לברית החדשה" כשנשאל על מחבר בשורת יוחנן: "רק אלוהים יודע מי כתב את הבשורה הזו

כולם נכתבו אחרי שישוע - עליו השלום - הועלה לשמים, אבל באיזו שעה

האם הטקסט בהשראתו הוא אחד או יותראיפה הטקסטים מאלוהיםהתורה השומרונית, או התורה הבבליתאם הבשורה היא אחת, מי מהארבעה הוא מאלוהיםמה הייתה הסיבה לבחירה בארבעה מתוך מאה הבשורות בתחילת המאה הרביעית לספירה

כיצד נוכל להיות בטוחים בייחוסם של הספרים הללו לגברים הללואם נקבל, לצורך הטענה, שלארבעה אלו היו אוונגליונים, אז הבה לנוצרים להסביר לנו את שרשראות ההעברה שלהם המחברים אותם למחברי הבשורות הללו. אכן, חלק ממחברי הבשורות עצמם, כמו למשל. מארק ולוק, שאישיותם עדיין לא ידועה, שכן המידע עליהם דל מאוד, כך שהכי ידוע על השניים הוא שהם נקראים בשני השמות הללו. והם ליוו את פולו! המידע לא הזכיר את הידע, הדת או היושר של שני האנשים הללו, דבר שהוא חובה לכל מי שמעביר ספר קודש

הנוצרים עצמם מודים שספרים אלו לא היו ידועים עד עשרות שנים לאחר מותו של האדם שאליו יוחסו

אגרות פאולוס, כמו גם אגרות אחרות, ומעשה השליחים אינם מכילים אפילו התייחסות לאחד מארבעת הספרים הללו

אז הספרים האלה לא היו ידועים באותה תקופה, ואף אחד מהם לא קרא אותם!

אם כן, האם המסרים של השליחים הם חלק מההתגלותמה ההוכחות לכךהאם ירדה עליו רוח הקודש, או שמא הייתה זו תרבות דתית-פילוסופיתומי נתן להם השראההאם זה אלוהים, המשיח או שניהםאם התשובות לשאלות במכתבים היו גילוי; האם השאלה עצמה הייתה גילוימה ההוכחות

להלן הווידויים של הנוצרים עצמם:

הם מודים שההיסטוריה של הספרים האלה שנחשבים לספרי קודש עדיין לא ידועה.

הם גם מכירים בכך שחוקיותו לא נקבעה עד המאה הרביעית לספירה.

הם גם מכירים בכך שהאזכור המפורש הראשון של קבוצת ספרים כתובים היה על ידי ג'סטין, שנהרג בשנת לספירה, וזה לא מעיד במפורש שהם ארבעת הבשורות.

הם מודים שהניסיון הראשון להציג ולפרסם את ארבעת הבשורות הללו היה ע"י טטיאן, שאסף את ארבעת הבשורות בספר אחד שאותו כינה "הדיאטסן" בתקופה לספירה. זהו התאריך שבו קיומו של ניתן לייחס את הספרים הללו, וזהו תאריך מאוחר מאוד ממותו של מי שאליהם מיוחסים הספרים הללו, מה שמעיד שהם חפים מפשע מהם

אז הספרים האלה שנכתבו אחרי המשיח לא נשארו בצורה הזו שבה נכתבו בפעם הראשונה. היכן נעלמו העותקים הראשונים, ואבדו מידיהם של אנשים במשך זמן רב

אז הספרים הללו לא נשארו בשפה שבה כתבו אותם אנשיהם בפעם הראשונה. המקורות של הבשורות הללו נכתבו בשפה היוונית, למעט מתישנכתב בעברית, אך אף אחד מהם לא שתי השפות הייתה שפתו של ישו, שדיבר סורית, כפי שמציינים הבשורות. מי תרגם את הבשורות הללוהוא תורגם מאותן שפות, ולאחר מכן תורגם יותר מפעם אחת, על ידי אנשים לא ידועים בידע וביושר שלהם! אז איפה המקורות

וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱמֶת; כשהוא אומר: "בקרב היהודים המסוותים את המילים ממקומם הראוי" אנ-ניסה: וכן: "ואומרים שקר על אללה בעודם יודעים" אל-עמראן: וכן: ואומרים "זה מאלוהים", אבל זה לא מאלוהים. אל עמראן כל זה בניגוד לקוראן הקדוש, ולכן הוא - כבודו - לקח אחריות על שינון שלו. , ולא הפקיד את עניין שינון זה לאף אדם. אלוהים הכל יכול אמר: "אכן, אנחנו אלה ששלחנו את התזכורת, ואכן, אנחנו נהיה השומר שלה" אל-היג'ר:

הסתירה הבוטה, ההבדל הברור והטעויות שאף מוח לא יכול לקבל, שמאשרות שהוא מאדם אחר מלבד אלוהים.

המלומד רחמטולה אל-הינדי, בספרו "יזהר אל-חק", מנה הבדלים וסתירות בתנ"ך, שגיאות שאינן תקפות בשום פנים ואופן, עדים לעיוות מילולי עם תוספת ועשרים עדים. עיוות מילולי עם ירידה:

דוגמאות:

כמה ספרים יש בברית הישנההם שונים בכך, אפילו במהדורות שפורסמו! תראה

יש הבדל בין קתולים לאורתודוקסים בעניין זה.

כמה ביקורת מופנית כלפי הברית הישנה

קחו בחשבון את מה שצ'רלס גווינברט הזכיר בספרו "הנצרות: מקורותיה והתפתחותה", מה שכתב שפינוזה בספרו "מסכת על תיאולוגיה", מה שכתב דואן בספרו "המיתוסים של התנ"ך", מה שכתב עוואד סמאאן בספרו. "ספר "התנ"ך הקדוש במאזן", ומה כתב אל-תהיר. דרקון בספרו "אמונות פגאניות בדת הנוצרית".

מהו שושלת האלוהות שלהם המשיח

בעוד מתי ייחס אותו ליוסף בן יעקב ובסופו של דבר הפך אותו לצאצא של שלמה בן דוד, לוקס ייחס אותו ליוסף בן חלי ובסופו של דבר הפך אותו לצאצא של נתן בן דוד - על השלום אוֹתוֹ

מתי נתן את אבות המשיח לדוד - עליו השלום - כעשרים ושבעה אבות, ואילו לוקס נתן להם ארבעים ושניים אבות

איך יכול להיות שמתיו בלתי תקף או בהשראת רוח הקודש, כאשר הוא לא ידע את השושלת של ישוע והפיל חמישה עשר איש מאבותיו

האם ראוי שספר קדוש ייחס את ישו ליוסף הנגר הארוס של מריזהו אישור להתקפות היהודים על מרי ולהשמצתם כלפיה.

במקום זאת, הם נחלקו בשמם של שמות התלמידים, חבריו של ישוע - עליו השלום - כי מתי ולוקס הזכירו ביניהם: לבאוס, המכונה תדיאוס, אך לוקס מחק אותו והכניס במקומו את יהודה, אחיו של יעקב האם יתכן שספר בהשראת אלוהים לא יודע את שמות התלמידים

והקב"ה דיבר אמת כשאמר: "ואילו היה זה מלבד אלהים, היו מוצאים בו מחלוקת רבה" אנ-ניסה

האם נכון בתנ"ך לייחס דברים גדולים ומכוערים לנביאים ושליחיו האצילים של אלוהים

הם מייחסים ללוט שלאחר חורבן עמו, הוא קיים יחסי מין עם שתי בנותיו לאחר שגרמו לו לשתות יין

השילוש, הצליבה, והסתירה והבלבול שבהם, למרות שהם מעמודי התווך של הדת הנוצרית

סוגיית הטריאנגולציה:

מה אומרים המאמינים בשילוש על מה שהוזכר בבשורת לוקס בפרק כ"ד:, שם נאמר: ישוע מנצרת, שהיה נביא רב עוצמה במעשה ובדיבור?! לוק מתאר את המשיח כבן אדם

מה אומרים המאמינים בשילוש על מה שהוזכר בבשורת מרקוס בפרק י"ב: כ"ט מדברי המשיח עליו השלום -: "המצוות הראשונה מכל... ה' אלוקינו הוא. אחד." האין המילה: אלוהינו מציינת שהמשיח עליו השלום - שייך לבני אדם

האם הקריאה שהביא המשיח - עליו השלום - אינה עבודת האל האחד, אדון המשיח וריבונו של עולם"אלה הם חיי נצח. הם חייבים להכיר אותך: אתה האל האמיתי היחיד, וישוע המשיח אשר שלחת." זה מה שנאמר בבשורת יוחנן

שאל אותו שליט, ואמר: 'מורה טוב, מה עלי לעשות כדי לרשת חיי נצח' וישוע אמר לו, 'מדוע אתה קורא לי טובאף אחד אינו טוב מלבד אחד, כלומר אלוהים!'". לוקס

ויעלה אותו השטן אל הר גבוה, וברגע של זמן הראה לו את כל ממלכות העולם, ואמר לו: אני נותן לך את כל הרשות הזאת, ואת כבוד הממלכות האלה, כי היא שלי. חלק, ואני נותן אותו לכל מי שארצה!! אם תשתטח אלי, הכל יהיה שלך." ישוע ענה לו: הסתלק ממני. הו שטן, התנ"ך אומר: אתה תעבוד את ה' אלוקיך ולו. לבד תשרת."

זה נאמר באנציקלופדיה האמריקאית:

תורת המונותאיזם - כתנועה תיאולוגית - החלה מוקדם מאוד בהיסטוריה, ולמעשה היא מקדימה את תורת השילוש בעשרות שנים רבות. הנצרות נגזרה מהיהדות, והיהדות קפדנית בתורת המונותאיזם. הדרך שבה בעקבות ירושלים המועצה הראשונה של תלמידי ישולניקאה שם הוחלט על השוויון של ישו עם אלוהים במהותו ובנצחיות בשנת לספירהרק לעתים נדירות נאמר שזו דרך ישרה.

תורת השילוש, שהוקמה במאה הרביעית לספירה, לא שיקפה במדויק את ההוראה הנוצרית הקדומה לגבי טבעו של האל. להיפך, היתה זו סטייה מהוראה זו; לכן היא התפתחה נגד המונותאיזם הטהור, או לפחות אפשר לומר שהיא התנגדה למה שנגד השילוש, וניצחונה לא היה שלם

אתה יכול להתייחס לכמה מהדעות של נוצרים שעדיין דבקים במונותאיזם, באותו מקור קודם, "האנציקלופדיה"

מונותאיזם הוא העיקרון שמשיח קרא לו, והזהיר מפני הפרתו. אלוהים הכל יכול אמר: "אלה שאמרו, 'אכן, אלוהים הוא המשיח, בן מרים, בוודאי לא האמינו'. והמשיח אמר: 'בני ישראל, עבדו את ה', אדוני ואדונכם. אכן, זה הוא המתחבר באלוהים, אלוהים אסר עליו את גן עדן, ומשכנו הוא האש, ולעושים לא יהיו עוזרים" אל-מיידה

והצליבה

איפה האומרים על צליבה, בהתבסס על מה שנאמר בבשורת לוקס שאלוהים הגן על המשיח עליו השלום - והגן עליו מפני עלילותיהם והונאה של היהודים, אז הם לא הצליחו לצלוב אותו

היכן אלו שאומרים על צליבה בהשוואה למה שאמר יוחנן ח'"אז הרימו אבנים לסקול אותו, אבל ישוע נעלם ויצא מהמקדש", עבר דרכם, והמשיך כך

איפה אלו האומרים על צליבה בהשוואה למה שאמר יוחנן"ואז ביקשו לתפוס אותו שוב, אבל הוא חמק מידיהם

היכן הם האומרים על הצליבה בהשוואה למה שאמר יוחנן ל"ו, יט"וזה קרה לקיים את הכתוב בכתוב: לא ישבר עצם ממנו

מי שנצלב לא ישבר לו עצם

האמת ללא ספק היא שאלוהים העלה אליו את המשיח, כפי שמצוין בקוראן. אמר הקב"ה: "ולא הרגוהו ולא צלבוהו, אלא נראתה להם, ואמנם החולקים על כך מפקפקים בזה. אין להם ידיעתו אלא בדברים הבאים. של חשד ומה הם הרגו אותו בוודאות. * במקום זאת, אלוהים הקים אותו לעצמו, ואלוהים הוא אדיר, חכם. אנ-ניסה

הוכרז בצורה ברורה ומהדהדת בספר מעשי השליחים א' יא"זה ישוע שהועלה ממך לשמים

"הדבר אושר על ידי מתיו ולוקס "כתוב, 'ויתן למלאכיו פקודה עליך, ובידם ישאו אותך'".

הבשורה של ברנבא והבשורה של מוחמד - יברך אותו ה' ויתן לו שלום - ותכונותיו:

האם אתה יודע מהי הבשורה של ברנבא

הוא זה שהודר על ידי הכנסייה בעידן הקדום שלה בשנת לספירה בפקודת האפיפיור גלסיוס

הוא זה שהכנסייה אסרה על קריאתו והוחרם מכל מקום

שמצא אבל ספריית האפיפיור הכילה את הספר הזה, וברוך השם, הבשורה הזו תופיע בידיו של נזיר לטיני בשם שבהם הזכיר את הבשורה של ברנבאס וציטט אותה. סקרנותו עוררה אותו לחפש את הבשורה את המכתבים של והוא מצא בבשורה זו שהוא יטען V של ברנבא, והוא הגיע למטרתו כשהפך לאחד מהמקורבים לאפיפיור סקיצה שישוע הוא בן האלוהים. , וזה יימשך עד שיבוא מוחמד שליח האלוהים ויתקן טעות זו. בשורת ברנבא אומרת בפרק כ"ב: "וזה יימשך עד שיבוא מוחמד שליח האלוהים, אשר בבואו יגיע. גלו את ההונאה הזו לאלה המאמינים בתורתו". א.ח.

אלוהים הכל יכול אמר: "אלה אשר נתנו להם את הכתוב יודעים אותו כפי שהם מכירים את ילדיהם, ואכן חלק מהם מסתיר את האמת בזמן שהם יודעים אותה" אלבכרה, ואמר אלוהים הכל יכול: "רבים מאנשי הספר מבקשים להפוך אתכם בחזרה לכופרים לאחר שהאמנתם, מתוך קנאה מטעמם לאחר שהאמת תתבהר להם. אלבכרה:

אין דבר כזה באסלאם כמו ארבע הבשורות, והבשורה שהמוסלמים מאמינים בה היא בשורה אחת, והיא ספר האל הכול יכול, שהוא גילה למשרתו ושליחו ישוע, בן מרים - עליו השלום אותו - ועל כך אלוהים - הכול יכול - אומר בקוראן הקדוש: "ועצרנו." בעקבותיהם, ישוע, בן מרים, אישר את מה שהיה לפניו בתורה, ונתנו לו את הבשורה. היה בו הדרכה ואור, המאשר את מה שהיה לפניו בתורה, זו אזהרה לצדיקים" אלמעידה

מה בדיוק אחרי אשליה בלבד?!

בתי כנסת ושריפת ספרי קודש

מועצות מחולקות לשתי קטגוריות: אקומנית ביחס לכדור הארץ המיושב ומקומית או מרחבית.

מועצות אקומניות נערכו מספר פעמים, והסיבה לקיומן הייתה פתרון סכסוכים עדתיים. מועצות נערכו החל מניקאה בשנת לספירה ועד מועצת הוותיקן בשנת. האורתודוקסים מכירים רק בשבע המועצות הראשונות. בין המועצות החשובות ביותר הן ניקיאה הראשונה וקונסטנטינופול הראשונה, שבהן הוכרעו הדוקטרינות העיקריות של הנצרות אלוהותו של ישו, רוח ירושלים והשלמת תורת השילוש

מועצת ניקאה בשנת לספירה

אם ארבע המאות הראשונות היו מסומנות על ידי ריבוי של אוונגליונים, אז מה שבא בעקבות מועצת ניקאה היה מסומן על ידי היעלמותן של הבשורות והאנשים מעולם לא הורשו לקרוא אותם. זה גם סימן שינוי שהיה הגדול ביותר בהיסטוריה של הנצרות מאשר שפול חטף אותהזו אירוניה מוזרה, והנה הסיפור.

מועצת ניקאה הקטנה התקיימה בשנת לספירה, והייתה צומת ליישוב המחלוקת שהתעוררה בין הכנסיות לגבי טבעו של ישו והאם הוא אלוהים או אדם נברא. הבישוף אריוס, יחד עם בישופים , אימצו את אמירת האל האחד, "שהאב לבדו הוא אלוהים, והבן הוא יצור נברא, ושישוע הוא יצור אנושי נברא." והבישוף של כנסייה אמר: רומא, ואיתו הדיאקון אתנסיוס , הסריס מאלכסנדריה, ו בישופים, הכריזו ש"ישו הוא האל בהתגלמותו שבא להציל את העולם", ולכן נערכה מועצה כדי לפתור את המחלוקת הזו.

מועצת ניקאה היא המועצה הראשונה והחשובה ביותר שהתקיימה על ידי הקיסר קונסטנטינוס הגדול כדי לפתור מחלוקת זו כאן יש לומר שהקיסר היה עדיין פגאני, אך מעל ידידותו עם הבישוף של רומא, הוא רצה לרפא את הקרע שהתרחש בין שתי הכנסיות בממלכתו כדי שלא תתעורר אי שקט בממלכתו

במועצה השתתפו אבות רוחניים, והמחלוקת ביניהם התגברה והמחלוקת הגיעה לקרבות, והרוב המוחץ של האבות והכוהנים אימצו את השקפתו של אריוס שהאב לבדו הוא אלוהים, והבן הוא יצור נברא, ושישוע הוא יצור אנושי, יצור אנושי. והיו איתו בישופים.

את המחנה השני הוביל גם הדיאקון מאלכסנדריה סריסהוא ציין שהדיאקון הוא הנמוך ביותר בשורות הכנסייה, ועמו קראו בישופים לשילוש ושישוע הוא אלוהים.

הקיסר הוציא את הוראתו לפזר את האסיפה, ואז כינס אותה מחדש לאחר שלא כלל את הרוב. נכחו רק אלה שהאמינו בשילוש ובאלוהותו של ישו, מספר. האחרים נחשבו ככופרים, והדוקטרינה הנוצרית האמיתית נחטפה בעד הנצרות של פאולוס, והתקבלו ההחלטות הבאות:

אריוס וחסידיו נשללו שזה עונש כנסייהוהוגלו מהארץ, ולאחר מכן נהרגו

ישוע הוא אלוהים בהתגלמותו

ישוע הוא הבן האמיתי של אלוהים

חטא קדמון

גאולה הצלבישוע נצלב כדי לכפר על חטא האדם

ארבע הבשורות נבחרו הדבר נעשה מתוך יותר מחמישים אוונגליונימועשרים ואחת האיגרות נבחרו מבין אינספור איגרות.הבחירה התבססה על דחיית ספרים שהכילו תורות שאינן תואמות את מה שאושר שמור יש לזכור שמה שאושר היה תורתו של פאולוס ולא המשיחוהוחלט לשרוף את כל השאר, כולל שריפת הבשורה של ישוע, האנדרטה, השבעים, ברנבא ואחרים זכור שהבשורה של ברנבא אומר את אותן מילים כמו אריוס

כליאת התנ"ך לא נוגעת באנשי הכנסייה. באשר לתורות הדת, האנשים מקבלים אותם מפי הכוהנים. האסון פקד את האנשים. אסור להם לקרוא את מה שנבחר עבורם. כספר קודש למה הם חייבים

כאן עליך לציין שמאז שהטיף לו ישו, הנצרות לא הסכימה על ספר אחד, וכאשר הושגה הסכמה, ספר זה נמנע מהמוני העם עד למהפכה של מרטין לותר במאה השש עשרה בשנת לספירה. .כלומר, העם הנוצרי נמנע מלקרוא את מה שנבחר עבורו.כספר קדוש עד אלף שנים לאחר הופעת האסלאם

הכומר המוסלמי עבד אל-אהד דאוד הצהיר, "הטעויות של המועצה הכללית של ניקאה היו כה רבות עד שאתנסיוס, הדיאקון הצעיר מהנוצרים של אלכסנדריה, יכול היה להשתתף במועצה הנ"ל. הוא הפך את ההיסטוריה של הדתות השמימיות לשבר מפוזר. אריוס, ראש האוניטאריים, שאף להוכיח כי ישו הוא "נברא" וכי הוא "עבד אלוהים", תוך ציטטות פסוקי הבשורה שהיו לו ואת הפירושים של היקרים והאבות מקהלת. מוכר על ידי שני שלישים מהיוניטארים שהיוו את הרוב הגדול במועצה. המונותאיסטים טענו שכל הפסוקים והמסמכים העתיקים התומכים לכאורה בשילוש ובהתגלמותו של ישו הם מעוותים ושקריים, ובהתאם הם דרשו בתוקף לקפל אותם פסוקים ומסמכים כוזבים

. יתכן שהדבר הקרוב ביותר לאמת יהיה לפתור סוגיה חשובה זו ברוב דעותיהם של האבות הקדושים, שכן הם היו נציגי כל עולם הנצרות ונציגיה, אך הטריניטרים המחויבים שנשארו ב המיעוט הזה לא התקרב לפתרון הזה, אז נכנס קונסטנטינוס, שרצה ביטחון ונוחות לנתיניו מכיוון שהיה הקיסר הראשון של ישו.הוא יעץ להם להימנע מחלוקות וצביעות, ולפתור סוגיות שנויות במחלוקת בהתאם לאמת ול היסודות התנ"כיים. עם זאת, שני הצדדים היריבים היו כל כך מתנגדים לזה שהם סיימו מחלוקת לעלבון, ומוויכוח לוויכוח ולספקולציות. באותה תקופה קיוו שרשות כפייתית תתערב מבחוץ או תתווך ידידות. אדרבא.

, הצורך או ההכרח באותה עת היה שרוח הקודש תרד ותרד על האבות הללו, שירדו על התלמידים בצורת לשונות אש ופתאום גרם להם לדבר בארבע עשרה לשונות כפי שנטען קודם לכןאלא ש. זה לא המקרהרוח הקודש לא באה ולא הופיעה כדי לתקן את דת המשיח, ספרו והכנסייה שלו ולמנוע את המהפכה המדהימה הזוהקיסר החליט להכריע בעניין בצעדים חמורים לאחר שהוסתרה דעתו של ידידו ובן ארצו האפיפיור, הכהן הגדול של רומא. בפקודת הקיסר הזה, הוא גירש את רוב המנהיגים הרוחניים האוניטאריים מהמועצה , הגלה רבים מהם והרג את אריוס, ואז גם החברים הנותרים נפרדו לשלוש קבוצות. שתי קבוצות מהן התנגדו לביטוי של אתנסיוס הומציוןכלומר מתוך מהות אחת ואחת המהויות היא אותה מהותלבסוף הצליחו המתנגדים, שנבהלו מחיילי הקיסר ומהתליין בעל החרב שלו, להימלט על ידי חתימה, יחד עם סגני האפיפיור וקבוצת אתנסיוס, על המסמך המפורסם שכותרתו האמונה של ניקנההמכריז על השילוש האלוהות של ישו.שם הוחלט לייעד ולהתעמת

הוא כתב את הברית החדשה על בסיס דחיית הספרים הנוצריים הרבים המכילים תורות שאינן תואמות את אמונת ניקנה ושרף את כולם. הציטוט הסתיים בדבריו של הכומר עבדול עאהד דאוד

למרות שהוכח שהקיסר קונסטנטינוס היה אלילי, תראה מה הוא עשה לשתי הקהילות וכיצד החליט המיעוט עם אחד האלילים במה יש להאמין בדת הנוצרית.

האנציקלופדיה בריטניקה אומרת: "קונסטנטינוס עצמו פיקח, ניהל ביעילות את הדיונים, והציע באופן אישי את הנוסחה הסופית שחשפה את יחסיו של ישו עם אלוהים בחוקה שהוציאה המועצה... בזמן שהם היו מבועתים מהקיסר, הבישופים, עם מלבד שניים בלבד, חתמו על החוקה, רבים מהם בניגוד לרצונם".

מוכח שקונסטנטינוס ניהל את הוועידה בצורה ריאלית קוך, עמ'. הוא חש ואף פעל כ"נשיא המועצה". הוא הורה לבישופים מה צריך לעשות ומה אסור לעשות אוסטרוגרסקי, עמוד, קוך, עמוד, ואילךוהוא הכריז בהזדמנות אחרת, והדגיש: "אני רוצה חוק קנוני" קוך, עמוד הכנסייה קיבלה את כל זה בכניעה, ולכן הצאר הפך להיות מוכר בה. בישוף כללי בינלאומיקוך, עמוד. אגב, לא רק הייתה לו השפעה יעילה ועקיפה על היווצרות הדוקטרינה, אלא שהוא גם הצביע איתם וחרב התליין שלו הייתה איתםדוריס, עמוד

שיפרץ אומר: "הדבר המסוכן ביותר שעשה קונסטנטינוס היה להכפיף את כנסיית המדינה להוראות של ניקנה" אתנסיוס, עמ'

כשם שהכנסייה הייתה אחד ממוסדות המדינה, גם החלטות המועצות, במיוחד הסעיפים הנוגעים לדוקטרינה, שהעלה קונסטנטינוס למעמדם של חוקים שהוציאה המדינה, הפכו להיות זהים לצורת המנדטורית של המושג המשפטי הכללי. ולאחר מכן הם הפכו מחייבים לכל הנושאים, אך בשל הסובלנות של קונסטנטינוס, הם הוגבלו לאנשי הכנסייה בלבד

הבשורה של ישו והתנ"ך שנשרפו

בנוסף לבשורות ולמכתבים שכתבו פאולוס ותלמידיו, היו בשורות רבות שדיברו על חיי המשיח ועל קריאתו, כולל הבשורה של ישוע עצמו, שהוזכרה בבשורת מרקוס פרק, פסקהכולל בשורת השבעים, בשורת הזיכרון, ברנבא ועוד.הם הושמדו ונשרפו בהתאם להחלטות מועצת ניקאה, שבה הוא ביטל את כל הבשורות שלא התאימו למגמה שהייתה לפאולוס. נוצר. זו הייתה החלטה שקיבלו לגבי אלוהותו של ישו המיעוטואז ביטלה המועצה את כל הבשורות שלא הסכימו עם החלטתה וראו בהן כפירה שיש לשרוף.

הבישוף אירנאוס, הכומר של כנסיית ליון, הוציא ספר בן חמישה חלקים בשנת לספירה, שבהקדמתו קבע כי הסיבה לכתיבתו היא "להבהיר את דעותיהם של אלה המלמדים כעת כפירה. .. וכדי להראות שהאמירות שלהם סותרות את האמת... אני עושה זאת כדי שתוכל לדרבן את אלה שאתה בקשר איתם להתרחק מחוסר אמון וטירוף שכזה." הוא הזכיר בין הספרים המזויפים ספר שכותרתו " בשורת האמת." חמישים שנה מאוחר יותר, היפוליטוס, שהיה מורה ברומא, פרסם ספר בשם "הפרכת האפיקורסים" כדי לחשוף, כדבריו, את השקר של האפיקורסים.

שריפת ספריי+ת אלכסנדריה

לאחר שהקיסר הרומי התנצר במחצית השנייה של המאה הרביעית לאחר מועצת ניקאההנצרות הפכה לדת המדינה, השתמשו הכוהנים בסמכותם החדשה כדי לחסל את המפרים. הם הוציאו פקודות ליישם את החלטות מועצת ניקאה לשרוף כתבים פוגעניים ולחשיב בהחזקתם פשע שדין חוק. ספריית אלכסנדריה הייתה, כפי שהחליטו כמה היסטוריונים. בין מה שנשרף בסוף המאה הרביעית.

יש לחשוב על דת שנותרה ללא ספר שנים מאז הקמתה, עד כמה היא מושפעת מאמונות שנוצרו ממקורות חיצוניים, וכיצד המערכת שלה מעוותת וטהרה המקורית מופרעת על ידי מיתוסים וקריינות.

אנו עוקבים אחר הגנת המועצות ולאחר מכן אחר הפרכת הבשורות בנושאים אחרים

האם התרחש העיוות בתורה ובבשורה בנוסח או במשמעות או בשניהםבשניהםהשבח לה', ותפילות ושלום לשליח ה', יברך אותו ה' ויעניק לו שלום. באשר להלן: החוקרים נחלקו בסוגיה זו בארבע דעות: - שהכל השתנה. 2 - שהשינוי התרחש, אבל ברובו. - שהשינוי חל בכמה מהם, ו. רובם נשארו זהים.המקרה והתימוכין לדעה זו הוא שיח' אל-אסלם אבן תימיה ד' - שהשינוי חל במשמעויות, כלומר בהסבר דבריהם, ולא במילה עצמה, וא"ל. -בוכרי תמך בזה בסחיה שלו. אבן חג'ר, ירחם עליו הקב"ה, אמר כשאלבוכרי אמר בסחיה שלו: אף אחד לא מסיר את המילה "ספר אלוהים" מספרי האל הכול יכול, אבל הם מעוותים אותה.

"מפרשים את זה מפירוש אחר". יש מחלוקת בסוגיה זו, לדברי אחד מהם, ששינתה את כולה, וזו משמעות הדעה הנאמרת לגבי מותרות הפחת, והיא עודפת. , ומי שאמר יש להתייחס להכי, אחרת זו התנשאות, והפסוקים והסיפורים רבים בכך שנשארו מהם הרבה דברים שלא שינו את דברו ה' אלקיך : הבאים אחריו השליח, הנביא חסר האותיות, שאותו הם מוצאים כתוב עמם בתורה ובשורהומתוך כך סיפור סקילת היהודים; יש בו את נוכחותו של הפסוק על סקילה, ונתמך באמירת הקב"ה: "אמור תביא תורה ותקרא אם אמת אתה". שנית: ההחלפה התרחשה, אבל ברובה, ועדויותיה

. הוא רב, ויש לפרש את הראשון ככזה. שלישית: זה אירע בכמה מהם, ורובם נשארו כשהיו, ושייח' תקי אלדין אבן תימיה תמך בו בספרו היא התגובה הנכונה לאלו. ששינה את דת המשיח. רביעית: השינוי והשינוי התרחשו רק במשמעויות, לא במילים, וזה מוזכר כאן. אבן תימיה נשאל על סוגיה זו בפשטות, והשיב בפתוותיו שהמלומדים יש שתי דעות בנושא, והוא טען לשנייה במובנים רבים.... אלפת אלפת ובזה תמך שייח' אל-איסלאם אבן תימיה, ירחם עליו ה'. התייחס לזה בהרבה מקומות בספריו, אמר, ירחם ה' עליו: אז בתוכם הטוענים שהרבה ממה שיש

בתורה או בבשורה הוא שקר ולא מדבר ה', ו ביניהם יש האומרים שזהו רק מעטים, ונאמר שלא התעוותה. אחת מאותיות הספרים, אבל הם עיוותו את משמעויותיהם על ידי פירוש, ושתי הדעות הללו נאמרו על ידי רבים. מוסלמים, והדעה השלישית הנכונה היא: שיש עותקים אותנטיים עלי אדמות ששרדו עד לתקופת הנביא, והרבה עותקים מעוותים, ומי שאומר שאף אחד מהעותקים לא היה מעוות אמר משהו שהוא לא יכול להכחיש. אומר שכל העותקים לאחר עיוות הנביא אמרו מה שהוא יודע שהוא לא בסדר, והקוראן מצווה עליהם לשלוט לפי מה שאלוהים גילה בתורה ובבשורה וקובע שיש בהם פסיקתו, ויש אין דיווח בקוראן שהם שינו את כל העותקים. מג'מו אל-פתאווההוא גם אמר, אלוהים ירחם עליו: והקוראן

הסונה של מוטוואתיר מציינת שהתורה והבשורה הקיימות בשעה זמנו של הנביא מכילים את מה שגילה הקב"ה, ואי אפשר לטעון שזה השתנה בכל העותקים שבעולם. לשונות הספרים מסכימות על מילה אחת, כי זה דבר שאף אדם לא יכול לדעת. ע"י בדיקתו ובחינתו. אדרבא, דברים כאלה ידועים דרך הגילוי. אחרת, אין אפשרות לאף אדם להשוות כל עותק שקיים בעולם עם כל עותק של כל הלשונות עם עשרים וארבעה ספרים, ואנו ראו אותם נבדלים בנוסח. יש הבדל ברור, והתורה היא הספר הנכון והמפורסם ביותר בקרב היהודים והנוצרים. אולם הנוסח השומרוני שונה מהנוסח היהודי והנוצרי. אפילו באותן עשר מילים, הגרסה השומרונית שלו הזכירה את עניין ההתמודדות עם הבמה, שאינה בגרסה היהודית והנוצרית, וזה מה שמראה שהשינוי חל בגרסאות רבות של

ספרים אלו. בשומרון ישנן מספר גרסאות. כמו כן, אנו ראו בתהילים גרסאות מרובות הנבדלות זו מזו בהרבה מילים ומשמעויות. כל מי שראה אותן בטוח שרבים מהם משקרים לגבי תהילים של דוד עליו השלום. באשר לבשורות, הבלבול ב הם גדולים יותר מאשר בתורה. אם נאמר "אם בוטלו הספרים הקודמים, אז למה צריך להוקיע את עם ה'הספר מבוסס על נטישת הפסיקה על ידי מה שאלוהים גילה ממנו. הוא אמר שביטול חל רק בחלק מההלכות. אחרת, אין ביטול בלהודיע על ה', על היום האחרון ועוד דברים. כמו כן, אין ביטול בדת הכוללת ובהלכות האוניברסליות. והוא, תהילה לו, גזר עליהם על כך שנטשו בעקבות הספר הראשון, כי אנשי הספר כפרו בשני אופנים. מבחינת שינוי הספר הראשון וזניחת האמונה והפעולה בחלקו, ומבחינת חוסר אמונתם בו. הספר השני שהוא הקוראן, כמו שאמר הקב"ה, וכשאומרים להם "האמינו במה שאלוהים גילה", הם אומרים "אנו מאמינים במה שנתגלה לנו", והם כופרים. במה שעומד מאחוריו, וזו האמת, מאששת את מה שיש להם. אמור: "למה הרגתם את נביאי ה' לפני כן, אם הייתם מאמיניםוברור שהם לא האמינו.

לפני שנשלח עם מה שהתגלה. להם הרגו את הנביאים... התשובה הנכונה חאלד אל-סבחאן יהי רצון שה' יגמול לך טוב, אחי, לתועלת, אבל... כידוע, מה שנקרא בפי הנוצרים כיום התנ"ך הקדוש מורכב משני חלקים:: הברית הישנה: שמו בעברית הוא תנ"ךוהוא ספר היהודים. התורה היא חמשת הפרקים הראשונים שלה, ושאר התורה תנ"ךאינה מהתורה, אלא היא שאר ספר היהודים. החלק השני הוא הברית החדשה ומכיל את ארבעת הבשורות המוכרות. אמירות אלו עשויות לחול על ספר זה מכיוון שסגנון הדיבור מעיד שמדובר במילים המופנות מאלוהים למשה, ולא סיפורים שנכתבו על ידי גברים שנולדו שנים לאחר מכן.

משה, כפי שקורה עם הבשורות הקיימות כיום. הבשורה היא מה שהתגלה לנביא האלוהים, ישוע עליו השלום, הוא התגלות ישירה מאלוהים לישוע, ונאום המכוון אליו ואל אלה אשר הלכו אחריו, יש בו דרשות ותזכורות, ואין בו חוקים כי החוק לקוח מהתורה, וישוע, כפי שהזכירו באחת מבשורותיהם, אמר: לא באתי לשנות את חוקי השליחים. , או כמו שאמר, זה חוק. ישוע הוא תורת משה עליו השלום, אלא שהוא חוקק לבני ישראל חלק מהאסור עליהם, כפי שאומר לנו הקוראן. ואם תסתכלו מקרוב על הבשורות של היום, תגלו שמדובר בסיפורים שנכתבו מאתיים שנה אחרי ישוע עליו השלום.אין ספק שלבשורה של היום אין כל קשר לבשורה של ישוע עליו ועליו. הנביא מוחמד עליו השלום והברכה

הבשורות הנוכחיות שחסידיו של פאולוס, מכל הכתות והכנסיות, מאמינות בהן, הן בין הספרים החשודים ביותר שסביבם הועלו רוב החשדות, שכן רוב החוקרים הנוצרים ואנשי הדת רואים שהם ספרים מעשה ידי אדם ולא המילה של אלוהים, למרות העובדה שהעותקים המופצים כעת הם מהברית החדשה כעשרים ושבע אוונגליוניםהגרסאות השונות תוקנו פעמים רבות, אך לא תמצאו שתי גרסאות של אותה בשורה אחת הדומות ללא כל הבדל משמעותי ביניהם, ועל פי הודאתם של תיאולוגים רבים, הספרים הללו הם יצירה אנושית פר אקסלנס, ורוב מה שהם מכילים אינו מאלוהים הכל יכול, והנה מר וו. גרהם סרוג'י, חבר במכון התנ"ך מודי ואחד מגדולי החוקרים המיסיונרים הפרוטסטנטים, אומר בספרו: "האם התנ"ך הוא דבר אלוהיםעמוד "כן, התנ"ך נוצר על ידי בני אדם, למרות שחלק ובורים מהם הכחישו זאת.

ספרים אלו התנ"ך נחשב לאוסף של יצירותעברו במוחם של בני האדם ונכתבו בשפה של בני אדם ולפי עטים שלהם. הם גם נושאים טביעות המשקפות את סגנון הכתיבה האנושי." הוא נכתב והולחן ולא נוצר בהשראת שום דבר". חוקר נוצרי אחר, הבישוף של ירושלים, מר קנת קראג, אומר בספרו "קריאת המינרט": "בניגוד לקוראן, אנו מוצאים שבברית החדשה יש כמה סיכומים ותיקונים, ויש מבחר מילים וחידוש אירועים וראיות. לכן, יש בספרי הברית החדשה. "זה בא מהמוח של הכנסייה שעומדת מאחורי מחברי הספרים האלה כדי לייצג ניסיון והיסטוריה

." כלומר, ספרי התנ"ך תוקנו על ידי מחיקה סיכומוהוספות בחירת מיליםכך שספרים אלה עולים בקנה אחד עם מדיניות הכנסייה היא עומדת מאחורי המחבריםולפי החזון שלה היא באה מדעת הכנסייהכלומר, דבר ה' תוקן ותוכם כדי לעמוד בקנה אחד עם המטרות והחזון של הכנסייה ולא כפי שהקב"ה גילה אותה. הכנסייה כאן שמה את עצמה מעל לרצונו ורצונו של האדון, וחלילה. היא זו שמתקנת את דבר ה', מוסיפה עליו או גורע ממנו כרצונו וכל מה שהוא רוצה, כפי שעולה ממעשיו, שוכח את האמור לעיל. לשונו של יוחנן, שהזהיר מפני התעסקות בדברי

התנ"ך, באומרו: "ואני מעיד לכל השומע מה. נאמר בספר נבואה זה: אם יוסיף מישהו על הכתוב בו, יוסיף הקב"ה על פורענותו." אשר הוזכרו * ואם ישמיט מישהו מדברי ספר נבואה זה, ישמיט ה' הוא שלו. חלק מעץ החיים ומעיר הקודש הנזכרים בספר הזה". יוחנן התגלות

עשרים ושבעה ספרי הברית החדשה חוזרים לשמונה מחברים שכתביהם השתנו בגודלם. בעוד שמכתב יהודה לא עלה על שני עמודים, לפול, מחבר המכתב, יש יותר ממאה עמודים. הקרבה של אנשים אלה למשיח משתנה אף היא. בעוד יהודה, פטרוס ויוחנן היו בין שנים עשר תלמידיו של ישו, לוק ומרק לא פגשו את ישו, בעוד שפול לא טען שהוא נוצרי עד לאחר נטילת ישו.

אבל האם נכון לייחס את הספרים לשמונה הללובפרט, למתיו, יוחנן ופטרוס, שאמורים להיות בין תלמידיו הנכבדים ביותר של ישו, או שהאחוז גם מעוותהאם ייתכן שהדברים הללו - שנמצאים בברית החדשה - באו מתלמידי המשיח אותם גידל ולימד לאורך כל שנות שליחותו, והזכירו אותם בשבחים טובים

לא נפסיק עוד זמן רב לתעד את ייחוסם של כמה ספרים, מכיוון שכותביהם לא היו תלמידיו של ישו, ולכן לא אכפת לנו אם כותבי הבשורות של מרקוס ולוקס היו מרקוס ולוקס או מי מהנוצרים אשר חי בסוף המאה הראשונה, כיוון שאף אחד מהאנשים הללו אינו חף מטעות או בהשראת הרוח. ירושלים אינה נושאת ולו שבח אחד ממשיח עליו השלום. כמו כן, אנו הופכים במכתביו של פאולוס לאויב המשיח שטען המסר וחוסר הטעות, והוא מעולם לא פגש את המשיח ולא למד ממנו כמו שאר השליחים.

הברית החדשה המורכבת מורכבת מארבע אוונגליונים, שתיים מהן מיוחסות לתלמידיו של ישו: "מתי" ו"יוחנן". באשר לשתי הבשורות האחרונות, הן נכתבו על ידי תלמידיו של פאולוס, הטוען של ההודעה: "מרק" ו"לוק". תוספת לאיגרות הברית החדשה: ספר מעשי השליחים - ארבע עשרה איגרות פאולוס - איגרת יעקב - שתי אגרות פטרוס - שלוש האיגרות של יוחנן - איגרת יהודה - התגלותו של יוחנן התאולוג.

ת: הבשורה המיוחסת ל"מתי": רוב החוקרים האמינו שאין ראיות, כאשר עקבו אחר פאולוס, שהבשורה מיוחסת למתיו בצורה נכונה, אלא שהראיות היו אחרות. ישנם דברים רבים בבשורה המעידים על כך שמחברה לא היה מתיו השליח, ובין העדויות הללו:

ג'יי.בי פלפס אומר בהקדמה שלו לבשורת מתי: "מתיו הקדוש ציטט מבשורת מרקו הקדוש, והוא תיקן אותה, ניסה להגיע לתפיסה טובה וטובה יותר של אלוהים." האב פאחים עזיז מעיר על כך, באומרו: "הסתמכותו של מתיאו על מרקוס היא עובדה ידועה לכל החוקרים." אם מתיו השליח היה כותב הבשורה המיוחסת לו, כיצד יוכל לצטט את מרקוס, שהיה בן עשר כאשר המשיח נלקחכיצד יכול היה אחד משנים-עשר התלמידים לצטט ילד שלא חי עם המשיח אלא אם מתיו, כותב הבשורה הזו, היה מישהו אחר מאשר מתיו, תלמידו של המשיח

חוקרים נוצרים רבים, עתיקים ומודרניים, הכחישו את תקפות ייחוס הבשורה למתיו. פאסטוס אמר במאה הרביעית: "הבשורה המיוחסת למתיו אינה מהסיווג שלו", וגם סנט וויליאמס מאמין. האב דידיון בספרו "חיי ישו". ג'יי.בי פלפס אומר: "המסורת העתיקה ייחסה את החדשות הטובות הללו לתלמיד מתיו, אך רוב החוקרים של ימינו דוחים דעה זו." ד"ר ברונר אומר: "כל הבשורה הזו שקרית". פרופסור הרינג אומר: בשורת מתי לא נכתבה על ידי מתיו השליח, אלא על ידי מחבר לא ידוע שהסתיר את זהותו למטרה כלשהי.

שנית: הבשורה של "מרקוס": מקורות נוצריים טוענים שמרק כתב את הבשורה שלו ברומא, או אולי באלכסנדריה, ושכתיבתה התרחשה - למרות שיש הבדלים במקורות אלה - בין השנים ל-לספירה, למרות שרוב מהם מציעים שזה נכתב בין ל-לספירה, בהסתמך על עדותו של ההיסטוריון. אירנאוס, שאמר: "מרקוס כתב את הבשורה לאחר מותם של פטרוס ופאולוס." שפינוזה מאמין שהבשורה הזו נכתבה פעמיים, האחת לפני שנת לספירה והשנייה אחריה. האזכור המוקדם ביותר לבשורה זו הגיע מההיסטוריון פאפיאס לספירהכשאמר: "מרקוס חיבר את הבשורה שלו מזיכרונות שהעביר לו פטרוס", משום שהוא לא היה מתלמידיו של ישו ולא למד ממנו. ההיסטוריון

אוזבוס מזכיר שהוא - כלומר מארק - היה הראשון שהכריז את בשורת הבשורה באלכסנדריה, ושהוא נהרג שם. בספרו "על מארק: "הוא הכחיש את אלוהותו של ישו בוטרוס גרמאג' אמר.

שלישית: הבשורה של לוקס: היא השלישית והארוכה מבין הבשורות. היא מורכבת מעשרים וארבעה פרקים. שני הפרקים הראשונים מדברים על הנביא יחיא והולדת ישו, ואז שאר הפרקים משלימים את חייו של ישו עד תחיית המתים. הכנסייה מייחסת את הבשורה הזו ללוק הקדוש, ומקורות נוצריים אינם מזכירים הרבה על תרגומה. עם זאת, הם מסכימים שהוא לא היה יהודי ולא היה מתלמידיו של ישו, כפי שעולה מהקדמתו כאשר הוא אומר: "כי רבים החלו לכתוב דין וחשבון על הדברים שהושלמו בקרבנו, כשם שהם נמסרו לנו על ידי אלה שמלכתחילה היו עדי ראייה ומשרתי המילה" לוקס וכי הוא היה תלמידו ומלווהו של פאולוס, ושהוא כתב את בשורתו למען ידידו תיאופילוס: "אני כותב לך ברצף, תיאופילוס היקר, כדי שתדע את אמיתות הדברים שלמדת " חוקרי בשורת לוקס מציינים כמה תצפיות, החשובות שבהן הן:

ההקדמה לבשורה זו מדברת על מסר בעל אופי אישי, והוא תלוי בחריצותו ולא בהשראת השראה. מספר נוצרים הכחישו את השראת הבשורה הזו, כולל מר קודל בספרו "המסר של ההשראה, " וזהה לווטסון, והצהרה זו יוחסה לגברים הקדמונים של הכהונה.

לחוקרים רבים יש ספקות לגבי שני הפרקים הראשונים של הבשורה הזו, ואכן, כפי שזכיר ג'רום, ספק זה מתרחב גם לאבותיה המוקדמים של הכנסייה, כמו גם לכת המרקיוני, שבגרסתה אין שני פרקים אלו. החוקרים מאשרים שלוקס לא כתב את שני הפרקים הללו, משום שהוא אומר במעשי השליחים, "המילים הראשונות שחיברתי, תיאופילוס, על כל מה שהחל ישוע" מעשי השליחים, כלומר ניסים שלו, כפי שהוכח. על ידי המשך הטקסט, "מה התחיל ישוע ללמד עד היום שנלקח" מעשי השליחיםשני הפרקים הראשונים מדברים על לידתו של ישו, לא על יצירותיו. וורד הקתולי ציטט את ג'רום שאמר: לכמה חוקרים קדומים היו גם ספקות לגבי הפרק העשרים ושניים של הבשורה הזו.

הוכח שבשורה זו בשורת לוקסהיו ארבעה כותבים שכתבו בתורו את הפסקאות והפרקים שלה הפרק הראשון והשניוהם יוחסו ללוק.

המסתורין אופף את אישיותו של לוק. המדינה, המקצוע והארגון הספציפי שעבורם כתב את הבשורה שלו אינם ידועים, וגם לא תאריך הכתיבה. ידוע רק שהוא היה אחד מתלמידיו הקרובים של פאולוס, ושהוא לא פגש את ישו. אז איך זה יכול להיות תקף לטעון נגד מישהו במצב זה ולהפוך את דבריו לקדושים ומלאי השראה ללא ראיות

רביעית: הבשורה המיוחסת ל"יוחנן": זוהי הבשורה היחידה שבה מופיעים הטקסטים של השכינה של ישו. במקום זאת, היא נוצרה ונכתבה כדי להוכיח זאת לבקשת הבישופים של כנסיות אסיה ובמקומות אחרים, והסיבה: היו כתות רבות שהכחישו את אלוהותו של ישו. ומאחר שזה לא היה בשלושת הבשורות מה שמניע את ההצהרות של כתות אלו הוא שסופר לא ידוע יצר את בשורת יוחנן וייחס לו אותה

, ומשמעות זו. אושר על ידי גירגיס זווין, שאומר על הבישופים של אסיה שהם נפגשו "וביקשו ממנו לכתוב על ישו, ולהכריז בשורה שלא נכתבה על ידי האוונגליסטים האחרים." והחוקר רצאן בדר אומר: "הבשורה הזו כל זה, כמו גם איגרות יוחנן, לא חוברו על ידו, אלא מישהו ליקט אותם בתחילת המאה השנייה, וייחס אותם ליוחנן כדי שאנשים יתחשבו בו". מאמצי החוקרים היו מכוונת ללימוד ייחוס הבשורה ליוחנן, וזיהוי מחברה האמיתי. החוקרים הכחישו את ייחוס הבשורה ליוחנן השליח, והם ביססו זאת על דברים הכוללים:

האנציקלופדיה בריטניקה אומרת: "ישנן ראיות חיוביות נגד אלה המבקרים את בשורת יוחנן, כלומר שהייתה באסיה הקטנה כת נוצרים שסירבה להכיר בכך שזה היה מחברו של יוחנן, בערך בשנת לספירה, והם ייחס את כתיבתו לסרנתן האתאיסטלמרות שזה היה מקורי הבשורה על פי יוחנן היא מעל לכל חשד. האם כיתה כזו הייתה מאמצת תיאוריות כאלה בעידן הזה ובארץ זו

האנציקלופדיה בריטניקה אומרת גם: "לגבי הבשורה על פי יוחנן, אין ספק שזהו ספר מזויף. מחברו רצה לסתור שני תלמידים זה עם זה, כלומר מתיו הקדושים ויוחנן. אנו מרחמים ומרחמים על אלה שמרוויחים את הגדולים ביותר. מאמץ ויצירת קשר, ולו רק עם הקשר הקלוש ביותר, עם אותו אדם פילוסופי שכתב את הספר הזה." בדור השני, מאת התלמיד יוחנן, הדייג הגלילי בעל התרבות המוגבלת, מעשיהם מתבזבזים לשווא, שכן הם מתבזבזים לשווא. משוטטים ללא הדרכה."

מה שמאשר את הטעות בייחוס הבשורה הזו לג'ון הוא שג'סטין מרטר, באמצע המאה השנייה, דיבר על יוחנן, אך לא הזכיר שיש לו בשורה, ופילמו - לספירה - מצוטט מבשורת יוחנן, אבל לא ייחס לו את זה.

נאמר באנציקלופדיה הצרפתית: "בשורה זו ושלושה ספרים נוספים מהברית החדשה מיוחסים ליוחנן, אך מחקר "מודרני בנושאי דת אינו מקבל את תקפותה של ייחוס זה של בשורה זו לשליח "יוחנן.

הכומר ההודי ברקאטוללה אומר: "האמת היא שחוקרים אינם מכירים עוד, לאחר מחקר ובדיקה, בתיאוריה שמחבר הבשורה הרביעית היה יוחנן הקדוש בנו של זבדי השליח, ואנו רואים שמבקרים באופן כללי חלוקים ביניהם. לגבי התיאוריה הזו."

כמה היסטוריונים, כולל צ'ארלס אלפרד, רוברט אסלס ואחרים, אמרו שג'ון מת בתלייה בשנת לספירה בידיו של גריבס הראשון, ולכן הוא לא היה מחבר הבשורה הזו, שכן הבשורה הזו נכתבה בסוף של המאה הראשונה או תחילת המאה השנייה, כפי שמודה הכנסייה.

חמישית: הברית החדשה לא נוצרה בהשראת רוח הקודש: אף אחד מכותבי הברית החדשה - מלבד פאולוס, הטוען למסרלא טען להשראה עבור עצמו. במקום זאת, כתביהם רשמו שיצירה זו הייתה מאמץ אנושי גרידא, וכותביו לא התכוונו לרשום באמצעותו ספרי קודש. הנה לוקס, בהקדמה לבשורתו, אומר: "אם רבים התחילו לכתוב דין וחשבון על הדברים שהושגו בקרבנו, כפי שהם נמסרו לנו על ידי אלה שמלכתחילה היו עדי ראייה ומשרתים של המילה, גם אני חשבתי - כיוון שעקבתי בקפידה אחרי הכל מההתחלה - לרשום לך את זה ברצף. תיאופילוס היקר, כדי שתדע את אמיתות המילים שלימדו אותך מתוך הקדמה זו אנו מבינים דברים, כולל: שהבשורה של לוקס היא מכתב אישי, שהוא כתב אותה ממניע אישי, שיש לו אזכורים שהוא מצטט בקפידה, ושהרבה אחרים כתבו על זה, ולוקס לא הזכיר כלום. על השראה אלוהית או השראה מרוח הקודש.

במכתביו של פאולוס, הטוען למסר בפרט, וכותבי הבשורות הללו בכלל, ישנם עשרות מקומות המעידים על כך שהמכתבים הללו הם אישיים ושאינם יכולים לקבל השראה מרוח הקודש כפי שהם. טענה, לרבות: "ילדי אחותך מברכים אותך" יוחנן ג'ון שולח ברכות נוספות ליקיריו, "גאיוס האהוב, שאותו אהב באמת". אהובי, בכל דבר אני רוצה שתצליח ותהיה בבריאות... שלום עליך. אהובים מברכים אותך. ברך את חבריך בשמם." יוחנן ובמכתבי פאולוס כמו זה. : "תביא את הגלימה שהשארת בטרואס עם צלפים. בבואך, וגם את הספרים, במיוחד את הקלפים... ברך את ריסקה, אקווילה ובית אונסיפורוס. ארסטוס נשאר בקורינתוס, אבל השארתי את טרופיוס חולה בפנים מילטוס, תמהר לבוא לפני החורף טימוטי איזו השראה זו ואיזו השראה זו

והנה פאולוס, הטוען למסר וממציא הנצרות, מודה שהוא זה שכתב את הבשורה ולא תלמידיו של המשיח מתי, יוחנןכפי שטוענים חסידיו של פאולוס, כפי שכתב פאולוס את הבשורה שלו הבשורה של הבלתי נימולהסותרות את כל הבשורות של תלמידי המשיח, כפי שנאמר במכתבו לגלטים: "ואני אודיע לכם אשר אחים, הבשורה אשר פרסמתי אינה על פי האדם: כי גם אני לא קיבלתי אותה מאיש. , וגם לא לימדו אותי זאת, אלא על ידי התגלותו של ישוע המשיח.

" גלטים א. כלומר, הוא כתב את הבשורה הזו בעצמו ולא קיבל את הבשורות של תלמידי המשיח או לקח אותן מהם, ושהבשורה שלו היא הנכונה, בטענה שהיא נוצרה בהשראת המשיח מבלי לספק לנו כל ראיה לכך, וש הבשורות של תלמידי ישו הן שקר, מאשימות את תלמידיו של ישו בשקר, צביעות וחוסר יושרה כאשר אמר

במכתביו לגלטים: "כאשר פטרוס הגיע לאנטיוכיה, התנגדתי לעימות, כי הוא היה אשם כי הוא שיקרעל פאולוס והבשורה שלווגם שאר היהודים הסכימו איתו, עד כדי כך שברנבס הובל לצביעותם שקריהםאבל כשראיתי שהם לא הולכים ישרים כלומר שתלמידיולמשיח יש התנהגות סוטהעל פי האמת של הבשורה בשורת פאולוס גלטים כלומר הוא מאשים את השליחים של המשיח בצביעות וסטייה מדרכו של ישו, בעוד המשיח, שלום יהי עליו, אמר על תלמידיו ושליחיו: "לא בחרתם בי, אלא אני בחרתי בכם." ומניתי אתכם ללכת ולהניב פירות, ושהפרי שלכם יעמוד".

יוחנן והמשיח כיבד את תלמידיו בכך שהפך אותם לשופטים את שבטי בני ישראל, באומרו: "כאשר בן האדם ישב על כסא כבודו, גם אתם תשבו על שנים עשר כסאות. , לשפוט... קרב שנים עשר בני ישראל" מתי י"ט ואנו תוהים כאן היכן עומד פאולוס התובע בכבוד זה של תלמידי המשיחומי עלינו להאמין לפול מאשים השקר ולהודאתו שהוא שקרן כפי שקבע במכתבו לרומאים: "כי אם גדלה אמיתות אלוהים בשקריי לכבודו, מדוע בכל זאת ישפטו אותי כדבריו. חוטארומים ג' ז'בטענה שהוא משקר כדי לאמת ה' מתגברתוהוא שואל בחוצפה: מדוע נדון המשיח כחטא על ידי תלמידיו על השקר הזהאו שאנחנו האמינו למשיח עליו השלום, אשר בחר בפטרוס על פני שאר התלמידים כמנהיגם ונתן לו את המפתחות למלכות השמים, כפי שנאמר במתי: "וגם אני אומר לכם: אתה פטרוס." על הסלע הזה אבנה את הכנסייה שלי, ושערי הגיהנום לא יגברו עליה. ואני אתן לך את המפתחות של מלכות השמים. כל מה שתקשר על הארץ, תהיה קשור בשמים, וכל מה שתשחרר על פני האדמה. ישתחרר בגן עדן.

מתי ט"ז: אז איך יכול להיות שפטר שקרן ולא ישר בעיני פול

האם התנ"ך הוא דבר אלוהים

חזור לדף ההדרכה של אנשי הספר

פאולוס טען שהוא פגש את ישו שלוש שנים לאחר עלייתו, כשהיה בדרכו לדמשק, אך כאשר חוקר את סיפורו של פאולוס שראה את ישו, מתברר שזה היה אחד השקרים והבדיות של פאולוס, והראיות שלנו לכך מתברר על ידי השוואה בין התיאורים של הסיפור לכאורה בברית החדשה, שם הסיפור הוזכר. שלוש פעמים: הראשונה היא במעשי השליחים, מתוך החשבון של לוקס או הכותב של ספר מעשי השליחים, השני הוא מדברי פאולוס בדרשתו בפני העם ראה מעשי השליחים והשלישי הוא גם מספרו של פאולוס בפני המלך אגריפס ראה מעשי השליחים, ושאול התייחס לסיפור במספר רב. מקומות במכתביו.

בקריינות הראשונה נאמר: "אך האנשים הנוסעים עמו עמדו דוממים, שומעים את הקול, אך לא מסתכלים על איש" מעשי השליחים בעוד שנאמר בקריינות השנייה: "הנוסעים לא שמעו. הקול" מעשי השליחים כ"ב/טאז האם שמעו המטיילים את הקולאו לא שמעו אותו

בסיפור הראשון והשני הוזכר שמשיח ביקש מפאולוס לנסוע לדמשק, שם יאמר את ההוראות שם: "אמר לו ה': קום והכנס לעיר, ויאמר לך מה עליך לעשות" " מעשי השליחים. "אמרתי, 'אדוני, מה עלי לעשות' והוא אמר לי." אדוני, קום ולך לדמשק, ושם יסופר לך על כל מה שסידר לך. לעשות" מעשי השליחים בעוד פאולוס מזכיר בספר השלישי כי המשיח אמר לו את הוראותיו בעצמו, כפי שאמר לו: "קום ועמוד על רגליך, כי לשם כך הופעתי אליך, לבחור אתה." עבד ועדי על מה שראית ועל מה שאראה לך, מציל אותך מהעם ומהגוים, שאליהם אני שולח אותך עתה..." מעשי השליחים כ"ו:

בספר השני נאמר שהנוסעים עם פאולוס "ראו את האור ונחרדו" מעשי השליחים אך בספר הראשון הוא אומר: "ולא ראו איש". מעשים

בסיפור הראשון והשני נאמר שפול "נפל לבדו ארצה" מעשי השליחים בעוד המטיילים עומדים, ובסיפור השלישי, שכולם נפלו, כמו שנאמר "כולנו נפלנו האדמה" מעשי השליחים

בסיפור הראשון נאמר "אור משמים סביבי" מעשי השליחים, וכך גם בסיפור השני ראה מעשיהם אבל הסיפור השלישי אומר: "זה האיר סביבי. וסביב ההולכים איתי" מעשי השליחים כ"ו/יג

זה היה אירוע חשוב בהיסטוריה של פאולוס ולאחר מכן של הנצרות. אסור להתרחש בו הבדלים כאלה. ראשית, פאולוס היה צריך לצטט את אלה שנסעו איתו, והוא לא שם לנו אף אחד מהם. שנית, המלומד אחמד עבד אל-וואהב אומר: "מסירת שתי עדויות כמו אלה הסיפור הראשון והשלישיבפני בית משפט קמא בכל מקרה, ותהיה זו תאונת דרכים פשוטה שתספיק כדי לדחות את שניהם. אותם, אז מה אם המקרה קשור לדוקטרינה שבה תלוי גורלם הנצחי של מיליוני אנשים?לאחר התקרית הזו, שאול השליח פאולוס הפך למייסד האמיתי של הנצרות.

אבל אם ברצוננו לנתח את המטרה שגרמה לפאולוס להמציא את הסיפור הזה, אנו אומרים: נראה שפאולוס טען לנצרות בגלל הייאוש שלו מהביס את חסידי ישו ראה פאולוס, ממציא הנצרותהוא ראה אותם נשארים איתנים ב האמת למרות הייסורים שהטיל עליהם, ותחושה זו ברורה בטענתו של פאולוס. שמשיח אמר לו: "קשה לך לבעוט בעצים" מעשי השליחים מפתיע כאן כיצד אדם מועבר מחוסר אמונה, עוינות והרג של מאמינים לקדושה ולמסר, אפשר להאמין בשינוי מעוינות קיצונית לאמונה, אבל לנבואה ולמסר של רוצח וכופר במשיח. ומה שהביא, לא, וידוע שאף אחד מהנביאים לא גדל בחוסר אמונה, ולכן הם חסרי טעות. עלינו לתהות כיצד יכול פאולוס להיות בטוח שמי שראה אותו בשמים ודיבר אליו הוא המשיח ולא השטן, למשל, שכן הוא לא פגש את המשיח לאורך כל חייו ולא תמך בטענתו בשום אמצעי מלבד הצהרותיו הכוזבות.

אז אוי לאלה שכותבים את הספר במו ידיהם ואז אומרים 'זה מאלוהים' כדי להחליף אותו במחיר קטן. אז אוי להם על מה שכתבו ידיהם. אוי להם על מה שהם מרוויחים. " סורת אל-בקרה: פסוק

הם לקחו את הרבנים והנזירים שלהם לאדונים שאינם אלוהים והמשיח בן מרים, והם נצטוו לעבוד רק אלוהים אחד. אין אלוהים מלבדו. ותפארת לו מעל מה שהם מקשרים עמו ב-- תובה: פסוק

הבשורות הנוכחיות שחסידיו של פאולוס, מכל הכתות והכנסיות, מאמינות בהן, הן בין הספרים החשודים ביותר שסביבם הועלו רוב החשדות, שכן רוב החוקרים הנוצרים ואנשי הדת רואים שהם ספרים מעשה ידי אדם ולא המילה של אלוהים, למרות העובדה שהעותקים המופצים כעת הם מהברית החדשה כעשרים ושבע אוונגליוניםהגרסאות השונות תוקנו פעמים רבות, אך לא תמצאו שתי גרסאות של אותה בשורה אחת הדומות ללא כל הבדל משמעותי ביניהם, ועל פי הודאתם של תיאולוגים רבים, הספרים הללו הם יצירה אנושית פר אקסלנס, ורוב מה שהם מכילים אינו מאלוהים הכל יכול, והנה מר וו. גרהם סרוג'י

, חבר במכון התנ"ך מודי ואחד מגדולי החוקרים המיסיונרים הפרוטסטנטים, אומר בספרו: "האם התנ"ך הוא דבר אלוהיםעמוד "כן, התנ"ך נוצר על ידי בני אדם, למרות שחלק ובורים מהם הכחישו זאת. ספרים אלו התנ"ך נחשב לאוסף של יצירותעברו במוחם של בני האדם ונכתבו בשפה של בני אדם ולפי עטים שלהם. הם גם נושאים טביעות המשקפות את סגנון הכתיבה האנושי." הוא נכתב והולחן ולא נוצר בהשראת שום דבר". חוקר נוצרי אחר, הבישוף של ירושלים, מר קנת קראגג, אומר בספרו "קריאת המינרט"

: "בניגוד לקוראן, אנו מוצאים שבברית החדשה יש כמה סיכומים ותיקונים, ויש מבחר מילים וחידוש אירועים וראיות. לכן, יש בספרי הברית החדשה. "זה בא מהמוח של הכנסייה שעומדת מאחורי מחברי הספרים האלה כדי לייצג ניסיון והיסטוריה", כלומר ספרי התנ"ך תוקנו על ידי מחיקה סיכוםוהוספות בחירת מיליםכך שספרים אלה תואמים את המדיניות של הכנסייה שעומדת מאחור

המחבריםולפי החזון שלו זה הגיע מדעת הכנסייהכלומר, דבר האדון תוקן ותמצה כדי להתאים למטרות ולחזון של הכנסייה ולא כפי שהאדון העניק לה השראה. הכנסייה כאן שמה את עצמה מעל לרצון ורצונו של האדון, וחלילה, היא זו שמתקנת את דבר ה', מוסיפה עליו או גורעת ממנו בכל דרך שהיא. היא רוצה ואיך שהיא רוצה, כמו. מעשיה מראים, שוכחת את מה שהגיע מגוחנן, שהזהיר מפני התעסקות בדברי התנ"ך הקדוש, באומרו: "ואני מעיד לכל השומע את האמור בספר הנבואה הזה: אם מישהו יוסיף דבר על הכתוב. בו ירבה הקב"ה מן הפורענות

שנזכרו * גם אם ישמיט מישהו מדברי ספר נבואה זה, ישמיט הקב"ה את חלקו מעץ החיים ומעיר הקודש, אשר הוזכרו. הספר הזה." יוחנן התגלות

עשרים ושבעה ספרי הברית החדשה חוזרים לשמונה מחברים שכתביהם השתנו בגודלם. בעוד שמכתב יהודה לא עלה על שני עמודים, לפול, מחבר המכתב, יש יותר ממאה עמודים. הקרבה של אנשים אלה למשיח משתנה אף היא. בעוד יהודה, פטרוס ויוחנן היו בין שנים עשר תלמידיו של ישו, לוק ומרק לא פגשו את ישו, בעוד שפול לא טען שהוא נוצרי עד לאחר נטילת ישו.

אבל האם נכון לייחס את הספרים לשמונה הללובפרט, למתיו, יוחנן ופטרוס, שאמורים להיות בין תלמידיו הנכבדים ביותר של ישו, או שהאחוז גם מעוותהאם ייתכן שהדברים הללו - שנמצאים בברית החדשה - באו מתלמידי המשיח אותם גידל ולימד לאורך כל שנות שליחותו, והזכירו אותם בשבחים טובים

לא נפסיק עוד זמן רב לתעד את ייחוסם של כמה ספרים, מכיוון שכותביהם לא היו תלמידיו של ישו, ולכן לא אכפת לנו אם כותבי הבשורות של מרקוס ולוקס היו מרקוס ולוקס או מי מהנוצרים אשר חי בסוף המאה הראשונה, כיוון שאף אחד מהאנשים הללו אינו חף מטעות או בהשראת הרוח. ירושלים אינה נושאת ולו שבח אחד ממשיח עליו השלום. כמו כן, אנו הופכים במכתביו של פאולוס לאויב המשיח שטען המסר וחוסר הטעות, והוא מעולם לא פגש את המשיח ולא למד ממנו כמו שאר השליחים.

הברית החדשה המורכבת מורכבת מארבע אוונגליונים, שתיים מהן מיוחסות לתלמידיו של ישו: "מתי" ו"יוחנן" באשר לשתי הבשורות האחרונות, הן נכתבו על ידי תלמידיו של פאולוס, הטוען של ההודעה: "מרק" ו"לוק" תוספת לאיגרות הברית החדשה: ספר מעשי השליחים - ארבע עשרה איגרות פאולוס - איגרת יעקב - שתי אגרות פטרוס - שלוש האיגרות של יוחנן - איגרת יהודה - התגלותו של יוחנן התאולוג.

אחד משנים עשר התלמידים. הוא עבד כגבאי מסים בכפר נחום. הוא הלך אחרי המשיח לאחר מכן והפך לאחד מתלמידיו. מקורות היסטוריים מזכירים שהוא נסע לחבש ונהרג שם בשנת לספירה. הוא הוזכר בברית החדשה רק פעמיים, הכל בבשורתו. הפעם הראשונה הייתה כאשר המשיח קרא לו בזמן שהיה במקום עבודתו במס אוסף ראה מתי ולוקס השני הוא בהקשר של ספירת שמותיהם של שנים עשר התלמידים ראה מתי י/

יוחנן בנו של זבדי הדייג. הוא היה דייג גלילי ואחיו יעקב הלך בעקבות ישו והפך לתלמידיו. אמו, סלומה, הייתה קרובת משפחה של ישו. עורכי המילון מציעים שהיא הייתה אחותה של מרים, אמו של ישו. הוא חי עד סוף המאה הראשונה לספירה, וארנמוס אמר שהוא חי עד שנת לספירה, והכנסייה טוענת שהוא כתב את הבשורה שלו באפסוס זמן קצר לפני מותו.

שמו יוחנן, והוא נקרא "מרקוס", והוא אינו אחד מתלמידיו של המשיח או אחד מתלמידיו. מרקוס ליווה את ברנבס ואת פאולוס במסעם, ואז הוא עזב אותם, ואז חזר ללוות את פאולוס. המתרגמים שלו מסכימים שהוא היה מתרגם של פיטר, שקשור לבשורה זו. ההיסטוריון אוזבוס מזכיר שהוא - כלומר מארק - היה הראשון שהכריז את בשורת על מארק: "הוא הכחיש את אלוהותו של "" הבשורה באלכסנדריה, ושהוא נהרג שם. בוטרוס גרמאג' אמר בספרו "ישו".

לוקס היה תלמיד ומלווה של פאולוס, הטוען למסר, והוא לא היה מתלמידיו של ישו ולא דבק בדת היהודית. נאמר שהוא רומאי. נאמר שזו אנטיוכיה, ונאמר אחרת. לגבי מקצועו נאמר שהוא רופא, ואמרו שהוא צלם, אבל בכל מקרה הוא אינטלקטואל וכותב סיפורים מיומן. מקורות נוצריים לא מזכירים הרבה על תרגומו, ואני קראתי לו קדוש.

האם הספרים השמימיים הנוכחיים הם באמת דברי האל הכול יכול על שפתי נביאיו, או רק כתבים אנושיים המיוחסים להם בשקר ושקרמה שבטוח הוא שרובו אינו מאת ה', אחרת היינו עדים להתאמה מוחלטת בין הטקסטים שלו לבין קריינותו של אותם סיפורים ופסיקות, ולכן אין זה סביר שדבר ה' יסתור את עצמו.

האם הם לא חושבים על הקוראןאילו הוא היה מאדם אחר מלבד אללה, הם היו מוצאים בו סתירה רבה. סורת אן-ניסה.

ההיגיון וההיגיון מכתיבים שרק ספר אחד נכון והשאר שגויים

כמובן שרוב חסידי הדתות הללו ילכו בדרך הקלה יותר, תוך הסתמכות על רגש במקום על הגיון, אבל כל מי שמחפש את האמת ומשתמש בהיגיון מדעי יבין בבירור מיהו הספר האמיתי.

אם ניקח את העניינים מנקודת מבט מדעית, הקריטריון החשוב ביותר בכל מחקר היסטורי הוא חיפוש אחר טקסטים הקרובים ביותר מבחינה כרונולוגית לעידן ולאירועים המוזכרים בטקסטים.ככל שהם קרובים יותר למועד האירועים הללו. הם אמינים וככל שהם פחות רגישים להגדלה או ירידה, וככל שהם רחוקים יותר, כך הם רגישים יותר לטעות. ומגדילים ומקטינים

בבחינת הספרים השונים של הדתות הנוכחיות, נגלה שטקסטי הקוראן הם היחידים המספרים לנו אירועים בזמן הווה ברובם המכריע של הטקסטים שלו, מה שמאשר שהם היו בני זמנם איתם ב. זְמַן.

אנו מבחינים דרכו בדיבור הישיר מאלוהים הכל יכול דרך לשונו של שליחו גבריאל אל הנביא מוחמד ואל המאמינים בני זמנו.

הו האמנתם, היו ישרים לאלוהים, עדים לצדק, ואל תתנו לשנאת עם להטות אתכם לא להיות צודקים. תהיו צודקים. זה קרוב יותר לחסידות, ולפחד. אכן, אללה מודע למה שאתם עושים. סורה אלמאידה

כאשר אתה קורא את הקוראן, אתה מרגיש שאתה חי את האירועים באופן ישיר ושאתה שומע את הקריינות של מי שחי את אותם אירועים ולא זה ששמע עליהם, כפי שאנו חשים בבירור בטקסטים שלו את הדיבור הישיר של אלוהים לשליח מוחמד ולמאמינים בזמן הווה.

קרא בשם אדונך שברא סורת אל-עלאק

הו מוזאמיל קום במשך הלילה פרט לזמן קצר סורת אל-מוזמיל

הו אל-מודאת'יר קום והזהיר סורת אל-מודאת'יר

הו שליח, העביר את אשר נשלח אליך מאדונך, ואם לא תעשה כן, אז לא העברת את המסר שלו. ואלוהים ישמור עליך מפני העם. הקב"ה אינו מנחה את העם נגדך. עפרין. סורה אלמאידה

הו הנביא, אמור לנשותיך ולבנותיך ולנשות המאמינות למשוך על עצמן חלק מגלימותיהן. סביר יותר שיכירו בהן ולא יפגעו בהן. ואלוהים סולח. סורה אל- אחזב

ושואלים אותך על הווסת אמור: "זה נזק, אז תתרחקי מנשים בזמן הווסת, ואל תתקרב אליהן עד שיטהרה. ואז כשהן מטוהרות, אז לך אליהן כפי שציווה אותך ה'". אכן, אלוהים אוהב את אלה שחוזרים בתשובה ואוהבים את מי שמטהרים את עצמם סורה אל-בכרה

גם אם יש כמה פסוקים שמדברים על אלוהים בגוף שלישי, זה נובע מהעובדה שגבריאל הוא הדובר

אותה התבוננות מובאת לגבי הפסוקים המדברים על השליח מוחמד בגוף שלישי, למרות שהם מעטים, הסיבה היא שהדיבור בהם היה מכוון למי שגר עמו.

מוחמד אינו יותר משליח. שליחים נפטרו לפניו. אם כן, אם ימות או ייהרג, האם תחזור על עקבותיךרומי שיחזור על עקביו לא יפגע באלוהים כלל. אסיר תודה סורה אל אימראן

לכן, אנו מוצאים שמוחמד הוזכר בקוראן בשמו רק ארבע פעמים, בניגוד לשאר הנביאים שהוזכרו עשרות פעמים. למשל, משה הוזכר מאה שלושים ושש פעמים

יש הבדל עצום בין דבריו הישירים של הנביא לאמירותיהם של מי שלא ראו אותו מעולם ושמעו עליו באמצעות קללות ארוכות. זהו ההבדל בין הקוראן לחדית'ים ובין הקוראן הנוכחי לבין התורה והבשורה. כאשר אתה קורא את ספר היהודים והנוצרים בתקופת מלכותו, אתה לא מרגיש שזה דברי משה וישוע. ועוד נביאים, אלא דברי מספרים אחרים. לא תמצא. טקסט בודד שבו אלוהים פונה ישירות למשה או לישו. במקום זאת, נגלה שרוב הטקסטים מדברים עליהם בגוף שלישי, וגם אם יש טקסטים שבהם אלוהים ומשה מדברים ישירות, הם נמצאים בתוך הקשר של סיפור המסופר בגוף שלישי על ידי מספר שלישי

יציאת מצרים פרק ג'

וישה משה את צאן יתרו חותנו כהן מדין ויוביל את הצאן אל מעבר למדבר ויבא אל הר האלוהים חורב. ויראה אליו מלאך ה' בלהבות אש מתוך הסנה ויראה והנה הסנה בוער באש, אך הסנה לא אכל. אז אמר משה: "עכשיו אפנה ואראה את המראה הגדול הזה. למה השיח לא נשרףוראה ה' כי פנה לראות, קרא אליו אלוהים מתוך הסנה ויאמר משה משה. והוא אמר: "הנה אני." ואז אמר: "אל תתקרב לכאן. "הסיר את סנדליך מרגליך כי המקום שאתה עומד בו הוא אדמת קודש." ואז אמר: "אני אלוהי אביך אלוהי אברהם אלוהי יצחק ואלהי יעקב". אז משה כיסה את פניו כי פחד להביט באלוהים.

באותו אופן שבו הקוראן סיפר את אותו סיפור, בהבדל שהמספר בקוראן הוא גבריאל, הרוח הנאמנה, ולא מספר אנושי. איננו יודעים אם הוא היה נוכח בכלל ב- מִקְרֶה.

האם שמעת פעם על החדית' של משה כאשר ראה שריפה ואמר למשפחתו, "תישארי בשקט. אכן, חשתי בשריפה שאולי אוכל להביא לך הקלה ממנה או למצוא הדרכה בשריפה." אז כשהוא בא אליה, קראו לו "הו משה" אכן, אני אדונך, אז חלץ את נעליך. אתה בעמק הקדוש של טווה. ויש לי. בחר בך אז תקשיב

כשזה התגלה אכן, אני אלוהים, אין אלוהים מלבדי, אז עבדו אותי וקבעו תפילה לזכריסורה טהא.

אותה התבוננות מובאת בין הבשורות הנוכחיות

פרק בשורת מתי

וכאשר סיים ישוע את כל האמרות הללו, אמר לתלמידיו: "אתם יודעים כי בעוד יומיים יבוא הפסח ובן האדם יימסר לצליבה."

והסיפור של ישוע בקוראן

כשהתלמידים אמרו, "הו ישוע, בן מרים, האם אדונך יכול לשלוח אלינו שולחן מהשמיםהוא אמר, "פחד מאללה אם אתה מאמינים." הם אמרו, "לא." אכלו ממנו, ולבנו יהיה רגוע, ונדע כי אמרת לנו את האמת ונהיה בין העדים לה. ישוע בן מרים אמר: אלוהים אדוננו. , שלח מטה עלינו שולחן מן השמים שיהיה לנו משתה לראשונינו ולאחרונינו, ואות ממך. ותפרנס אותנו, ואתה הטוב שבפרנסים. סורה אלמעידה

ברור שהמספר בתורה ובבשורה הוא גוף שלישי, והדבר סותר את היגיון התורה שנכתבה ונתנה ע"י הקב"ה ישירות למשה ללא כל מתווך. המשמעות היא שהדיאלוג חייב להיות דו-צדדי בין הקב"ה. ודברו, ולא כמו הקוראן שסיפר גבריאל, והיא נותרה העדות הגדולה ביותר שהתורה הנוכחית היא לא תורת משה, היא המספר שלה על סיפור מותו וקבורתו

ספר דברים, פרק ל"ד

ויעלה משה מערבות מואב אל הר נבו אל ראש הפסגה אשר מול יריחו ויראה לו ה' את כל הארץ מגלעד עד דן ואת כל נפתלי ואר אפרים ומנשה. וְכָל אֶרֶץ יְהוּדָה עַד הַיָּם הַמַּעֲרָב, וְהַדָּרוֹם וּמִשְׁפַּט הַבִּקְעִי יריחו, עיר התמרים, עד צוער. ויאמר לו ה': "זאת הארץ אשר נשבעתי לאברהם ליצחק וליעקב לאמר לזרעך אתן אותה. הראיתי לך את זה במו עיניך, אבל אתה לא תעבור לשם." וימת משה עבד ה' שם בארץ מואב כדבר ה'. ויקבר אותו בעמק בארץ מואב מול בית פאור. ואיש אינו יודע את קברו עד היום. 7 משה היה בן מאה ועשרים שנה במותו, ולא יגעה עינו ובריאותו לא דעכה. ובכו בני ישראל על משה בערבות מואב שלושים יום. אז הושלמו ימי האבל על משה.

מוזר, לא?

עם הנצרות, הסיפור שונה. הם מכירים בכך שהבשורות הנוכחיות אינן נכתבות על ידי אלוהים, רוח הקודש או ישו, אלא על ידי ארבעה תלמידים, מתיו, מרקוס, לוקס ויוחנן, בהשראת רוח הקודש. הנה אני תוהה, מיהו השליח המשיח או תלמידיואז הבעיה של הבשורות האלה שמדברות על ישו בגוף שלישי לא מתעוררת בקרב נוצרים שבלעו את השקר הלא הגיוני הזה, אבל מצד שני יש טקסט ברור מאותן הבשורות שחושף אותן ומאשר את קיומה של הבשורה מאז. תקופתו של ישו, בנה של מרים.

בשורת מרקוס, פרק

ואחרי שיוחנן נבגד, בא ישוע לגליל, כשהוא מטיף את הבשורה על מלכות אלוהים, ואומר: "הזמן מתקיים וממלכת אלוהים בפתח, חזרו בתשובה והאמינו." והבשורה. ״

זהה למה שהקוראן הזכיר

הלכנו על עקבותיהם עם ישוע בן מרים, אישרנו את מה שהיה לפניו מהתורה, ונתנו לו את הבשורה, שבה הדרכה ואור, מאששת את מה שהיה לפניו. דגל, הדרכה ותראה. לצדיקים סורה אלמעידה

על איזו בשורה הוא מדברמה מקומו בניתוח במתחם

אינדיקציה מרכזית נוספת היא שעת כתיבת התורה והבשורה הנוכחית רחוקה מעידן הנביאים המיוחסים להם, שכן הם בסך הכל תרגומים משפות אחרות שאין להן קשר לשפתם של בני הארץ. נביאים להם הם מיוחסים.

ולא שלחנו שום שליח אלא בלשון עמו כדי שיבהיר להם. אז אללה שולח שולל את אשר ירצה ומנחה את אשר ירצה. והוא האדיר, החכם. סורה. איברהים

האם אנשי ישוע בן מרים הם היוונים גם לגבי התורה טוענים היהודים ששפתם היא העברית שבה התגלתה תורת משה המקורית, וזה מה שהשומרונים מכחישים, שיש להם תורה אחרת בשפה אחרת שלטענתם היא העברית האמיתית שהתגלתה. למשה.

הקוראן הקדוש מדבר במקומות רבים על התורה והבשורה, שכן הם נוצרו בהשראת האל הכול יכול לשניים מהשליחים החזקים ביותר, והם היו ספרי אור והדרכה לאנושות בזמנם, והקוראן הקדוש. בא בעצמו מאשש אותם, מאמין בהם ושולט בהם, כמו שאמר הקב"ה: הוא שלח אליך את הספר עם האמת, אישר את מה שהיה לפניו, והוריד את התורה והבשורה, קודם לכן כהדרכה למען העם, ושלח את הקריטריון.אכן, מי שלא מאמין באללה כלשהו ייתן להם עונש חמור, ואללה הוא אדיר, בעל נקמה אל עמראןואלוהים הכל יכול אמר: "והורדנו אליכם את הספר עם האמת, מאששים את מה שהיה לפניו מהספר ומבססים עליו את השליטה" אלמעידה

נותרה השאלה לגבי עמדתו של הקוראן הקדוש על ההעתקים שהיו בידי היהודים והנוצרים בתקופת הנביא, יברך אותו ה' ויתן לו שלום, האם הם ההעתקים האמיתיים המכילים את דברי ה'. אֱלֹהִים, אוֹ שֶׁשָּׁנוּ וּשְׁנוּ.

כדי לענות על שאלה זו, נוכל לחלק את החדית' של הקוראן הקדוש על שני ספרי הקודש הללו - מבחינת מהימנות מה שיש בהם - לסוגים הבאים:

סוג ראשון:

פסוקים המוכיחים באופן מוחלט שחל עיוות בספרים אלו, ואינם מגבילים את העיוות לאף אחד מסוגיו או צורותיו, ואינם מזכירים את כמותו או אחוזו, אלא מוכיחים שהמעשה הנתעב הזה התרחש.

בין אלה: דברי אלוהים הכל יכול: האם אתה מקווה שהם יאמינו בך, כאשר צד מהם נהג לשמוע את דבר ה', אז הם עיוותו אותו לאחר שהבינו אותו בזמן שהם ידעואל-בכרה ואלוהים הכל יכול אומר: הם מעוותים מילים ממקומותיהם הראויים ושוכחים חלק ממה שנזכרו בואלמעידה: יג.

הסוג השני:

פסוקים ברורים על כך שהרבנים היהודים מבצעים הסתרת חלק מספריהם הנחשפים, מסתירים אותם ומנסים לקבור אותם ולטשטש את אמיתותיהם.

בין אלה: אמרו הקב"ה: אמור, "כל אשר הוריד את הספר אשר הביא משה לאור והדרכה לעם, תעשה אותו על כתבים, אשר אתה מגלה אך הרבה מהם אתה מסתיראל. -אנעם. ואלוהים הכל יכול אומר: אלה אשר נתנו להם את הכתוב יודעים אותו כפי שהם מכירים את ילדיהם, ואכן צד מהם מסתיר את האמת בעודם יודעים אותהאל-בכרה:.

האימאם אבן חאזם, ה' ירחם עליו, אמר: "איך מוסלמי יכול לראות שמותר להכחיש את עיוות התורה והבשורה כשהוא שומע את דברי האל הכול יכולאלוהים ושביעות רצונו. הוא סימן אותם על גביהם. פרצופים כתוצאה מהשתטחות. זה דמותם בתורה. דוגמתם בבשורה היא כמו יבול שהניח את נורותיו, ואני מחזק אותו, והוא יתחזק ומתחזק על גבעוליו, מפליא את הנוטעים. , להכעיס איתם את הכופרים. אלפאת: כ"טוכל זה לא נמצא בידי היהודים והנביא. זה הפך למה שהם טוענים שהוא התורה והבשורה." סוף ציטוט מתוך "אל- פאסל פי אל-מיל"

הסוג השלישי:

ישנם פסוקים ברורים המעידים שבכל הספרים הללו נכללה מידה מסוימת של תוספת, וחלק שלא נכלל בהם התערבבו בהם.

בין אלה הם: דברי ה' אלקיך: ואכן, בינהם חבורה שמעוותת את לשונם בספר, כדי שתחשבו שהוא מן הספר, אך אינו מן הספר, ואומרים: "זה מאלוהים." זה מאלוהים, והם אומרים שקר על אלוהים בזמן שהם יודעים זאת אל עמראןויאמר הקב"ה: אז אוי לאלה שכותבים את הספר במו ידיהם ואז אומרים "זה מאת ה'" כדי להחליף אותו במחיר קטן. אז אוי להם על מה שכתבו ידיהם. אוי להם על מה שהם מרוויחים אלבכרה

אמר אבן עבאס, יהי רצון ה' מהם: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לָכֶם, שאנשי הספר שינו את מה שכתב אלוהים, ושינו את הספר במו ידיהם, אז הם אמרו: הוא מאלוהים, כדי להחליף אותו עבורו. קצתמסופר על ידי אל-בוכרי ב"סחיה"

סוג IV:

פסוקים המכריזים שחלק מהאמת נשארה בספרים הללו שהיו בידיהם בתקופת הנביא, יברך אותו ה' ויתן לו שלום, והפיכת כמות כזו מהאמת שנותרה בידם לטענה נגדם וראיות. של חוסר התוקף של מה שהם נמצאים עליו.

פסוקים כמו אלו הם המיועדים לשואל, והם אלו שעליהם חשד מי שאמר את דבריו, או שחשב שהם הוכחה לאמיתות ספריהם בכללותם, גם בזמננו, ו לכל זה אין ראיות בפסוקים הללו ובאחרים כמוהם.

בין זה אמרו של הקב"ה: וכיצד ישפטו אותך כאשר עימם התורה, שבה משפט ה'ואז הם פונים אחר כך. אלו אינם מאמיניםאל-מעידה:, אז ספר על זה שהוא מכיל את משפטו של אלוהים.

ובאמרו, תהילה לו: וישפטו אנשי הבשורה לפי מה שגילה בה ה'אלמעידהציווה על אנשי הבשורה לפעול לפי מה שיש בה. , ולמשול לפי מה שגילה בו ה'.

וכמו כן דברי ה' אלקיך: אמרו "בני הספר, אינכם על דבר עד שתחזיקו את התורה ואת הבשורה ואת אשר נשלח אליכם מאדונכם" ובוודאי יוסיף. לרבים מהם מה "מה שנשלח אליך מאדונך הוא עבירה וחוסר אמון, אז אל תתייאש מהעם הכופר" אלמאידה

הקוראן קבע כי עותקי הספרים שהיו בידי הרבנים היהודים והנוצרים כללו אזכור של הנביא מוחמד, יברך אותו ה' וישן לו שלום, בדברי האל הכול יכול: הבאים אחריו שליח, הנביא ללא אותיות, אותו הם מוצאים כתוב בתורה ובבשורה. אל-ערף

כמו כן, נאמר גם בקוראן ובסונה האותנטית שחלק ממה שנאמר באותם ספרים מאושרים. הקב"ה אמר: אמור, "הבא את התורה וקרא אותה"".

אם אתה אמת." אל עמראן

בסמכותו של עבדאללה בן עומר, יהי רצון ה' בשניהם, שבאו היהודים אל שליח ה', יברך אותו ה' וישן לו שלום, והזכיר לו כי איש מתוכם ואישה. אמר להם נייה, אז שליח ה', ה' יתברך וייתן לו שלום: מה אתם מוצאים בתורה בענין סקילהאמרו: נחשוף אותם והם יולקו. עבדאללה בן סלאם אמר: שיקרת שיש בזה סקילה. אז הביאו את התורה ופרסו אותה, ואחד מהם שם את ידו על הפסוק על סקילה ויקרא מה שבא לפניה ומה שבא אחריה, ויאמר לו עבדאללה בן סלאם: הרם את ידך והרים את ידו. יד, ובה היה פסוק סקילה. אמרו: צודק מוחמד, יש בו את פסוק סקילה. אז שליח האלוהים, יהי רצון ושלום, הורה לסקול אותם באבנים. עבדאללה אמר: ראיתי את האיש תוקף את האישה, מגן עליה באבנים. מסופר על ידי אלבוכרי ומוסלמי.

הקב"ה הפקיד את שינון התורה והבשורה בידי מלומדים ונזירים שלהם, כפי שמעיד אמרו: אכן, הורדנו את התורה, שבה הדרכה ואור. על ידה הנביאים שנכנעו לאלו אשר היו יהודים, והרבנים והרבנים שפטו. כי הם שמרו את ספר האלוהים והיו עדים לו. אלמעידה

אלוהים הכל יכול לא דאג לשמר אותו כפי שהוא דאג לשמר את הקוראן, ויש איזושהי פסיקה על כך. אתה יכול לעיין ב-

מסיכום האמור לעיל, אנו מסיקים כדלקמן:

עותקי התורה והבשורה כוללים חלק מהאמת, שהפסוקים האצילים תיארו כשלטון אלוהיםוהקוראן הקדוש קרא ליהודים ולנוצרים לבסס את האמת הזו וללכת אחריה, ולעשות זה מעיד נגדם בשקר שלהם.

בשני הספרים הללו יש מילים מבני אדם שיוחסו בשקר ובכזב לאלוהים.

ניכר היה חסרון בשני הספרים הללו מהספרים שהתגלו לנביאים עליהם השלום, וזאת משום שחלק מהרבנים והנזירים הסתירו משהו ממה שה' שמר מהם.

העיוות של הספרים הקודמים כלל שני דברים: העיוות המילולי, בתוספת או חיסור ממה שהיה בהם, והעיוות המוסרי, עם עיוות האמת שנותרה בספרים הללו עם ניסוחה, למשמעויות כוזבות, הסותרות. מה אלוהים רצה עבור משרתיו, כולל אותם.

על סמך כל זה:

אם מישהו טוען שיש פסוקים בקוראן המעידים על האותנטיות של מה שיש בתורה ובבשורה, אז אין צורך להגיב לשקר שלו ולטעון עד שנאמר: כל מילה בשני הספרים הללו היא שקר. בפני עצמו, ואלוהים לא הוריד שום סמכות עבורו. במקום זאת, כל שעלינו לעשות הוא לציין את שאר הפסוקים המשלימים את התמונה. אז כשאתם דבקים ומאמינים בפסוקים שבהם האמת מאושרת, הוסיפו להם את הפסוקים האחרים שמזכירים את סילוף ספריהם, הסתרת האמת שלהם והוספתם של דברים אליהם שכתבו איתם. ידיהם שלהם, אז ייחסו לאלוהים שקר ושקר.

לגבי המאמין: הוא מאמין בכל מה שאלוהים אומר בספרו.

ולגבי הפסולים: אם הוא מכחיש משהו ממנו, אין לו זכות להשתמש בו כראיה לשום דבר אחר, ומשום כך הורה להם הקב"ה על כך באומרו: האם אז אתם מאמינים בחלק מהכתוב ולא מאמינים באופן חלקי אז מה הפיצוי לאלה מכם שעושים זאת מלבד חרפה בחיי העולם הזה וביום התקומה יוחזרו לייסורים הקשים ביותר, ואלוהים לא יתחשב במה שאתם עושים" אל- בקארה:

אחרת, יביאו לנו פסוק אחד: הוא משבח ומטהר את כל הספרים הללו שנותרו בידי אנשים, ושולל מהם סילוף והסתרה.

לאחר מכן, לא נבקש מהם הוכחה שלא חל שינוי בספרים אלו ממה שהיה בתקופת הנביא, ה' יתברך וייתן לו שלום. כי מי שטוען שהקוראן טיהר אותו, מישהו יכול לומר לו: הוא טהר רק את מה שהיה בו בתקופת הנביא, יברך אותו ה' ויתן לו שלום. אז היכן ההוכחות שזה נשאר ה' איך זה היה בתקופה ההיאלזה הם לא יכולים לספק ראיות, אלא הרבה. מחקרים ביקורתיים של התנ"ך במערב מוכיחים בדיוק את ההיפך.

אבן חזם, ירחם ה' עליו, אומר:

כופרי בני ישראל שינו את התורה והתהילים, הוסיפו וגרעו, והקב"ה השאיר כמה מהם כהוכחה נגדם כרצונו לא ישאלו על מה שהוא עושה בזמן שישאלו אותם שאין המשך לפסיקת הוגם הכופרים הנוצרים שינו את הבשורה, הוסיפו וגרעו, ואלוהים הכל יכול השאיר חלק ממנה כהוכחה נגדם כרצונו." הוא לא נשאל מה הוא עושה, אבל הם נשאלים אמרנו לעיל שה' הקב"ה הודיע להם לשנות כל מה שירצה להסיר משני הספרים ההם, כשם ששחרר את ידיהם להרוג את מי שרצה לכבדו בכך מהנביאים שהרגו בשונות. דרכים, ומנע את ידיהם ממה שביקש להשאיר משני הספרים ההם. ויכוח נגדם, כשם שהקב"ה הקב"ה עצר את ידיהם מאלה מנביאיו שרצו גם הם לכבדו בניצחון, שמנעו מאנשים לפגוע בהם.

ירחם עליו ה', גם הוא אומר:

אשר לאמירתו של הקב"ה וישפטו אנשי הבשורה לפי מה שאלוהים גילה בו אל-מיידה היא נכונה על משמעותה לכאורה, כי הקב"ה גילה בה אמונה במוחמד, יהי רצון תפילות ה'. ויהי עליו השלום, ואחרי דתו, ולעולם לא יהיו שופטים במה שגילה בו הקב"ה אלא בהיותו מדת מחמד, תפילת ה' ושלום עליו. עליו השלום והברכה. לו, אלוהים הכל יכול רק ציווה עליהם לשלוט לפי מה שהתגלה בבשורה שאליה הם שייכים, ולכן הם חסידיה. אלוהים הכל יכול מעולם לא ציווה אותם במה שנקרא בשורה ואינו בשורה, וגם אלוהים הכל יכול מעולם לא ציווה עליהם. לחשוף אותו כפי שהוא. הפסוק תואם את האמירה שלנו, והוא לא מכיל שהבשורה לא שונתה, לא על ידי טקסט. אין ראיות, אבל הוא מצריך את הנוצרים המאופיינים כאנשי הבשורה לשלוט לפי מה שאלוהים גילה על כך, בעוד שהם אחרים. ראה "אל-פאסל"

שיח' אל-אסלאם אבן תימיה כתב פרק שלם וארוך, שכותרתו החוקרים כינו: "פרק על היענות להם בטענתם שהאסלאם רומם את הבשורה שלהם שבידיהם", בו המשיך בהרחבה וענה על כך. חשד, ולהסביר את תדירות ההוכחה בקוראן ובסונה.

היהודים והנוצרים הפכו לכופרים וסתרו את דת הנביאים, ובספריהם היו הרבה חוסר אמונה ושקר. בין מה שאמר ירחם ה' עליו:

אישור הקוראן לתורה ולבשורה מוזכר במקומות בקוראן, ונאמר: והורדנו אליכם את הספר עם האמת, מאששים " את מה שהיה לפניו מהספר ושולטים עליו. זהאלמאידה: ברור שהוא שלח את הקוראן הזה כשולט על מה שהיה לפניו בספרים, והדומיננטי הוא העד האמין. השליט מעיד על מה שנכון בו. הוא, שולל את המעוות בו, שולט באישור מה שה' אישר לפסיקותיו, ומבטל את מה שאלוהים ביטל ממנו, והוא מופקד על כך.

אשר לאמירתו בסורת אלמאידה: ונתנו לו את הבשורה, בה הדרכה ואוראלמעידה: זהו הלל שלו למשיח והבשורה, ו להורות לנוצרים לשפוט לפי מה שהתגלה בו. הוא גם שיבח את משה ואת התורה בצורה יותר גדולה ממה שהלל את המשיח ואת הבשורה... אם מה שהוא הזכיר היה שבח למשה והתורה, אין זה מצריך שבחים של היהודים שהתכחשו למשיח ומוחמד ברוך השם. אותו ותן לו שלום, וזה לא כולל שבחים לדת המשתנה והבוטלה של היהודים, לפי הסכמת המוסלמים והנוצרים. כמו כן, מה שהוא הזכיר לגבי הלל את ישו ואת הבשורה: זה לא כולל שבח של הנוצרים שהכחישו את מוחמד, שינו את פסקי התורה והבשורה, ועקבו אחר השינוי וביטלו.

נאמר: טענתך להאמין הקוראן לבשורה

אם אתה רוצה שהתורה, הבשורה והתהילים שאלוהים גילה לנביאיו נכונים, אז אין ספק בכך.

ואם רצו להאמין לו כתבו: הוא האמין במה שהאמינו באמונות ובהלכות שהמציאו בלא רשות מאת ה', וסתרו עמם את חוקי המוסלמים שהקדימו, או שסתרו את הדין. שאיתו הוא נשלח, כמו האמונה בשילוש ובהיפותזות, האמונה בהתנשאות ובאיחוד בין האלוהות לאנושות, ואמירתם: המשיח הוא אלוהים, ובן האלוהים, ומה הם עושים במונחים של הכחשה. מה שנדרש מאמונה, כגון אמונה בה' וביום האחרון, ובהתרת מה שה' ושליחיו אסרו, כגון חזירים ודברים אחרים, זה שהם שיקרו למחמד, ה' יתברך וייתן לו שלום. שקר ברור וידוע בשל הכרח מדתו.

הוא האמין רק במה שהביאו לפניו הנביאים, אבל לגבי מה שהם המציאו והמציאו, הוא לא האמין. הוא גם לא חוקק להם להמשיך במה שהם הולכים מהחוק הראשון, אלא קרא להם ולכל האנושות והג'ין להאמין בו, ובמה שהביא, ולעשות את מה שהוא נשלח איתו. של הספר והחכמה. הוא פסק שכל מי שלא ילך אחרי הספר שנתגלה לו, לא יאמין, והוא חייב אותם להישאר לנצח בה'. הייסורים של העולם הבא הם מאבקם בעולם הזה, עד שכל הדת היא לאלוהים, ועד שדבר האלוהים יהיה עליון.

הוא קרא לאנשי הספר, לרבות ליהודים ולנוצרים בכלל, ולאחר מכן לשתי הכתות בפרט ביותר ממקום אחד, תוך שהוא קורא לכל האנשים, לאנשי הספר ואחרים, כפי שאומר אלוהים הכל יכול: אלה ההולכים אחרי השליח, הנביא הבלתי נכתב, אשר הם מוצאים כתוב עמם בתורה ובאינג'י הוא מצווה עליהם את הישר ואוסר עליהם את הרע ומחוקק להם דברים טובים והוא יאסור עליהם את הדברים הרעים. והסר מהם את משאם ואת האזיקים שהיו עליהם. אז אלה שהאמינו בו ומכבדים אותו ועזרו לו והלכו בעקבות האור שנגלה הם אלה שיצליחו. אמרו אנשים כי אני. שליח אלוהים לכולכם. לו שייכת שלטון השמים והארץ. אין אלוהים מלבד זה שנותן חיים. מת, אז האמינו באלוהים ובשליחו, הנביא ללא אותיות שהוא מאמין באלוהים דבריו והלכו אחריו למען תודרכו." אלערף

ויאמר אלוהים הכל יכול, פנה אל הנוצרים: הו אנשי הספר, אל תלכו עד קיצוניות בדתם ואל תאמר על אלוהים אלא על האמת. אכן, המשיח, ישוע, בן מרים, הוא שליח של אלוהים, ואת דברו הוא מסר. למרים ולרוח ממנו, אז האמינו באלוהים ובשליחיו, ואל תגידו: "תפסיק משלושה." עדיף לך. אלוהים הוא רק אלוהים אחד. לו, שיהיה לו

בן. לו שייך כל אשר בשמים וכל אשר בארץ, ודי הקב"ה כמסדר עניינים. המשיח לא ימנע מלהיות עבד ה' וגם המלאכים לא ימנעו. אשר קרובים וכל מי שיפסיק לעבוד אותו ויתנשא, והוא יאסוף את כולם אליו. באשר לאלו המאמינים ועושים צדק, ישלם להם את מלוא גמולם ויגדיל את שפעו. ובאשר לאלו. מזלזלים ומתנשאים, הוא יעניש אותם בעונש כואב, ולא ימצאו אותם מלבד אללה, אין שומר או עוזר. אנ-ניסה: ויאמר הקב"ה: האומריםשאלוהים הוא המשיח, בנה של מרים, בוודאי לא האמינואלמעידה: יזויאמר הקב"ה: ובין אלו שאמרו "אכן נוצרים אנו". לקחנו את בריתם, אבל הם שכחו חלק ממה שנזכרו בו. אז פיתינו בתוכם איבה ושנאה עד יום הדין. אומה, ואלוהים יודיע להם מה נהגו לעשותאלמאידה: ויאמר אלוהים הכל יכול: תגידו, "אנשי הספר, אל תלכו לקיצוניות בדתם מלבד האמת, ולא הלכו אחרי נטיותיו של עם אשר תעה קודם, והטעו רבים, ותעו מן הדרך הישר. אל תאמינו באלוהים ולא בוהיום האחרון, ולא יאסרו את אשר אסרו הקב"ה ושליחו, ולא ילכו על מדת האמת מאלה שניתנו להם הכתוב עד שישלמו את המחווה על הסף. .והם היו קטנים. אל-תאובה: כ"טהנביא עליו ה' תפילת ה' ושלום יצא להלחם בהם בעצמו בשנת תבוק, וזימן את כל המאמינים להלחם בהם, והוא לא נתן רשות לאף אחד מאלה שהיו מסוגלים לתקוף להישאר מאחור.

ואם הם מתכוונים בכך שדברי הספרים שבידינו, דהיינו התורה והבשורה, נכונים, הרי זה דבר שחלק מהמוסלמים מוסרים להם, ורוב המוסלמים חולקים איתם על כך, גם אם רוב הם עושים זאת.

מה שרוב המוסלמים מקבלים.

באשר לעיוות המשמעויות של ספרים באמצעות פרשנות, פרשנות ושינוי פסיקותיהם: כל המוסלמים, היהודים והנוצרים מעידים על עיוותם ושינוים. גם הם והמוסלמים מעידים שהיהודים עיוותו רבות ממשמעות התורה ושינו את הוראותיה, למרות שהם והיהודים אומרים שהתורה לא עיוותה את דבריה.

במקרה זה, עדותו של מוחמד, יברך אותו ה' ויתן לו שלום, ועמו למשיח עליו השלום, ולבשורה שהתגלתה לו באישור מה שיש לנוצרים, אינה גדולה יותר מאשר עדות המשיח עליו השלום והתלמידים ושאר ההולכים אחריו למשה ולתורה שהתגלתה לו באישור מה שיש ליהודים...

כיצד יכולה העדות של מוחמד ועמו לבשורה שהיא נשלחה מאלוהים, ולמשיח שהוא שליח אלוהים, יברך אותו ה' ויתן לו שלום, למנוע את חוסר האמונה של הנוצרים, למרות שינוים חוק הבשורה והכחשת מוחמד, אלוהים יברך אותו ויתן לו שלום, וחוק הקוראןסוף ציטוט מתוך "התשובה הנכונה

אלוהים יודע .

לפני שנדבר על ההיסטוריה של ארבעת הבשורות בקרב נוצרים, יש להבהיר שלספרים דתיים יש מעמד גדול בקרב חסידיהם, ויש להם תפקיד רציני בחיים. מסתמכים עליו כדי להבהיר את הדרך לאושר בעולם הזה ולניצחון בחיים שלאחר המוות. מסיבה זו חובה לספרים שרשרת מסירה קבועה לבעליהם, שהם שליחי ה' ומעבירי ה' יתברך, אם אינם כאלה, הם מאבדים מערכם. זה נתון לעיוות ולשינוי על ידי בעלי גחמות וכוונות זדוניות, או על ידי סימפטומים אנושיים כמו שכחה, חוסר ידע, אשליה וכדומה.

נכונותה של שרשרת השידור, עם הצדק והשליטה של מספרי החדשות, וחוסר הפרעות שלה, היא הדרך שבה יכולים ספרים אלו להגיע אל האנשים שלמים, נכונים ושלמים, כדי שאנשים ילמדו על האמת באמצעות אוֹתָם.

אם נתבונן בספרי החדית' של אנשי האסלאם - הכוללים את דברי נביאנו מוחמד, יברך אותו ה' ויתן לו שלום, מעשיו, דיווחיו וכל מה שקשור אליו - נדע את המאמץ הגדול אותם אימאמים שנעשו בשמירה על החדית' של שליח האלוהים, שאלוהים יברך אותו ויעניק לו שלום, בריא ונכון, כפי שיכול מוסלמי במאה. החמש עשרה בשנה ההיג'רית היא לדעת אם החדית' אותנטי או לא. .

אם נחפש בהיסטוריה הנוצרית ייחוס של הבשורות הללו למי שהן מיוחסות לו, לא נמצא דבר מזה כלל, לא מעט ולא הרבה. ואיגרות פאולוס, כמו גם שאר האיגרות, ומעשה השליחים, אינם מכילים שום התייחסות לאחד מארבעת הספרים הללו, מה שמביא לכך שספרים אלו לא היו ידועים באותה עת, ואף אחד מהם לא הם קראו אותם, וזו אינדיקציה חזקה לכך שמקורם של הספרים הללו הופעתו הייתה מאוחרת יותר מהמכתבים הללו, בניגוד לבשורת האל או מבשורת המשיח, כפי שהוזכרה בדברי פאולוס פעמים רבות, כפי שהייתה מוזכר בבשורת מרקוס, ובמעשה השליחים, המעיד על קיומו ועל כך שהוא ידוע וידוע.

הנוצרים ניסו למצוא שרשרת של שידור או מידע על ספרים אלו בדברי קודמיהם שהסכימו עם הזמן שבו הם טוענים שנכתבו, שהיה הרבע האחרון של המאה הראשונה לספירה לכל היותר. אולם ניסיונות אלו נכשלו כישלון חרוץ, מה שאילץ אותם להודות שספרים אלו לא היו ידועים עד עשרות שנים לאחר מותו של מי שאליו יוחסו, ולכן ייחוסם לאותם אנשים לא התבסס על ולו הוכחה ולו הקטנה ביותר. דברי הנוצרים בעניין זה:

הכומר פחים עזיז, פרופסור במכללה האוונגליסטית לתיאולוגיה, אומר: "אבל הקנוניזציה של ספרי הברית החדשה לא הושלמה בבת אחת, וגם לא הספיקה לדור אחד או שניים. אלא, היא נמשכה במשך תקופה. תקופה ארוכה, והכנסיות השונות לא נקטו עמדה מאוחדת לגבי הספרים השונים, אלא דעותיהן היו שונות לגבי חלק מהספרים." זה נמשך תקופה ארוכה, ולכן יש צורך להתחקות אחר ההיסטוריה הארוכה הזו של חוקיותם של ספרי הברית החדשה.

הכנסייה הראשונה: חג השבועותלספירה:

ידוע היטב שבאותה תקופה לא היו ספרי קודש בשם הברית החדשה, אך הכנסייה לא נשארה ללא מקורות אלוהיים שעליהם הסתמכה בכל דבר, החל מהטפה, תורות, התנהגות ועסקאות, ובתחום זה היו לה שלושה מקורות.

ואז הוא הזכיר ששלושת המקורות הם: הברית הישנה, המשיח והשליחים, ואז הוא אמר:

שני: לספירה, הופעתם של ספרים משפטיים בברית החדשה:

האוסף הראשון של הברית החדשה שידעה הכנסייה היה אוסף מכתביו של פאולוס. זהו האוסף הראשון של כל ספרי הברית החדשה, ופאולוס כתב את מכתביו לכנסיות וליחידים לנסיבות מיוחדות ולמצבים ספציפיים

אחר כך אמר: באשר לקבוצה השנייה: היא הקבוצה של ארבעת הבשורות, וקבוצה זו הופיעה זמן מה מאוחר יותר מקבוצת כתבי פאולוס. למרות שהתאריך שבו נחשבו לספרי משפטים מקודשים השווים לספרי הברית הישנה עדיין לא ידועה, הציטוטים הרבים שנמצאו בכתביהם של אבות הכנסייה השליחים ועדויותיהם שופכים מעט אור על אמת מהותית זו בעידן הנוצרי, והתלמיד מציין את העניינים הבאים:

פאולוס לא התייחס בכתביו לאף אחת מהבשורות הכתובות, ולא לאף ספר על חייו או אמירותיו של ישואחר כך הזכיר המחבר שבע נקודות נוספות, שחלקן כללו ציטוטים של נוצרים קדומים יותר, שחלקן תאמו את מה שהוזכר בכמה מהבשורות, מבלי לציין את שם הבשורה. ההערות החשובות ביותר שהוא אמר היו הצהרתו בהערות השביעית והשמינית:

באשר לג'סטין או ג'סטין מרטייר, שהיה שומרוני יווני, התנצר, למד ברומא, ונרצח בסביבות שנת לספירה, לקוח מכתביו שהוא ידע שארבע הבשורות קשורות זו לזו, למרות שעשה כן. לא מגלה מי אסף אותם, ולא באיזה מקום. מלקט, הוא מתאר אותם כשהוא מזכיר אותם להגנתו נגד עובדי האלילים כזכרונות, אבל כשכתב לנוצרים נהג לומר על השליחים: הם אלה שכתבו זיכרונותיהם של כל הדברים הקשורים לישוע המשיח המושיעואז הוא אומר שוב: הזיכרונות שנעשו על ידי השליחים, הנקראים הבשורות.

לגבי העד האחרון, זהשנכתב ע"י טטיאןוהוא רצה לאסוף את ארבעת הבשורות יחד בבשורה אחת. טטיאן הוסיף כמה מילים למשיח שאינן נמצאות בבשורות הללו. , אבל הם נלקחו מספרים אפוקריפיים אחרים, ועל כך הוא מעיד. ארבעת הבשורות נמצאו יחד, אך תוספותיו הן רק ציטוטים שאינם מעידים על כך שסבר שיש עוד ספרים שווים להם בסמכותם ובקדושתם. . לאחר ציטוט זה של אחד הכוהנים הבקיאים בחקר הברית החדשה, אנו מצטט את דבריהם של קבוצת מומחים נוצרים על הבשורות שלהם. במבוא לברית החדשה, הם אמרו את הדברים הבאים בהגדרת ההיסטוריה והחוקיות של הברית החדשה: הנוצרים המוקדמים נשלטו על ידי רעיון שהועבר בעל פה - הכרזת קץ העולם הזה ישוב במהירות וישו יחזור שוב לכדור הארץ כדי לשפוט אנשים. בין התוצאות של אמונה זו הייתה הפסקת החשיבה על כתיבת כתבים נוצריים שיתעדו את החדשות על ישו ותורתו. לכן, כתיבת הבשורות התעכבה, כיוון שהוא לא התחיל לכתוב את העתיק שבהם - שהוא בשורת מרקוס, שמעולם לא נכתבה. המשיח - אלא לאחר כמה עשרות שנים, הם האמינו בסוף העולם ובשיבתו המהירה של המשיח ארצה: לפני ששליחיו השלימו את ההטפה בערי ישראל, תהליך שלא ייקח יותר ממספר חודשים

או כמה שנים לכל היותרבאמת אני אומר לכם, לא תגמרו את ערי ישראל עד שיבוא בן האדםמתי

לפני מותו, מספר מהאנשים שעמדו לפניו והאזינו לתורתו ודרשותיו. זוהי תקופה שניתן להעריך ללא טעות משמעותית תוך חמישים שנה לכל היותר: באמת אני אומר לכם, יש שעומדים כאן שלא יטעמו את המוות עד שיראו את בן האדם בא בממלכתומתי טז

והוא חוזר שוב לארץ בטרם יחרב אותו דור שחי עם המשיח, שזו תקופה שאינה עולה על המקסימום שהערכנו, כלומר: חמישים שנהבאמת, אני אומרלכם, הדור הזה לא יעבור עד שיתרחשו כל הדברים האלה מתיכ"ד/כ"דידוע שכל זה לא קרה; מכיוון שהיקום עדיין קיים, ובני אדם חיים בעולמם הארצי עד שתבוא צו אלוהים, זה - וכשהקדחת שהתעוררה בעקבות הרעיון של חזרתו המהירה של ישו לארץ התקררה, התעורר צורך דחוף לרשום זיכרונות שלו ושל תורתו, ומכאן היה הגרעין לכתיבת ספרים - מה שנודע לימים בתור הברית החדשה, אלו הם הספרים שהלגיטימיות שלהם הוכרה רק בשלבים ולאורך יותר משלוש מאות שנים.

המילה היוונית חוקכמו המילה כללבערבית, מסוגלת לקבל משמעות מטפורית שמשמעותה כלל התנהגות או כלל אמונה, והיא שימשה כאן לציון לוח זמנים רשמי של ספרים שהכנסייה רואה בהם מחייבים לחיים ולאמונה. מילה זו במובן זה לא נכנסה לספרות הנוצרית רק במאה הרביעית, עבור נוצרים בני הדור הראשון, הסמכות העליונה בענייני דת הייתה מיוצגת על ידי שתי רשויות. הראשון: הברית הישנה, והסופרים הנוצרים הראשונים ציטטו כמעט את כל חלקיה כציטוט של השראתו של אלוהים.

באשר להתייחסות האחרת, שגדלה במהירות, הסכימו פה אחד לקרוא לה: האדון. אבל הברית הישנה לבדה כללה טקסטים כתובים, ולגבי דברי ה' ומה שהטיפו השליחים, הם הועברו בלשונות השימור לאורך זמן, ורק לאחר מות אחרוני השליחים. הנוצרים המוקדמים הרגישו את הצורך בשניהם: לרשום את הדברים החשובים ביותר שלימדו השליחים, ולדאוג לשמר את מה שהם כתבו. נראה שהנוצרים, עד שנת לספירה בערך, סיימו את לימודיהם במקום שלא היו מודעים לעניין - מלבד מעט מאוד - ליציאה ליצירת אוסף חדש של ספרי הקודש. סביר להניח שבהתחלה הם אספו מכתביו של פאולוס והשתמשו בהם בחיי הכנסייה שלהם, והם לא היו מטרתם מעולם לא הייתה לחבר נספח לתנ"ך, אלא הם נתנו לאירועים להנחות אותם. המסמכים הפאוליניים נכתבו, בעוד שהמסורת האוונגליסטית עדיין הועברה בעיקר על ידי שימור. . מעמדם של הבשורות לאורך תקופה זו אינו מופיע בבירור כמו מעמדם של מכתביו של פאולוס.

כן, כתבי הסופרים הנוצרים הקדמונים לא היו חסרי ראיות שנלקחו מהבשורות או נרמזות אליהן, אבל כמעט תמיד קשה לומר בוודאות: האם העדויות נלקחו מטקסטים כתובים שהיו בידי סופרים אלה, או שהם הגבילו את עצמם להיזכר בחלקים מהמסורת שבעל פהכך או כך, לפני שנת לספירה, אין עדות המוכיחה שאנשים הכירו קבוצה של טקסטים אוונגליסטיים כתובים, ולא מוזכר כי לאף אחת מהיצירות הללו הייתה האיכות הנדרשת. זה היה רק במחצית השנייה של המאה השנייה שבה הופיעו עדויות שהלכו והתבהרו. חלף הזמן שיש קבוצה של אוונגליונים,

ושיש להם את האיכות הנדרשת, ותכונה זו הוכרה בהדרגה. ניתן לומר כי ארבעת הבשורות קיבלו מעמד של ספרות משפטית בסביבות שנת לספירה, גם אם מילה זו לא הייתה בשימוש עד אז. טבלת העבודות המלאה הנוגעת לקאנון לא נקבעה אלא באופן הדרגתי, ובכל פעם שהושגה הסכמה כלשהי, ראוי להזכיר מה קרה בין שנת לספירה לשנת לספירה, שבה נקבעה. באופן הדרגתי כי ספר מעשי השליחים מחבר קנוני, היה קונצנזוס מסוים על יוחנן. אבל יש עדיין היסוס בכמה עניינים: בנוסף לכתבים המכילים בהירות פנימית שגרמה לכנסייה לקבל אותם כנדרש, יש מספר רב של יצירות מבלבלות שחלק מהאבות מזכירים כספרים קנוניים, בעוד שאחרים רואים בהם קריאה מועילה. זה המקרה עם: האיגרת לעברים, האיגרת השנייה של פטרוס, וגם איגרת יעקב ויהודה.

יש גם יצירות שהיו מקובלות לצטט באותה תקופה כחלק מהתנ"ך, ולכן חלק מהקאנון, שלא נשארו במצב זה זמן רב, אך לבסוף הוסרו מהקאנון. זה מה שקרה ל יצירתו של: הרמס, שכותרתו היא הרועהוע"י הדידאך. האיגרת הראשונה של קלמנט, איגרת ברנבא, אחרית פטרוס, האיגרת לעברים ואפוקליפסה היו הנושאים ביותר מחלוקות עזות, ותוקפו של ייחוסם לשליחים נשלל בתוקף במשך זמן רב. מצד שני, הם התקבלו רק לאט: האיגרת השנייה והשלישית של יוחנן, האיגרת השנייה של פטרוס ואיגרת יהודה. אין צורך להתחקות בפירוט אחר כל שלבי ההתפתחות הזו, שהובילה במהלך המאה הרביעית להיווצרותו של חוק שהוא במלואו החוק המוכר לנו כיום.

באמצעות הצהרה זו והציטוט הארוך של הנוצרים עצמם כאשר דיברו על ספריהם, ניתן לסכם עבורנו את הדברים הבאים:

אלוהים גילה ספר למשיח, שהוא כינה את הבשורה, והמשיח עליו השלום, קרא לאנשים להאמין בו, והנוצרים הראשונים הזכירו אותו, כפי שהזכיר פאולוס במכתביו.

הנוצרים אינם יודעים דבר על גורל הבשורה ההיא, ולא לאן היא הלכה!!

היו נרטיבים בעל פה ומסמך נפוץ במחזור שהועבר על ידי השליחים והמטיפים הנוצרים הראשונים, ומאמינים שהם היו המקור העיקרי להיבטי ההסכמה בין הבשורות. לא מן הנמנע שהבשורה המקורית הייתה בין הנאמרים שבעל פה, אבל הנוצרים לא רשמו אותה כקבוצה אחת, וגם לא הבדילו אותה מסיפורים אחרים, מה שהפך אותה לבלתי מוגבלת, ואף אחד לא יכול להיות בטוח ולהאמין ש כל אחד מהטקסטים הוא ממנו, וזה אישור לדבר ה'. אלוהים הכל יכול: ובין אלה שאמרו, "אכן, אנחנו נוצרים." לקחנו את הברית שלהם, אבל הם שכחו חלק ממה שהם נזכרו בו.

אלמעידה

שהנוצרים הקודמים לא ציינו

לארבעת הבשורות, והם לא הזכירו אותם כלל. פאולוס - למרות מכתביו הרבים - מעולם לא הזכיר אותם במכתביו, וגם לא הזכיר אותם בספר מעשי השליחים, שהזכיר את המטיפים הנוצרים הקדומים. מעיד על כך שהספרים הללו לא היו קיימים באותה תקופה, ושהם חוברו ונכתבו לאחר מכן. .

האדם הראשון שהזכיר במפורש קבוצה של ספרים מוקלטים היה ג'סטין, שנהרג בשנת לספירה, וזה לא מציין במפורש את ארבעת הבשורות עצמן. באשר לניסיון הראשון להציג ולפרסמם, זה היה על ידי טטיאן שאסף את ארבעת הבשורות בספר אחד. הוא כינה אותו הדיאטסוןבתקופה שבין לספירה, וזה התאריך שאליו ניתן לייחס את קיומם של ספרים אלו, וזה מאוד תאריך מאוחר לאחר מותם של מי שאליהם מיוחסים ספרים אלה. כיוון שכולם מתו לפני סוף המאה הראשונה, מה שמעיד שהיו חפים מזה, וזה הועבר אליהם.

גם לאחר התאריך הזה - שהוא לספירה, עד המאה הרביעית לספירה - ארבעת הבשורות לא היו היחידות שהיו קיימות, אלא היו הרבה אוונגליונים קיימים שהתפשטו סביב, אולי בהיקף של מאה אוונגליונים, ואף אחד לא. מהם

היו בעלי תכונה של עקידה וקדושה, וזה עניין של הכרח.ארבעת הבשורות איתו נתונות לעיוות ולשינוי גם בתקופה זו.

הנוצרים אינם יודעים את התאריך המדויק שבו קיבלו ספרים אלו מעמד של כריכה וקדושה, אלא הם מאמינים שבמהלך המאה הרביעית לספירה ספריהם רכשו מעמד של קדושה בהדרגה, כלומר: לאט לאט.

לנוצרים אין בסיס לספרים שלהם, והם גם לא יודעים את מקורם האמיתי, והם לא יותר מאשר ספרים שהם מצאו מיוחסים לאותם אנשים שזה יוחס להם, אז הם ייחסו להם את זה, והם האמינו. שזה היה נכון ללא ראיות, וזה דבר שאינו יכול לתת לנפש האדם את השכנוע הראוי למה שהם נועדו. הספרים עוסקים במקור על הימנעות מזעמו של אלוהים והשגת הנאתו.

אנו נדהמים מאוד מטענתם של הנוצרים: שהספרים הללו נכונים ואמיתיים, ומעבירים בנאמנות ובכנות את דברי המשיח ומספרים את החדשות שלו. איך הם מעיזים לומר דברים כאלה, ואיך קיבלו את זה חסידיהם למרות שאין להם ראיה לכך, וכל טענה נטולת ראיות היא שקרית.

אמר אלוהים הכל יכול: אמור, "האם יש לך ידע שאתה יכול לייצר עבורנואתה לא הולך אחר אלא חשד, ואתה רק משער."

אל-ענעם: ומי שמדבר על דת ה' בלא ידיעה טועה. הקב"ה אמר: ובין העם הוא המסכסך על אלוהים ללא ידיעה, והוא הולך אחרי כל שטן סורר. אלחאג'. : ובין העם הוא המסכסך על אלוהים ללא ידיעה. אל-ענעם: אין מילה, אין הדרכה, אין ספר מאיר את השני של חסדו כך שהוא סוטה מדרך האלוהים. הוא בעולם הזה חרפה, וביום התקומה נגרום לו לטעום את ייסורי השריפה. אלחאג': ח-טובגלל שתפלותיהם חסרות ראיה, הן נובעות מנטיות. הקב"ה הנקרא ליהודים ולנוצרים אין דת רצונות בדברי הקב"ה לנביאו מחמד עליו ה' תפילת ה' ושלום: ולא ישבעו מכם לא היהודים ולא הנוצרים עד שתלכו אחר דתם. תגיד, "אכן, הדרכת אלוהים היא ההדרכה הנכונה, ואם אתה הולך בעקבות רצונותיהם לאחר מה שהגיע אליך מ"דע כי אין לך באלוהים לא שומר ולא עוזר." אלבכרה: אבל זה התדהמה נעלמת, והתדהמה הזו נעלמת. אם אנו יודעים שלאבות, הזקנים והאדונים המוטעים המבקשים לשמר את רווחיהם הגשמיים יש את התפקיד הגדול ביותר בהטעיית האנשים הפשוטים והדמגוגים שאינם משתמשים במה שאלוהים נתן להם. הגיון, שמיעה והבנה, אלא ללכת בעקבות העיוורים, ובזה אומר הקב"ה: וכשנאמר להם "בואו" למה שגילה ה' ולשליח הם אומרים. "די לנו במה שמצאנו עליו את אבותינו, גם אם אבותיהם לא ידעו דבר ולא הודרכו." אלמעידה

ויאמר הקב"ה: ביום שיהפכו פניהם לאש, יאמרו "הלוואי והיינו מצייתים לה' ונשמעים לשליח" ויאמרו "אדוננו! אכן שמענו לאדונינו ולנו. גדולים, אז הם הוליכו אותנו שולל." אכן, אדוננו, העניק להם עונש כפול וקלל אותם בקללה גדולה אל אחזב: חובה על האדם לא להיכנע לחיקוי במה שקשור. לישועתו. אדרבא, הוא חוקר את העניין, מוודא את תוקפו, ומבקש מהקב"ה הדרכה, הדרכה והכוונה עד שיגיע לאמת ולאור, שלא יניחו לו להשתבש ברוך ה' אם יהיה. כנה בבקשתו, חרוץ בתחנונים ומשוחרר מתשוקות, חיקוי וקנאות.

כמה בעיות בבשורות

הבשורה של מרקוס: - פאפיאס אומר בסביבות שנת לספירה"למעשה, מארק, שהיה מתרגמו של פטרוס, כתב בדיוק מספיק שזיכרונו אפשר את הנאמר על מעשיו ודבריו של ישוע, אבל ללא קשר לסדר. אנו מציינים שמרק זה הוא הכותב של הבשורה העתיקה ביותר עליו הסתמכו גם מתי וגם לוקס. זה קרה מכיוון שמרק לא שמע את ישוע ולא היה חסיד אישי שלו, אבל בשלב מאוחר יותר, כפי שאני פאפיאסאמרתי קודם, הוא הלך בעקבות פטרוס. זה מה שפאפיאס ציטט את אירנאוס באמירתו: "לאחר מותם של פטרוס ויוליוס, מסר לנו מארק, תלמידו ומתרגם של פטרוס, כתב של מה שפטרוס הכריז" "לא היה איש בשם הזה מארקשידע שיש לו קשר הדוק ומערכת יחסים מיוחדת כישועאו שיש לו מוניטין מיוחד בכנסייה המוקדמת... לא בטוח ש האימרה המזהה את מרקוס, כותב

הבשורה, כפי שהזכיר יוחנן מרקו מעשי השליחים או מרקוס המוזכר באיגרת פטרוס הראשונה, ה': אינה בטוחה. זהו מרקוס המוזכר במכתביו של פאולוס. : קולוסים ד', טימותיוס ד', פילמון כ"ד. זה היה מנהג הכנסייה הקדומה להניח שכל האירועים הקשורים לשמו של אדם המוזכר בברית החדשה היו ניתנים למעקב עד לאדם אחד. יש לו את השם הזה, אבל כשאנחנו זוכרים שהשם מארק היה השם הלטיני הנפוץ ביותר באימפריה הרומית, אז אנחנו מאמתים את מידת הספק בזיהוי הדמות במקרה זה באשר לתאריך של כתיבת הבשורה הזו: "זה מצוין לעתים קרובות בחלק המוקדם של התקופה לספירה, לעתים קרובות בשנת לספירה, או לספירה. . חוקרים רבים מאמינים שמה שכתב מארק פרק נכתב לאחר שנת לספירה. באשר למקום הכתיבה: "המסורות הנוצריות הקדומות אינן מועילות לנו. .

קלמנט מאלכסנדריה ואוריגנס אומרים רומא, בעוד שאחרים אומרים מצרים. בהיעדר כל הגדרה ברורה שהמסורות הללו מספקות לנו כדי לדעת את מקום הכתיבה, חוקרים חיפשו בתוך התנ"ך עצמו מה יכול לספק לנו אותו, ועל בסיס זה הועלו כמה מקומות מוצעים, כמו אנטיוכיה, אבל רומא הייתה המקובלת ביותר מכאן ברור שאף אחד לא ידוע בדיוק מי היה מרקוס, מחבר הבשורה, ואף אחד לא יודע בדיוק מאיפה הגיעה הבשורה הזו. בעיות בבשורת מרקוס : אחת הבעיות בבשורת מרקוס היא השונות בגרסאות לאורך השנים, וזה הוביל חוקרים נוצרים לומר ש"התגנבו שינויים בלתי מוסברים.

" הימנע מכך, וזה קרה בכוונה או שלא בכוונה. בין מאות כתבי היד - כלומר עותקים שנעשו בעבודת יד - של בשורת מרקוס ששרדו עד היום, לא מוצאים שני עותקים שמסכמים לחלוטין. אחת הבעיות בבשורת מרקוס היא גם המסקנה של הבשורה הזו, כפסוקים עד המדברים על הופעתו של ישו וקריאה לתלמידים להטיף את הבשורה לעולםזה נחשב נספח, כלומר הוא התווסף כ-שנים מאוחר יותר, וזה עשה זאת. לא יופיעו לראשונה עד לשנת לספירה בערך הבשורה של מתי: "עדיין ברור שגם לפול ההלניסט וגם למתי האוונגליסט היהודי יש נקודת מבט שונה לחלוטין מהאחרת. לגבי יצירותיו של ישוע ותורתו" באשר לתאריך כתיבת הבשורה הזו, ניתן לומר כי "היא נכתבה בערך בתקופה שבין ל-לספירה, וממילא ניתן לומר. שהוא נכתב ברבע האחרון של המאה הראשונה או בשנים הראשונות של המאה השנייה".

לגבי מקום חיבורו: "עדויות חזקות מצביעות על אנטיוכיה כמולדתה המקורית. מכיוון שקשה לקשר את הבשורה לעיר מסוימת כגון אנטיוכיהראוי אפוא לומר שהיא מגיעה מאיפשהו בסביבה או מכל מקום מצפון לארץ ישראל" בעיות בבשורת מתי: לצפות לסוף העולם במהירות: גם אם הרעיון הזה שלט בחשיבתם של מחברי ספרי הברית החדשה, אבל מתיו היה הנלהב מהם לאשר זאת. הוא עשוי לצפות שסוף העולם יבוא בעוד ימי המשיח: לפני ששליחיו השלימו את ההטפה בערי ישראל י', כ"גולפני המוות השתלט על כמה מבני דורו של המשיח ואלה שהאזינו לתורתו ט"ז, כ"חולפני אותו דור שחי עם המשיח ועם המשיח. תלמידיו נספו כ"ד ברור, כפי שאומר ג'ון פנטון בעמ', "ששום דבר מכל זה לא קרה כפי שהוא ציפה." מתי.

- ואז מגיעה מסקנת הבשורה, שהחוקרים מפקפקים בה. זה מייחס את אמירת המשיח לתלמידיו: "לכו ועשו תלמידים של כל העמים, והטבילו אותם בשם האב והבן ורוח הקודש כ"ח:. ספק זה חוזר אחורה - כמו אדולף הרנקה אומר - שהוא מגדולי החוקרים של תולדות הכנסייה, אל הדברים הבאים: א- "זה לא הוזכר אלא בשלבים המאוחרים יותר של התורות הנוצריות שדיברו על ישו נותן דרשות ונותן הוראות לאחר שקם מן המתים, וכן שפול לא ידע דבר על זה." ב- "הנוסחה השילוש הזה מוזר שהוזכר על ידי המשיח, ולא הייתה לו השפעה בעידן השליחים, וזה משהו שעדיין היה ראוי לו, אילו היה זה. בא ממשיח באופן אישי.".

- הבשורה של לוקס: זה מתחיל בהקדמה ששפכה הרבה אור על המתרחש. בנצרות הקדומה, במיוחד בכל הקשור לכתיבת הבשורות, הוא אומר: "כי רבים החלו לחבר דין וחשבון על הדברים שנעשו בקרבנו, כשם שהם נמסרו לנו על ידי אלה שמלכתחילה היו עדי ראייה ושרי הדבר. גם אני חשבתי, כיוון שעקבתי בקפידה הכל מההתחלה, לכתוב לך ברצף, תיאופילוס היקר. למען תדע את אמיתות המילים אשר לימדו אותך" א, א-דמתוך הקדמה זו מתברר, בין היתר, שעלינו לקבל: - שלוקס כותב מכתב אישי לתיאופילוס. , וכי מכתב זה נכתב ברצף בהתאם לזמן העומד לרשותו לכתיבה. ומידע. וכי עבודה זו בוצעה ע"י לוק ממניע אישי גרידא על מנת שהמידע

שלמד יגיע לחברו. האיש לא טען במכתבו שכתב אותו בהשראה או בהתרגשות מרוח הקודש, אלא הוא מציין במפורש שהמידע שלו הגיע כתוצאה מהקפדה האישית שלו כי הוא עקב אחרי כל משהו מלכתחילה בקפידה. - לוקס מציין גם שאנשים רבים החלו לכתוב אוונגליונים. - לבסוף, לוקס מודה שהוא לא ראה את המשיח ולא היה מתלמידיו, אבל הוא כתב את מכתבו עם...

על סמך המידע שקיבל מאלה שראו את המשיח והיו בשירותו. ידוע ש"מעשי השליחים" - הספר הארוך ביותר בברית החדשה - הוא החלק השני במכתבו של לוקס לתיאופילוס. חוקרים ניסו לברר את תיאופילוס זה, אך מאמציהם לא הגיעו לתוצאה ספציפית. אומר פרדריק גרנט : "לא הודיעו לנו מי יכול להיות תיאופילוס זה. ניתן להניח שהוא היה פקיד רומי... כמו כן, לא נודע לנו על אותם רבים שהחלו לחבר סיפורים דומים... למרות שהעניין אינו מעבר לאפשרויות לא מאומתות בלבד, לא מן הנמנע שמחבר בשורת לוקס אסף את החומר שלו בארץ ישראל או בסוריה כבר בתקופה לספירה, אז הוא קישר אותו לחלק הארי של בשורת מרקוס באיזשהו מקום נקודה בשנות השבעים, ואז הוא פרסם את הבשורה שלו בסביבות שנת או לספירה.

כחמש שנים לאחר מכן, הוא צירף לספרו המקורי מכתב שני שאנו מכירים כיום כמעשי השליחים. ואז הוא פרסם את עבודתו בערך שנת לספירה.. בין דברי החוקרים בכתבי לוקס: "ספר מעשי השליחים מכיל נקודות רבות הסותרות לחלוטין את התורות המוזכרות במכתבי פאולוס, ולכן לא יעלה על הדעת שהן נכתבו על ידי מישהו בעל ידע ישיר של פאולוס ומסעות השליחות שלו. שעליו דיברו בפירוט בספר מעשי השליחים, עד כדי כך שספר זה נקרא לפעמים ספר מעשי השליחים.

נדיר שלוקס מוזכר כדמות בולטת ברישומים ההיסטוריים של המאה הראשונה של הנצרות רבים הם הוספות או מחיקות ממה שיש בטקסטים אחרים של אותה בשורה, כמו הטקסט האלכסנדרוני והביזנטי טקסט" "ואז ישנה הבעיה החמורה שנבעה מההבדל בשושלת המשיח כפי שהוזכר על ידי לוקס ממה שנאמר במקבילו בבשורת מתי ובספרי הברית הישנה. " זו אחת הבעיות של הבשורות שבהן נדון בהמשך.

- הבשורה על פי יוחנן: "האמינו במשך זמן רב שיוחנן היה מודע לקיומן של שלוש הבשורות הדומות, וכי הוא כתב אל להשלים אותם או לתקן אותם במקרה אחד או שניים. נאמר שתקרית טיהור המקדש – למשל – הונחה בכוונה על ידי יוחנן בתחילת קריאתו של ישוע, כי לפי מה שזכר אותו יוחנן, שהיה מבוגר ממנו בשנים רבות, זה היה המקום שלו. הוא גם תיקן את תאריך הצליבה, והניח אותו בערב פסח ביום שבו נשחטו הכבשים של הפסח. מצד שני, התואר: בן אדם שמשיח נהג לקרוא לעצמו והעדיף בהרבה על פני תארים אחריםשפול לא השתמש בו מעולם, נשמר על ידי יוחנן. ג'ון היה נוצרי, וחוץ מזה, הוא היה הלניסט, וייתכן שהוא לא היה יהודי, אלא מזרחי או יווני. ייתכן שהבשורה על פי יוחנן נכתבה באנטיוכיה, אפסוס, אלכסנדריה או אפילו רומא. כל אחת מהערים הללו הייתה מרכז עולמי לתעמולה דוקטרינרית במאות הראשונה והשנייה לספירה, והן היו בקשר זו עם זו ג'ון מארש אומר בהקדמתו לפרשנות הבשורה על פי יוחנן, שכותרתה:

"חוסר האפשרות של אישור": "כאשר אנו באים לדון בבעיות החשובות והמורכבות הקשורות לבשורה הרביעית והבשורה שלה, אנו מוצאים זאת. מתאים ומועיל להכיר מראש שאין בעיית הגדרה של הבשורה ומחברהשניתן למצוא לה פתרון. מי היה יוחנןהאם זה מי שנאמר שהוא המחבראיפה הוא גרעבור מי בקהל הוא כתב את הבשורה שלועל אילו מקורות הוא הסתמךמתי הוא כתב את עבודתו. בכל השאלות הללו ובשאלות רבות אחרות יש פסקי דין משתנים, שלעתים קובעים קביעות חזקות, אך אף אחת מהן לא עולה לרמת הוודאות. . ואז ג'ון מארש מסיים את ההקדמה שלו באומרו: לאחר שרוקנו את כל מה שיש לנו על הצלחת שלנו, אנו מגלים שקשה, אם לא בלתי אפשרי,

להשיג משהו יותר מנסבל לגבי הבעיות של בשורת יוחנן. שורות אלו ג'ון מארשמאמין שלא בלתי אפשרי להאמין במהלך עשר השנים האחרונות של המאה הראשונה לספירה, אדם בשם ג'ון, שאולי היה ג'ון מארק, צבר שפע של מידע על ישו, וזה היה אפשרי שהוא הכיר אוונגליונים דומים אחד או יותר. לאחר מכן הוא הקליט צורה חדשה של סיפור ישוע, שהתאפיין בכך שהוא מכיל את הכת שלו, שנחשבה לעצמה בינלאומית, והושפעה מנוכחותם של

תלמידיו של יוחנן המטביל" בעיות עם הבשורה על פי יוחנן: האנציקלופדיה האמריקאית אומרת: "יש סתירה בוטה זו בינה לבין הבשורות הדומות, מכיוון שהאחרון עוקב אחר התיאור של מרקוס על השתלשלות האירועים ההיסטורית, מה שהופך אזור הגליל למקום המרכזי. של המסר של ישוע, בעוד שבשורת יוחנן קובעת שמדינת יהודה הייתה המרכז העיקרי.יש בעיה בפרק האחרון מס' של הבשורה: הקורא הרגיל יכול לראות שהבשורה מסתיימת בהרמוניה מלאה עם סוף הפרק עשרים, שאומר: אבל הדברים האלה נכתבו, להאמין שישוע הוא המשיח, בן האלוהים. . הצהרה זו מראה בבירור את המטרה שלשמה נכתב ספר זה.ואז מגיע הפרק האחרון מס', שאומר לנו שישוע הופיע כשה' קם מהמתים לחמישה תלמידים. . וַיֹּאמֶר לִפְטוֹר: רַע אֶת צֹאנִי. . כמו כן, הערה מעורפלת אומרת: זה התלמיד שהגיע דרך הקבוצה שמתייחסת לעצמה במילה: אנחנו אנחנו יודעים. למעשה, קשה לזהות את האנשים האלה".

הייתה הרמוניה מסוימת בין הבשורות של לוקס ויוחנן, שעזרה להופיע תיאוריה שאומרת שיוחנן השתמש בבשורת לוקס כאחד ממקורותיו. עם זאת, תיאוריה זו מתנגדת בגלל ההבדל הברור בין שתי הבשורות במקומות המשותפים להן. "שתי הבשורות מדברות על פטרוס ועל תפיסתו המופלאה של דגים, אבל אחד מהם לוקמציב את הסיפור מוקדם במשימתו של ישוע ב הגליל, ואילו השני יוחנןמניח אותו לאחר תחייתו מן המתים" לוקס ה', יוחנן כ"א שניהם מדברים בשפה משותפת על האופן שבו ישוע משח במשחהא. אישה. אבל באחד מהם לוקהיא הייתה נואפת בבית של פרושים, ואילו באחר יוחנןהיא הייתה אישה שהייתה ידידה של ישוע, וזה קרה בביתה. לוקס ז': ...יוחנן י"ב כעת, התוצאה הבלתי נמנעת היא

סיד על כך, כפי שהראה סיכום זה של מחקריהם של חוקרים נוצרים, אומר בצדק: הבשורות הקנוניות אינן אלא ספרים מורכבים - במלוא מובן המילה - ובהתאם לכך הן חשופות לאמת ולטעות. לא ניתן לטעון לרגע אחד שהוא נכתב בהשראה, הוא נכתב ע"י אלמונים, במקומות לא ידועים ובתאריכים לא ברורים. מה שבטוח - שהקורא הפשוט יבחין בו כמו גם הקורא המוקפד - הוא שהבשורות הללו שונות ובלתי עקביות, ואף סותרות את עצמן ואת המציאות של העולם החיצון שם נכשלו תחזיות סוף העולם, כפי שראינו וכפי שנראה בהמשך. אמירה זו עלולה להטריד את הנוצרי הממוצע. אכן,

היא עשויה לזעזע אותו, אך עבור העולם הנוצרי הבודק, האמירה שיש טעויות בספרי התנ"ך הפכה להיות מוכרת. עובדה. הכנסייה הקתולית דבקה בתוקף בדוקטרינת ההשראה, כפי שאומר מוריס בוקאי, והצהרה זו אושרה במועצת הוותיקן שהתקיימה בשנים לספירה, שבה הוחלט כי "הספרים הקנוניים של הישן והן הבריתות החדשות נכתבו בהשראת רוח הקודש וכך ניתנו לכנסייה." אך כעת היא חזרה - לאחר כמאה שנה - להתמודד עם העובדות ולהכיר בהן. המועצה האקומנית השנייה של הוותיקן לספירהדנה בבעיה הקשורה להימצאות שגיאות בחלק מהטקסטים של ספרי הברית הישנה

, והוצגו בפניה חמש נוסחאות מוצעות, שלקח שלוש שנים של דיון ודיון כדי ללמוד . לבסוף, התקבלה נוסחה שקיבלה רוב מוחץ, כאשר אנשים הצביעו בעדה ו-נגדה. פסקה הנוגעת לברית הישנה נכללה במסמך האקומני הרביעי על ההתגלות פרק רביעי, עמ' כי אומר: "לנוכח המצב האנושי לפני הישועה שהקים ישו, הכתובים מאפשרים שהברית הישנה מיועדת לכולם לדעת מיהו אלוהים ומיהו האדם. עם זאת, ספרים אלה מכילים זיהומים וקצת שקר." צוטט על ידי הרופא הקתולי הצרפתי מוריס בוקאי מספרו בקהיר, תורגם הוא יצא לאור בהוצאת: לערבית תחת הכותרת: "לימוד הספרים הקדושים לאור הידע המודרני ."

פסקה זו מועתקת מהמהדורה הראשונה. השאלה המתעוררת כעת היא: כמה מאמינים בקדושת הספרים הללו ורואים בהם הוראה אלוהית בהשראת אלוהים יודעיםהאם זה מה שהכנסייה החליטה לגבי זה, והטומאות והפסולות שיש בהמדוע עלינו להרחיק לכת כשיש לנו את התנ"ך הקדוש - מהדורה קתולית לספירה - המציג את החומש התורהבאומרו: "סימנים רבים של התקדמות מופיעים בנרטיבים של ספר זה. חוקיה, מה שהניע מתורגמנים קתולים ואחרים בוחנים את המקור הספרותי של הספרים הללו.אין חוקר קתולי בזמננו מאמין שמשה עצמו כתב את כל החומש חמשת הספריםמסיפור הבריאה ועד לסיפור מותו. לא די גם לומר שמשה פיקח על כתיבת הטקסט בהשראת שנכתב על ידי סופרים רבים תוך פרק זמן של ארבעים שנה. כמו כן, אומר התנ"ך

בהקדמתו למגילת רות: "יתכן כי הסופר הסתמך בתחילה על זיכרונות מסורתיים שנסיבותיהם אינן ברורות לחלוטין, ולאחר מכן הוא הוסיף שהוא כולל מספר פרטים כדי להפוך את הרומן לח יותר ולתת לו ערך ספרותי. "והנה ספרי המיסיונרים שהם כה אדוקים בקרב המוסלמים, מודים. שגיאות חמורות דלפו לספרי הברית החדשה. נאמר בספר: "האם התנ"ך הוא באמת דבר אלוהיםבעמ', כדלקמן: "על ידי השוואה קפדנית של מספרים גדולים של כתבי יד עתיקים, החוקרים מסוגלים לעקור כל שגיאה שהתגנבה פנימה. דוגמה לכך היא הערך הכוזב ביוחנן, פרק חמישי:

החלק האחרון של פסוק, והחלק הראשון של פסוק, אומר, לפי התרגום לערבית פרוטסטנטית, האמריקאים התיישבו בביירות - ואנחנו קוראים ב התרגום הישועי לערבית משהו דומה: בשמים... האב, המילה ורוח הקודש, ושלושת אלה הם אחד ואלה המעידים על פני האדמה. הם שלושה הרוח, המים, הדם, ו שלוש אלה באחדעם זאת, לאורך שלוש עשרה המאות הראשונות לספירה, אף כתב יד יווני לא כלל את המילים הללו. התרגום לערבית "חריסה" מוחק לחלוטין את המילים הללו מהטקסט.

התרגום לערבית פרוטסטנטי עם ראיות ממקם אותן בין שני סהרונים, הוסבר ב- הנחת היסוד היא שהוא לא קיים בעותקים העתיקים והאותנטיים ביותר. "אני חושב שההערה הפשוטה ביותר היא רק תזכורת לכך שהטקסט המסוכן הזה שהוצג החל מהמאה השלוש עשרה, וממנו הרעיון של השילוש נגזר, לא היה קיים לאורך המאות הקודמות. זה דבר שלא יכול להיחשב עיוות פשוט, אלא מדובר בעיוות מסוכן, כי הוא משפיע על יסוד האמונה. לפיכך, אנו מוצאים שטקסטים ורעיונות מחלחלים לתוך הכתבים שנחשבו לקדושים במשך מאות שנים.כל מה שקשור לשילוש או שילוש זר ללא ספק לנצרות האמיתית של ישו, שעדיין יש לה שרידים בבשורות הקיימות כיום. די בכך שכאשר באים חוקרים לפרש את תפילתו האחרונה של ישו בבשורה יוחנן י"ז

: שבה הוא אומר: "וזה חיי נצח למען יכירו אותך, האל האמיתי היחיד, ואת ישוע המשיח אשר שלחת. ." הם אומרים: זהו מונותאיזם ללא ספק. כמובן, משמעות המילים הללו בשפה הערבית הנפוצה: אין אלוהים מלבד אלוהים, ישו הוא שליח האלוהים. מנקודות אלו, הנצרות יכולה להיפגש עם האיסלאם. בקטעים אחרים ו בפגישות אחרות עם הישראלים, הוא אמר: "שמע ישראל: ה' אלוהינו הוא אדון אחדבשורת מרקוס יב. פסקה זו מתייחסת למה שבספרי הברית הישנה. דברים ו': וכאשר ניגש אליו בן ישראל לשאול אותו: "הו מורה טוב, מה עלי לעשות כדי לרשת חיי נצח לוקס יח

, יחמה אמר המשיחהוא לא אמר לו לעשות את זה או את זה. . אבל תחילה הוא התכחש לטובו ואמר: "איך אתה קורא לי טוב איש אינו טוב מלבד אחד, מי הוא אלוהים." . לאחר מכן, החל המשיח ללמד אותו מה נאמר בספרי הברית הישנה ומה הוא קרא, שהוא מונותאיזם באמונה ודבקות ושמירה על תורת משה. אני חושב שעם זה סיימנו לדבר על ספרי הברית החדשה.לאחר מכן נמשיך לדבר על "מבט בספרי הברית החדשה" כך שכל אחד, ללא קשר לרמת התרבות והידע שלו. , יכול להיות בטוח

הצהרה זו נכונה. מבט על ספרי הברית החדשה - בעיית ההבדלים הרבים: יש הבדל רב בין הבשורות: אחת מהשנייה, והבדל בתוך הבשורה עצמה. טבעי הוא שבכל לימוד, בין אם מדובר בלימוד דתי ובין אם מדובר בלימוד כלשהו, ובפרט במה שקשור להתגלות, להתגלות ולספרים הקדושים, מתנהל עלינו הכלל הבסיסי שעל כל אחד לקבל עליו, והוא: ו אם זה היה מאדם אחר מלבד אלוהים, הם היו מוצאים בו מחלוקת רבה

סיכום

ברור מהדיון הרציונלי והטקסטואלי לעיל שהברית הישנה והחדשה אינם דברי אלוהים שהוא גילה למשה וישוע (השלום עליהם), אלא הם נכתבו בהם.

נכון ולא נכון, כמו כל ספרי היסטוריה, תוך התחשבות שהשגיאות שפוקדות את ספרי ההיסטוריה הן לרוב שגיאות לא מכוונות, אלא טעויות אנוש.

בגלל החסרונות ברישום האירועים, באשר לברית הישנה והחדשה, השגיאות בהם מכוונות, נטעו על ידי חוקרים יהודים כדי לעוות את המסר של משה רבנו (עליו השלום).

זה ברור ממה שאנו קוראים על תיאור ריבונו של עולם בחסרונות, העלבת נביאי ה' ודחיפה לרצח עם. זה לא התלמוד, שנכתב על ידי חוקרים יהודים מ.

ראשיהם, ועשו אותו כלל להבנת התורה המעוותת.

האסלאם היא דת של צדק. כשם שהקוראן קובע שהיהודים והנוצרים עיוותו את ספריהם, הוא מעיד שיש בהם דיווחים אמיתיים. הקב"ה אמר (אמור, "תביא את התורה וקרא אותה".

אם אתה אמת." ויאמר הקב"ה (ואם יש לך ספק במה שגילינו לך, אז שאל את מי שקורא את הספר לפניך), כלומר, שאל את בני ישראל אם אתה בספק לגביו.

נבואתך נכתבת על ידם, ותיאורך מוזכר בספריהם.

בין הדיווחים האותנטיים המוזכרים בברית הישנה ובברית החדשה יש אזכורים לנבואתו של מוחמד (יברכו ה' ויתן לו שלום), וכן מה שמוזכר בברית החדשה של

ההכרזה על נבואת המשיח עליו השלום, ההכרזה שהוא שליח, ההכרזה שהוא מורה וההכרזה שהוא בן אדם.

הספר הושלם, תודה לאל, הו אלוהים, אני מבקש ממך לפתוח עם הספר הזה לבבות ערלים, עיניים ערלות ואוזניים אילמת, ולגרום לנו לדעת את האמת ולהיכנע לה, כדי שניכנס לגן עדן.

ואנחנו בורחים מהאש.

יהי רצון אלוהים על הנביא שלנו מוחמד, ועל כל הנביאים והשליחים.

נכתב על ידי מג'ד בן סולימאן

ברוך השם ריבונו .לשאת עדות הספר השלם, תודה לאל, שה' יועיל לקוראו, לכותבו ולמוציא לאור O האם סכום O של עולם בשלישי לחודש ג'די אל-אוואל של שנת 1439 לספירה מקביל ל-20 בינואר 2018 לספירה מחבר: מג'יד

בן סולימאן majeed.alrassi@gmail.com

00966505906761